

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.489 van 29 augustus 2012
in de zaak A. 200.018/XIV-34.187**

In zake : Sandra DE BRAUWER
wonend te 9040 Sint-Amandsberg
Oscar Colbrandtstraat 54
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:

1. de minister van Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de minister van Financiën
Rechtskundige dienst FOD Financiën
North Galaxy - Toren B, 26ste verdieping
met kantoren te 1030 Brussel
Koning Albert II-laan 33, bus 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 april 2011, strekt tot de nietigverklaring van:
 - de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 waarbij de stage van de verzoekster wordt verlengd;
 - de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 waarbij wordt voorgesteld de verzoekster wegens beroepsongeschiktheid af te danken;
 - de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 in de mate dat deze commissie haar samenstelling in casu regelmatig acht;

- de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010 waarbij wordt voorgesteld de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid gezien zij niet heeft aangetoond geschikt te zijn en over de vereiste bekwaamheden te beschikken om de taken uit te voeren die verbonden zijn aan de betrekking waarvoor zij is aangewezen en de eindverhandeling niet werd goedgekeurd;
- het ministerieel besluit van 16 februari 2011 waarbij de verzoekster wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid met ingang van 2 februari 2005 met een opzeggingstermijn van drie maanden;
- de impliciete weigering om de verzoekster hetzij met ingang van 3 juli 2003 hetzij met ingang van 3 december 2003 vast te benoemen als inspecteur bij een fiscaal bestuur van de federale overheidsdienst (FOD) Financiën.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster, die persoonlijk verschijnt, advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster wordt op 1 maart 2002 tot stagiair benoemd en aangewezen voor een betrekking van inspecteur bij een fiscaal bestuur bij het ministerie van Financiën.

3.2. Tijdens de stage worden maandelijks alsook trimestrieel stageverslagen opgemaakt.

Vanaf het tweede trimestrieel verslag wordt er als negatief punt vermeld dat de verzoekster te diep op de zaken ingaat, hoofdzaak en bijzaak niet goed van elkaar kan onderscheiden en dat dit op haar productiviteit weegt.

In het verslag over haar vierde trimester wordt gesteld dat de verzoekster haar werk tot een goed einde brengt, behulpzaam is tegenover het publiek, vlot in de omgang met de collega's is en graag precies wil weten hoe en waarom bepaalde werkzaamheden dienen te gebeuren, maar dat zij moeite heeft om hoofdzaak van bijzaak te onderscheiden en soms een verwarde indruk geeft. De belangrijkste negatieve commentaar betreft evenwel haar eindverhandeling die als titel draagt "Vruchtgebruiksconstructie".

Daarover wordt gezegd dat de verzoekster de termijn voor het indienen niet heeft gerespecteerd. Er wordt ook vastgesteld dat het werk inhoudelijk niet voldoet en dat de mondelinge voorstelling van haar werk evenmin voldoet. Uit die kritiek blijkt, onder meer, dat het werk te veel aandacht schenkt

aan het burgerrechtelijk aspect van het vruchtgebruik en te weinig aan het gevraagde fiscaalrechtelijk aspect. De beoordeling is gesteund op het verslag dat de eerste promotor op 6 juni 2003 over het eindwerk opstelde. De conclusie van het trimestrieel stageverslag is dan ook dat de stage zou moeten verlengd worden.

3.3. Omdat de verzoekster aldus niet heeft voldaan aan de verplichting om binnen de termijn een aan de gestelde vereisten beantwoordende eindverhandeling in te dienen, legt de directeur-generaal van het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (OFO) de zaak aan de interdepartementale stagecommissie voor, zoals voorgeschreven door artikel 32, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Te dien einde maakt hij een verslag op. In dat verslag stelt hij voor om de stage van de verzoekster te verlengen om haar de mogelijkheid te bieden haar eindverhandeling grondig te herwerken.

3.4. Op 3 december 2003 overweegt de interdepartementale stagecommissie, na de verzoekster te hebben gehoord, dat er geen fundamentele negatieve opmerkingen zijn over haar wijze van dienen, dat zij haar tests met positief gevolg heeft afgelegd maar dat zij er niet in geslaagd is tijdig een goede eindverhandeling af te leveren en bijgevolg niet aan een benoemingsvoorwaarde voldoet. De stagecommissie beslist om verzoeksters stage met vier maanden te verlengen, met ingang van 3 december 2003, om haar nog een kans te geven om aan de benoemingsvoorwaarde van de eindverhandeling te voldoen. Deze beslissing wordt de verzoekster op 11 december 2003 bij aangetekend schrijven betekend. Het schrijven bevat de vermeldingen voorgeschreven bij artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.5. Nadat de verzoekster haar eindverhandeling heeft aangepast en aan haar nieuwe promotor heeft overgemaakt, maakt laatstgenoemde er op 9 februari 2004 een nota over, waarin hij naast opmerkingen over de vorm ook

fundamentele kritiek formuleert over de inhoud van het werk. De verzoekster ontvangt deze nota op 10 februari 2004.

3.6. Nadat de verzoekster een laatste versie van haar eindwerk aan haar promotor heeft overgemaakt, maakt laatstgenoemde op 8 maart 2004 een eindbeoordeling over het eindwerk.

Hij besluit, na een uitvoerige commentaar, als volgt :

“- Niettegenstaande betrokkene een grote kennis heeft over alle burgerrechtelijke aspecten van de rechtsfiguur ‘vruchtmisbruik’ (lees : vruchtgebruik) slaagt zij er toch niet in deze rechtsfiguur in een fiscale context te duiden m.a.w. kan zij door haar starre houding geen werk schrijven over vruchtgebruikconstructie bekeken vanuit een fiscale invalshoek.

- Verder slaagt Mevr. S. DE BRAUWER er evenmin in om op een gestructureerde en ordentelijke wijze haar mening, die ze zeker heeft, weer te geven.

Haar werk geeft duidelijk blijk van het feit dat zij niet in staat is de problematiek van een vruchtgebruikconstructie te analyseren naar haar essentie, noch weet hoe de verschillende elementen in een leesbaar geheel dienen samengevoegd te worden”

en stelt dan ook dit werk onmogelijk te kunnen goedkeuren.

3.7. In het eindverslag van de directeur-generaal van het OFO wordt besloten, op grond van een volledig overzicht van het verloop van verzoeksters stage, op basis van de evaluatieverslagen die daarover werden opgemaakt en op grond van een eindverhandeling die niet voldoet, dat verzoeksters stage over het geheel niet gunstig is verlopen en dat zij niet beantwoordt aan de aan de functie verbonden vereisten. Hij stelt dan ook voor om het dossier voor te leggen aan de interdepartementale stagecommissie met het oog op verzoeksters afdanking.

3.8. Op 9 juni 2004 stelt de interdepartementale stagecommissie, na de verzoekster te hebben gehoord, met vijf stemmen tegen één voor om haar als stagiair af te danken omdat zij, zelfs na een verlenging van de stage en het verschaffen van duidelijke instructies, niet voldoet aan de vereiste, opgelegd door artikel 31, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut

van het Rijkspersoneel, namelijk het ter hand stellen van een eindverhandeling volgens de vastgestelde regels en termijnen.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.9. Op 5 augustus 2004 laat de minister van Ambtenarenzaken aan de minister van Financiën weten dat hij zich aansluit bij het voorstel om de verzoekster te ontslaan, maar dat hij haar maar effectief kan ontslaan indien ook de minister van Financiën akkoord gaat. Op 14 december 2004 laat deze laatste weten dat hij eveneens akkoord gaat met het ontslag.

Bij ministerieel besluit van 26 januari 2005 wordt de verzoekster door de minister van Ambtenarenzaken afgedankt met een opzegtermijn van drie maanden. Dit besluit heeft uitwerking op de datum van de betekening aan de verzoekster, dit is 1 februari 2005.

3.10. De verzoekster heeft dit ministerieel besluit van 26 januari 2005, alsook het besluit van een onbekend orgaan van onbekende datum waarbij beslist wordt haar stage te verlengen, de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 waarbij haar stage wordt verlengd, het advies van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 om haar af te danken en de impliciete weigering om haar vast te benoemen, aangevochten met een annulatieberoep dat op 16 maart 2005 bij de Raad van State werd ingediend.

Met het arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 heeft de Raad van State het ministerieel besluit van 26 januari 2005 vernietigd, zich steunende op de vaststelling dat de interdepartementale stagecommissie op 9 juni 2004 was samengesteld overeenkomstig het onwettig ministerieel besluit van 3 november 2003, het advies van deze commissie aldus niet regelmatig werd uitgebracht en de onregelmatigheid van dat advies de wettigheid van het ontslagbesluit aantast.

3.11. Op 6 oktober 2010 nodigt de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie de verzoekster uit om omtrent het voorstel tot haar afdanking als inspecteur bij een fiscaal bestuur door deze commissie op 20 oktober 2010 gehoord te worden. Als bijlagen bij deze brief worden het verslag van de directeur-generaal van het OFO over de wijze van dienen, de stagerapporten, de evaluatie van de eindverhandeling en 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 overgemaakt.

Op dezelfde datum worden door de voorzitter tevens de leden van de interdepartementale stagecommissie voor de vergadering van 20 oktober 2010 uitgenodigd.

3.12. Op 11 oktober 2010 bevestigt de verzoekster de voornoemde uitnodiging te hebben ontvangen. Zij vraagt dat ook een aantal getuigen zouden worden uitgenodigd. Daarnaast vraagt zij dat het volledige administratief dossier zou worden klaargelegd.

3.13. Op 20 oktober 2010 vindt de vergadering van de interdepartementale stagecommissie effectief plaats.

De volgende leden maken deel uit van deze commissie: de voorzitter (Jacky Leroy), vertegenwoordigers van de overheid (Wilfried Van Herzeele, Ben Smeets, Anne Coeckelberghs) en vertegenwoordigers van de vakorganisaties (Veerle Van Der Meersch, Marieke Knuts, Paul Monsaert en Arielle Adam).

Tijdens de vergadering van de commissie zijn verder ook Marleen Van Avondt, Sandra Schillemans, Yves Rym, An Van Den Bossche, Erik Pauwelyn , alsook de verzoekster zelf en haar verdediger aanwezig.

Yves Rym wordt ambtshalve gehoord. Hij licht het verloop van de stage en de negatieve vaststellingen met hoofdzakelijk gedragsmatige oorsprong toe. Hij wijst er op dat, niettegenstaande de verlenging van de stage met

vier maanden, de verzoekster er niet in slaagde om een goedgekeurde eindverhandeling af te leveren.

An Van Den Bossche wordt eveneens ambtshalve gehoord. In bijna alle stagerapporten herhaalde zij de opmerking dat de verzoekster de hoofdzaak niet kan onderscheiden van de bijzaak, wat resulteerde in een gebrek aan gestructureerde werkwijze bij de behandeling van de dossiers en de communicatie. Dit werd door haar in een evaluatiegesprek ook aangehaald.

De raadsman van de verzoekster wordt gehoord. Hij overhandigt aan de voorzitter van de commissie een dossier, waarin de geldigheid van de samenstelling van de commissie wordt betwist en dat een aantal stukken betreffende de stage zelf bevat.

De verzoekster verklaart dat er in de maandelijkse stagerapporten, die de basis zijn voor de driemaandelijkse stagerapporten, nooit negatieve opmerkingen werden gemaakt. Zij vraagt dat deze zouden worden voorgelegd aan de commissie. Eveneens betwist zij de negatieve evaluatie van haar eindverhandeling.

Vervolgens wordt Erik Pauwelyn gehoord. Hij benadrukt dat hij duidelijke en precieze richtlijnen heeft gegeven, dat de eindverhandeling geen heldere, gestructureerde uiteenzetting van het probleem weergeeft, dat de inhoud en titel niet overeenstemmen en dat te veel belang aan de burgerrechtelijke aspecten wordt gehecht.

Ook de verzoekster wordt gehoord. Zij stelt dat de gekregen begeleiding onvoldoende was, dat zij de lacunes in de regelgeving benadrukte en dat zij weliswaar een eigen oplossing voorstelde, maar zich steeds loyaal opstelde ten aanzien van het standpunt dat ter zake door de FOD Financiën ingenomen werd.

Na beraadslaging beslist de commissie ten slotte:

“- wat de samenstelling betreft:

De commissie is regelmatig samengesteld overeenkomstig de bepalingen van artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. De directeur-generaal van het OFO, Sandra SCHILLEMANS, is aanwezig om de zaak aan de commissie, zoals voorzien bij artikel 32, voor te leggen en Marleen VAN AVONDT is aanwezig in de hoedanigheid van wettelijk tweetalig ambtenaar (conform de taalwetgeving en de rechtspraak van de Raad van State); zij zijn geen lid van de commissie.

- bijkomende informatie in te winnen:

De maandelijkse stageverslagen en het dossier dat werd neergelegd door de verdediger van Sandra DE BRAUWER zullen worden meegedeeld. De commissie zal opnieuw bijeenkomen op woensdag 17 november 2010. Op die vergadering zullen de getuigen, vermeld in het aangetekend schrijven dat de stagiair aan de voorzitter richtte op 11 oktober 2010, worden uitgenodigd”.

Dit is de derde bestreden beslissing, in de mate dat de commissie van oordeel is dat zij regelmatig is samengesteld.

3.14. Met een e-mail van 22 oktober 2011 wordt Yves Rym door de secretaris van de interdepartementale stagecommissie verzocht om de maandelijkse stagerapporten van de verzoekster toe te sturen en om voor de volgende vergadering van de stagecommissie Marc Heynsens, Ingrid Lemeire, Koenraad Van Der Massen, René Van Der Fraenen en Jozef Schoonbaert uit te nodigen.

3.15. Door middel van een nota aan de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie maakt Yves Rym de gevraagde maandelijkse evaluatievoorstellen over. Hij voegt tevens zijn aanduiding door de auditeur-generaal van financiën, belast met de leiding van de P&O-diensten, als vertegenwoordiger van de stafdienst P&O van de FOD Financiën bij. Hij wijst er nog op dat het initiële ontslagbesluit van de verzoekster door de Raad van State werd vernietigd omwille van “de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie overeenkomstig het onwettig ministerieel besluit van 3 november 2003” en dat voor het overige het annulatieberoep verworpen werd. Hij meent dan ook dat enkel de aspecten die aanleiding hebben gegeven tot het ontslag het

onderwerp van de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie moeten uitmaken.

3.16. Op 29 oktober 2010 nodigt de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie de verzoekster uit om omtrent het voorstel tot haar afdanking als inspecteur bij een fiscaal bestuur door deze commissie op 17 november 2010 gehoord te worden. Als bijlagen bij deze brief worden het verslag van de vergadering van 20 oktober 2010, de maandelijkse stageverslagen en het dossier dat werd neergelegd door haar verdediger overgemaakt.

Op dezelfde datum worden door de voorzitter tevens de leden van de interdepartementale stagecommissie uitgenodigd voor de vergadering van 17 november 2010. Aan de leden van de commissie worden dezelfde bijlagen overgemaakt als deze die aan de verzoekster zijn overgemaakt.

3.17. Op 10 november 2010 maakt de secretaris van de interdepartementale stagecommissie aan alle leden enkele ontbrekende pagina's uit het door de verzoekster neergelegde dossier over, en dit na verzoek van de verzoekster daartoe.

3.18. Met e-mails van 10 november 2010 en van 16 november 2010 wordt de secretaris van de interdepartementale stagecommissie ervan op de hoogte gebracht dat twee leden van de commissie niet aanwezig kunnen zijn tijdens de vergadering van 17 november 2010.

3.19. Op 17 november 2010 vindt de tweede vergadering van de interdepartementale stagecommissie effectief plaats. De commissie is op dezelfde wijze samengesteld als tijdens de vergadering van 20 oktober 2010, met uitzondering van één vertegenwoordiger van de vakorganisaties. Tijdens de vergadering zijn verder ook Marleen Van Avondt, Yves Rym, An Van Den Bossche, Erik Pauwelyn, René Van Der Fraenen, Marc Heynsens, Ingrid

Lemeire en Jozef Schoonbaert, alsook de verzoekster zelf en haar verdediger aanwezig. Koenraad Van Der Massen is verontschuldigd wegens ziekte.

Het proces-verbaal van deze vergadering stelt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, inzonderheid artikel 28quater, 28quinquies, 28sexies, 30, 31, 32 en 33bis;

Akte nemend van de aanwezigheid van Mevrouw Marleen VAN AVONDT, adviseur, wettelijk tweetalig;

Gelet op de beslissing van de Interdepartementale Stagecommissie van 3 december 2003 om de stage van mevrouw Sandra DE BRAUWER, inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de FOD Financiën, te verlengen met vier maanden om haar toe te laten een goedgekeurde eindverhandeling in te dienen;

Gelet op de beslissing van de Interdepartementale Stagecommissie van 20 oktober 2010, als bijlage;

Na de heer Yves RYM, gedelegeerd door de functioneel directeur P&O van de FOD Financiën ambtshalve te hebben gehoord die stelt dat mevrouw DE BRAUWER de beslissing van de interdepartementale stagecommissie om de stage te verlengen niet aanvocht bij de Raad van State, dat zij er tijdens de periode van verlenging niet in slaagde een goedgekeurde eindverhandeling in te dienen en er problemen op kantoor werden vastgesteld. Hij weerlegt gedetailleerd de argumenten die door de stagiair worden aangevoerd in het dossier dat zij tijdens de vergadering van 20 oktober 2010 neerlegde en besluit dat het om onjuiste beweringen en verdachtmakingen gaat;

Na vijf hiërarchische meerderen ambtshalve hebben gehoord:

- de heer Jozef SCHOONBAERT die instond voor de theoretische opleiding van mevrouw Sandra DE BRAUWER op het vlak van de BTW en de stagiair omschrijft als leergierig. Zij integreerde zich goed in de dienst;
- de heer René VAN DER FRAENEN die stelt dat de stagiair dikwijls te diep ingaat op een gegeven, zich verliest in details en de hoofdzaak van de bijzaak niet kan onderscheiden met een daling van de productiviteit als gevolg. Er was geen goede verstandhouding met de collega's.
- mevrouw Ingrid LEMEIRE die stelt dat de stagiair veel interesse toont maar soms te diep ingaat op problemen ten koste van de kwantiteit van het afgeleverde werk. Zij gaf een positieve indruk maar had soms moeite om de hoofdzaak van de bijzaak te onderscheiden. Er waren geen problemen met collega's;
- mevrouw An VAN DEN BOSSCHE die de opmerkingen herhaalt die zij tijdens de vergadering van 20 oktober 2010 maakte inzake het niet kunnen onderscheiden van hoofdzaak en bijzaak wat resulteert in een gebrek aan rendement en stelt dat de stagiair over een onvoldoende fiscale kennis beschikte. Er was geen goede integratie in de dienst en er waren problemen met collega's onder meer door haar houding tegenover andere niveaus.

Na de heer Marc HEYNSSSENS, eerste promotor te hebben gehoord die de eindverhandeling van mevrouw Sandra DE BRAUWER als onvoldoende

beoordeelde omdat de inleiding ontbrak, het burgerrechtelijk aspect te veel werd benadrukt en de fiscale invalshoek werd verwaarloosd wat het werk onbruikbaar maakte voor de dienst. Op de vraag van de voorzitter waarom hij een brief richtte aan de heer RYM waarin hij zijn goedkeuring hechtte aan de tekst, antwoordt hij dat het om een standaardbrief ging die bij vergissing werd verzonden;

Na de heer PAUWELYN, tweede promotor te hebben gehoord die benadrukt dat, ondanks de duidelijke en precieze richtlijnen die hij gaf, inhoud en titel onvoldoende overeenstemden, hoofdzaak en bijzaak niet werden onderscheiden, de eindverhandeling geen heldere, gestructureerde analyse van de fiscale problematiek weergaf en te veel belang werd gehecht aan burgerrechtelijke aspecten;

Na de heer Tom PEETERS, verdediger van Mevrouw Sandra DE BRAUWER, te hebben gehoord die stelt dat er geen overeenstemming is tussen de maandelijkse en de driemaandelijkse stageverslagen en de maandelijkse stageverslagen positiever zijn voor de stagiair. De heer PEETERS is van mening dat de commissie niet bevoegd is om de eindverhandeling te evalueren en verwijst naar een document dat werd opgesteld door de heer Johny PIRRON waaruit blijkt dat het eindwerk wel degelijk de essentie weergeeft. Het standpunt dat de stagiair verdedigde was weliswaar niet dat van de administratie maar werd later gevolgd door de rechtspraak;

Na mevrouw Sandra DE BRAUWER te hebben gehoord die hieraan toevoegt dat er geen conflicten waren met collega's, het feit dat zij de nadruk legde op de burgerrechtelijke aspecten een gevolg is van haar opleiding als jurist en zij haar taken steeds juist en met respect uitvoerde;

Overwegende dat alle hiërarchische meerderen en de twee promotoren van mevrouw Sandra DE BRAUWER ontkennen dat zij op enige wijze door de heer Yves RYM beïnvloed werden en dat er op geen enkel ogenblik druk op hen werd uitgeoefend;

Overwegende dat de promotoren niet door de heer RYM worden aangewezen maar door de hiërarchische lijn;

Overwegende dat er geen partijdigheid werd aangetoond bij de beoordeling van de stagiair of de eindverhandeling;

Overwegende dat de maandelijkse evaluaties enkel waarde hebben als voorstel voor de driemaandelijkse rapporten en een absolute overeenstemming ongebruikelijk is;

Overwegende dat zich herhalende problemen die zich tijdens de stage voordeden zoals het moeilijk kunnen onderscheiden van hoofd- en bijzaak met als gevolg prioriteits- en rendementsproblemen, een gebrek aan organisatie en structuur en een gebrek aan integratie in de dienst;

Overwegende dat de stage als één geheel dient te worden geëvalueerd;

Overwegende dat de heer Johny PIRRON die door de stagiair als expert naar voor wordt geschoven van oordeel is dat alhoewel de eindverhandeling ten gronde geen fouten bevat of zonder inhoud is, er geen logische en vlot leesbare structuur is, zij onoverzichtelijk is en de juridisch-theoretische behandeling veel te langdradig;

Overwegende dat de stagiair niet aantoonbaar in staat te zijn een administratief onderwerp helder en beknopt uiteen te zetten;

Overwegende dat de commissie de gedrevenheid en overtuiging waarmee mevrouw Sandra De Brauwer te werk gaat erkent en zij ongetwijfeld over heel wat competenties beschikt;

Overwegende dat mevrouw Sandra DE BRAUWER echter niet [beschikt] over de competenties vereist voor de functie van inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de FOD Financiën”.

Na beraadslaging en geheime stemming stelt de interdepartementale stagecommissie voor, met vijf stemmen voor en drie tegen, om de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid, gezien:

- zij niet heeft aangetoond geschikt te zijn en over de vereiste bekwaamheden te beschikken om de taken uit te voeren die verbonden zijn aan de betrekking waarvoor zij is aangewezen;
- de eindverhandeling niet werd goedgekeurd.

Dit is de vierde bestreden beslissing.

3.20. Op 6 december 2010 wordt een afschrift van het voormelde voorstel van de interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010 aan de verzoekster overgemaakt.

Op 26 november 2010 werd ook aan de leden van de commissie een afschrift van het voormelde voorstel overgemaakt.

Op dezelfde datum maakte de directeur-generaal van het OFO dit voorstel aan de minister van Ambtenarenzaken over.

3.21. Op 3 december 2010 laat de minister van Ambtenarenzaken aan de minister van Financiën weten dat zij zich aansluit bij het voorstel om de verzoekster af te danken, maar dat zij de beslissing tot afdanking enkel kan nemen indien ook de minister van Financiën akkoord gaat.

Op 31 januari 2011 laat deze laatste weten in te stemmen met het ontslag.

3.22. Op 16 februari 2011 beslist de minister van Ambtenarenzaken om de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid met ingang van 2 februari 2005 met een opzeggingstermijn van drie maanden. Dit is de vijfde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het Statuut van het Rijkspersoneel, inzonderheid op artikel 28sexies, §§ 1 en 3;

Gelet op het besluit van de directeur-generaal van het OFO waarbij mevrouw Sandra De Brauwer wordt benoemd als stagiair in de graad van inspecteur bij een fiscaal bestuur van de FOD Financiën met ingang van 1 maart 2002;

Gelet op het gemotiveerd voorstel van de Interdepartementale Stagecommissie van 17 november 2010 om mevrouw Sandra De Brauwer af te danken wegens beroepsongeschiktheid;

Gelet op het akkoord van de heer minister van Financiën gegeven op 31 januari 2011;

Overwegende dat de stage van mevrouw Sandra De Brauwer over het geheel niet gunstig verlopen is;

Overwegende dat er, zelfs na de verlenging van de stage en het verschaffen van duidelijke instructies, geen goedgekeurde eindverhandeling werd ingediend;

Overwegende dat het indienen van een goedgekeurde eindverhandeling een benoemingsvoorwaarde is;

Overwegende dat mevrouw Sandra De Brauwer bijgevolg niet voldoet als stagiair;

Overwegende dat het ministerieel besluit van 26 januari 2005 waarbij mevrouw Sandra De Brauwer wordt afgedankt als stagiair op 20 september 2010 werd vernietigd door de Raad van State;

Overwegende dat door de retroactieve werking van de vernietiging mevrouw Sandra De Brauwer geacht wordt in dienst te zijn gebleven;

Overwegende dat zulks evenwel niet strookt met de werkelijkheid. Dat het in het belang van de dienst dan ook past aan onderhavig besluit een retroactieve werking te verlenen op datum van inwerkingtreding van de vernietigde beslissing;

Overwegende dat zulks geen afbreuk doet aan enig verkregen recht aangezien er geen rechten werden verworven sedert de afdanking. Dat er door de vernietigde beslissing immers geen rechtsverhouding in het leven werd geroepen tussen mevrouw Sandra De Brauwer en de overheid”.

3.23. Met een schrijven van 17 februari 2011, aangetekend verzonden op 22 februari 2011, wordt een afschrift van dit ministerieel besluit van 16 februari 2011 aan de verzoekster ter kennis gebracht.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4.1. In zoverre de verzoekster in haar memorie van wederantwoord en laatste memorie de onvolledigheid van het administratief dossier aanvoert, wordt vastgesteld dat dit dossier uit vijf farden bestaat, die elk een aantal stukken bevatten, en toelaat de wettigheid van de thans bestreden beslissingen te beoordelen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid dat het ministerieel besluit van 16 februari 2011 waarbij zij wordt afgedankt een vernietigbare rechtshandeling vormt. De verzoekster meent voorts dat haar beroep ook ontvankelijk is in zoverre zij de impliciete weigering om haar te benoemen aanvecht. Ter staving daarvan verwijst zij naar 's Raads arrest nr. 208.570 van 28 oktober 2010 inzake Seys, waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat de vernietiging van een impliciete discretionaire beslissing wél mogelijk is ingeval van “werkelijk uitzonderlijke situaties”. In de zaak die tot het voornoemd arrest heeft geleid, ging het meer concreet om de herhaalde niet-correcte vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten en op het beperkte of ultieme karakter om een geambieerde functie toegewezen te kunnen krijgen. De verzoekster meent dat zij zich in een dergelijke uitzonderlijke toestand bevindt. De onwettig samengestelde interdepartementale stagecommissie kan immers nooit op een wettige wijze de titels en verdiensten van de stagiair beoordelen. Indien haar beroep tegen deze impliciete weigeringsbeslissing toch onontvankelijk zou zijn, vraagt de verzoekster dienaangaande de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Worden de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet neergelegde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie geschonden door de samengelezen bepalingen van artikel 14, § 1, en artikel 14, § 3, van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973

gecoördineerde wetten op de Raad van State, bepalingen volgens de welke:

1° de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden alsook van de wetgevende vergaderingen of van hun organen met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel (artikel 14, § 1);

2° wanneer een administratieve overheid verplicht is te beschikken en er bij het verstrijken van een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de haar daartoe door een belanghebbende betekende aanmaning geen beslissing is getroffen, wordt het stilzwijgen van de overheid geacht een afwijzende beslissing te zijn waartegen beroep kan worden ingesteld,

A) meer bepaald in de hierna vermelde hypothesen:

1° dat artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in die zin moet worden geïnterpreteerd dat de nietigverklaring van de in het kader van een discretionaire bevoegdheid en ten aanzien van een rechtsonderhorige genomen impliciete weigering om een stagiair te benoemen, die besloten ligt in de uitdrukkelijke beslissing om die stagiair af te danken wegens beroeps-ongeschiktheid, slechts ontvankelijk kan worden gevorderd indien de afgedankte stagiair, verzoekende partij bij de Raad van State, daartoe uitzonderlijke omstandigheden inroept,

2° en dat er geen uitzonderlijke omstandigheden vereist zijn opdat de fictieve weigering om een stagiair te benoemen in het kader van een discretionaire bevoegdheid, volgend uit de toepassing van voormeld artikel 14, § 3, ontvankelijk zou kunnen worden gevorderd;

3° dat - opdat de overheid - na een annulatiearrest - met terugwerkende kracht zou kunnen overgaan tot de benoeming van een voorheen wegens beroepsongeschiktheid afgedankte stagiair met toepassing van de regels zoals ze luiden op het ogenblik van de met het annulatieverzoekschrift bestreden afdanking, in het dictum van het annulatie-arrest niet alleen de vernietiging van die afdanking moet zijn uitgesproken, maar ook de vernietiging van de impliciete weigering om de betrokkene te benoemen,

B) in de vaststelling:

1° dat de verzoeker uiteraard steeds wordt vermeld in het dictum van een arrest dat de nietigverklaring uitspreekt ten aanzien van een fictieve weigeringsbeslissing in de zin van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ongeacht of de verplichting die op de administratieve overheid rustte en niet in acht is genomen besloten lag in een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid en zonder dat daarbij sprake hoeft te zijn van uitzonderlijke omstandigheden;

2° dat daarentegen - indien de in A, 1°, vermelde hypothese van toepassing is - de verzoeker alleen in uitzonderlijke omstandigheden zou kunnen worden vermeld in het dictum van een arrest dat de nietigverklaring uitspreekt ten aanzien van een impliciete weigeringsbeslissing in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die, genomen zijnde op grond van een discretionaire bevoegdheid, besloten ligt

in een uitdrukkelijke beslissing waarvan diezelfde rechtsonderhorige de rechtstreekse adressaat vormt;

C) zodat de in onderdeel B), 1°, bedoelde verzoeker op een verschillende wijze wordt behandeld dan de in onderdeel B), 2°, bedoelde verzoeker zonder dat hiervoor objectieve, pertinente en proportioneel verantwoorde redenen bestaan?”

Wat de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 houdende verlenging van de verzoeksters stage, het voorstel van deze commissie van 9 juni 2004 om de verzoekster af te danken, de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 in de mate dat deze commissie haar samenstelling in casu regelmatig acht en het voorstel van deze commissie van 17 november 2010 om de verzoekster af te danken, betreft, laat de verzoekster in het midden of het om zuiver voorbereidende handelingen dan wel om voorbeslissingen gaat. Zij stelt voorzichtigheidshalve toch de nietigverklaring ervan te vorderen.

Met betrekking tot de verlengingsbeslissing van 3 december 2003 betwist de verzoekster dat haar beroep laattijdig is, aangezien deze beslissing hooguit een voorbeslissing uitmaakt. Dit betekent volgens haar dan ook dat zij weliswaar van de beroepsmogelijkheid gebruik mocht maken, maar dit niet hoefde te doen. De nietigverklaring van een dergelijke voorbeslissing moet namelijk niet met een afzonderlijk annulatieberoep worden gevorderd om nadien toch ontvankelijk de nietigverklaring van de eindbeslissing tot afdanking te kunnen vorderen. Voor zover artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in die zin zou worden geïnterpreteerd dat zij op gelijke wijze dient te worden toegepast op eindbeslissingen als voorbeslissingen, vraagt de verzoekster de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“A. Worden de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet neergelegde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie geschonden;

B. door artikel 19, tweede lid, van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State,

bepaling volgens dewelke:

- de verjaringstermijnen voor de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1, alleen een aanvang nemen op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele

strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt;

- indien aan die verplichting niet wordt voldaan, de verjaringstermijnen een aanvang nemen vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van de akte of van de beslissing met individuele strekking;

C. gelezen in samenhang met artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, van diezelfde gecoördineerde wetten,

bepaling volgens dewelke de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden;

D. in de hypothese dat onder "akte" in de zin van de in de onderdelen B. en C. vermelde bepalingen moet worden verstaan:

- een uitvoerbare eindbeslissing, dit is een eenzijdige uitvoerbare rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een administratieve overheid en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur

- een voor-beslissing, dit is een voorbereidende handeling die - in het kader van een complexe administratieve procedure - leidt of kan leiden tot een van die handeling onderscheiden eindbeslissing, maar die de betrokkene reeds dadelijk grieven;

E. in de hypothese:

1° dat de vermelding - ter gelegenheid van de notificatie van een voorbeslissing - van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de vormvoorschriften - tot gevolg zou hebben dat voor de betrokkenen de gewone beroepstermijn begint te lopen vanaf die notificatie (termijn die normaliter 60 dagen bedraagt);

2° dat de betrokkene niet alleen van het recht vervallen is om alsnog de nietigverklaring te vorderen van die voor-beslissing en een dergelijk beroep bij gevolg onontvankelijk is indien het beroep wordt ingediend buiten de voormelde beroepstermijn;

maar die nietigverklaring zelfs niet meer ontvankelijk zou kunnen vorderen samen met de vordering tot nietigverklaring van de eindbeslissing die in het kader van de complexe administratieve procedure wordt genomen;

F. zodat - in alle voormelde hypothesen -

een rechtsonderhorige die gegriefd wordt door een voor-beslissing die gevolg wordt door een eindbeslissing op dezelfde wijze wordt behandeld als de rechtsonderhorige die gegriefd wordt door een eindbeslissing waaraan geen voor-beslissing voorafgaat, zonder dat voor die gelijke behandeling van twee onderscheiden categorieën rechtsonderhorigen een pertinente en proportioneel verantwoorde motivering bestaat?"

5.2. De verwerende partij voert in haar memorie van antwoord aan dat, vermits de Raad van State in zijn arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 het

annulatieberoep reeds onontvankelijk *ratione temporis* heeft verklaard wat de eerste bestreden beslissing betreft, ook het voorliggend beroep onontvankelijk is in de mate dat daarmee deze beslissing wordt bestreden.

Voor zover de verzoekster oordeelt dat een dergelijke beoordeling door de Raad van State een schending van de Grondwet tot gevolg heeft en er volgens haar dienaangaande een prejudiciële vraag moet worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof, merkt de verwerende partij op dat deze vraag niet moet worden gesteld. Volgens de verwerende partij is de beslissing tot verlenging van de stage immers geen “voorbeslissing”. Het betreft namelijk een beslissing om de stage te verlengen op grond van het niet hebben ingediend van een goedgekeurde eindverhandeling. Deze beslissing staat een benoeming dan ook voorlopig in de weg, waardoor ze reeds griefhoudend is voor de verzoekster. Vermits de verzoekster overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State werd ingelicht over de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State, kon deze beslissing op dat ogenblik reeds worden aangevochten bij de Raad van State. Bovendien is over deze beslissing reeds geoordeeld door de Raad van State in zijn arrest nr. 207.445 van 20 september 2010. Dit arrest is bekleed met het gezag van gewijsde *erga omnes*.

Ook met betrekking tot de tweede bestreden beslissing heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 reeds vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is *ratione materiae*, zodat het huidige beroep ook onontvankelijk is voor zover het tegen deze beslissing is gericht.

Wat de derde bestreden beslissing betreft, is het voorliggend beroep naar het oordeel van de verwerende partij eveneens onontvankelijk. Zij wijst er in dat verband op dat een beslissing griefhoudend moet zijn. Op de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 werd beslist dat de commissie regelmatig is samengesteld en dat bijkomende informatie diende te worden ingewonnen alvorens een gemotiveerd voorstel kon worden gedaan. Deze beslissing van de stagecommissie is geen administratieve

rechtshandeling in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Wat de vierde bestreden beslissing betreft, verwijst de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State nr. 207.445 van 20 september 2010, waarin met betrekking tot het voorstel van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 werd overwogen dat het een louter voorbereidende handeling is, die niet bindend is voor de minister van Ambtenarenzaken en geen definitieve rechtsgevolgen sorteert, zodat het beroep hiertegen eveneens onontvankelijk is. Deze beoordeling geldt volgens de verwerende partij evenzeer voor het huidig beroep tegen de vierde bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt nog op dat de onregelmatigheid van dit advies van de stagecommissie niet kan leiden tot de onwettigheid van het afdankingsbesluit, daar het annulatieberoep tegen laatstgenoemde beslissing laattijdig werd ingediend.

Voor zover de verzoekster met betrekking tot de zesde bestreden beslissing verwijst naar het arrest Seys, merkt de verwerende partij op dat in casu, naar aanleiding van het vernietigingsarrest nr. 207.445 van 20 september 2010, een nieuwe beslissing werd genomen. Er werd immers door de Raad van State besloten tot vernietiging wegens de onregelmatige samenstelling van de stagecommissie. Er is aldus helemaal geen sprake van een onduidelijke beoordeling van verzoeksters stage. Om tegemoet te komen aan het vernietigingsarrest werd enkel en alleen de stagecommissie op een andere wijze samengesteld. Bovendien werd in het voormelde vernietigingsarrest van 20 september 2010 met betrekking tot de impliciete weigering om de verzoekster te benoemen reeds geoordeeld dat de eventuele vernietiging van het besluit tot afdanking niet met zich meebrengt dat zij automatisch vast benoemd zou worden. Het verzoek van de verzoekster om in dat verband een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, dient naar het oordeel van de verwerende partij te worden verworpen. De door de verzoekster in

haar prejudiciële vraag aangehaalde categorieën van personen zijn namelijk niet vergelijkbaar. De mogelijkheid voorzien door artikel 14, § 3, R.v.St.-wet wordt immers verleend aan de bestuurde die een bepaald recht doet gelden tegen het bestuur en die een voordeel tracht te bekomen waarop hij aanspraak maakt, maar dat hij slechts door het tussenkomen van de overheid kan verwerven. Een beroep ingesteld op basis van artikel 14, § 1, R.v.St.-wet strekt er daarentegen toe een beslissing van het bestuur te doen vernietigen die de betrokkene een nadeel toebrengt. De verzoekster heeft overigens geen gebruik gemaakt van de in artikel 14, § 3, voorziene mogelijkheid. Zij heeft immers nagelaten de overheid in gebreke te stellen om een beslissing te nemen haar te benoemen. De verwerende partij wijst erop dat niets de verzoekster belet zulks te doen en naderhand eventueel een vernietigingsberoep in te stellen tegen de eventuele impliciete weigeringsbeslissing haar te benoemen. Vermits deze mogelijkheid openstaat, dient de prejudiciële vraag niet aan het Grondwettelijk Hof te worden gesteld. De verwerende partij wijst er verder op dat de vernietiging van het afdankingsbesluit er toe zal leiden dat de verzoekster opnieuw stagedoend ambtenaar is bij de FOD Financiën en er aldus na een dergelijke vernietiging over de door de verzoekster afgelegde stage opnieuw uitspraak zal moeten worden gedaan. De verwerende partij merkt daarenboven op dat de verzoekster in wezen wenst dat het Grondwettelijk Hof zich zou uitspreken over de rechtspraak van de Raad van State om met betrekking tot de vernietiging van de impliciete weigeringsbeslissing een voordeel toe te kennen aan de betrokkene dat vervat zit in de expliciete beslissing die hem een nadeel oplevert. Met name vraagt de verzoekster zich af of het gegeven dat uitzonderlijke omstandigheden moeten worden aangetoond opdat een beroep tegen een impliciete weigeringsbeslissing ontvankelijk kan worden verklaard geen schending inhoudt van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie. De verwerende partij stelt dat het Grondwettelijk Hof zich niet uitspreekt over de rechtspraak van de Raad van State en dat om die reden het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen onontvankelijk moet worden verklaard.

5.3. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij poneert, het gezag van gewijsde niet als consequentie heeft dat de in het verzoekschrift voorgestelde prejudiciële vraag niet zou moeten worden gesteld. Immers, niet alleen met dat aspect van het gezag van gewijsde moet rekening worden gehouden, maar ook met het “ex tunc” aspect waardoor de verzoekster en de verwerende partij in de “status quo ante” worden gesteld. De verzoekster erkent dat, om tegemoet te komen aan ’s Raads vernietigingsarrest nr. 207.445 van 20 september 2010, de stagecommissie anders werd samengesteld. Evenwel heeft deze (vermeend wettig samengestelde) stagecommissie volgens de verzoekster louter herdaan wat de vorige (onwettig samengestelde) stagecommissie inhoudelijk onwettig heeft gedaan. Dat de verzoekster niet de mogelijkheid heeft gebruikt die artikel 14, § 3, R.v.St.-wet haar bood, is volgens de verzoekster totaal naast de kwestie. Er bestond in haren hoofde namelijk niet de noodzaak om de verwerende partij aan te sporen te beslissen. De verwerende partij heeft na het vernietigingsarrest de zaak zo snel mogelijk -en volgens de verzoekster zelfs op onwettige wijze- willen afhandelen, en dit door de stagecommissie zeer snel te doen beslissen.

Het argument van de verwerende partij dat de verzoekster in wezen wenst dat het Grondwettelijk Hof zich zou uitspreken over de rechtspraak van de Raad van State, kan niet worden bijgevalen. Met deze prejudiciële vraag worden enkel en alleen wetskrachtige bepalingen, zoals gelezen in een bepaalde hypothese, getoetst aan de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie. Het gegeven dat die hypothese ook ten grondslag kan liggen aan rechtspraak van de Raad van State maakt nog niet dat het Grondwettelijk Hof zich over die rechtspraak uitspreekt. Het blijft volgens de verzoekster hoe dan ook een uitspraak over een normatieve bepaling met kracht van wet.

5.4. In haar laatste memorie betoogt de verzoekster nog dat de Raad van State in zijn arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 niet over alle middelen een oordeel heeft geveld. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de door de Raad van State niet behandelde middelen zonder meer zouden verworpen zijn.

Inderdaad heeft de Raad van State in het voormelde arrest gestipuleerd dat het beroep tegen de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 laattijdig was. De beslissingen van de interdepartementale stagecommissie hebben een voorbereidend karakter, maar zijn anderzijds ook beslissingen. Het is niet omdat haar annulatieberoep tegen de eerste beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 onontvankelijk werd bevonden, dat de verzoekster geen prejudiciële vraag mag stellen met betrekking tot de situatie waarbij een rechtsonderhorige die gegriefd wordt door een voorbeslissing die gevolgd wordt door een eindbeslissing op dezelfde wijze wordt behandeld als de rechtsonderhorige die gegriefd wordt door een eindbeslissing waaraan geen voorbeslissing voorafgaat, zonder dat voor die gelijke behandeling van twee onderscheiden categorieën rechtsonderhorigen een pertinente en proportioneel verantwoorde motivering bestaat. De prejudiciële vraag kan volgens de verzoekster zelfs nog uitgebreid worden naar de situatie waarbij rechtsonderhorigen die beiden gegriefd worden door een voorbeslissing die de eindbeslissing voorafgaat anders behandeld worden. Met name het geval waarbij de voorbeslissing niet meer kan aangevochten worden omdat de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State in de voorbeslissing werd opgenomen en het geval waarbij de beroepsmogelijkheid niet in de voorbeslissing werd vermeld en de voorbeslissing nog steeds kan aangevochten worden bij de Raad van State.

De verzoekster betoogt dat de beslissing waarbij zij wordt ontslagen het eindpunt is van een complexe administratieve verrichting. In dergelijk geval kan de vernietiging van de eindbeslissing gevorderd worden op grond van de onregelmatigheid van één van de samenstellende handelingen, ook wanneer die handeling als een echte voorbeslissing, die de rechtstoestand van de betrokkene reeds definitief vaststelt, het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep had kunnen uitmaken. In 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 werd geoordeeld dat enkel de beslissing van de tweede interdepartementale stagecommissie van 4 juni 2009 een louter voorbereidende administratieve handeling betreft. Over de beslissing van 3 december 2003 wordt

enkel gezegd dat zij niet meer kan aangevochten worden en het beroep derhalve onontvankelijk is *ratione temporis*. Wat onder een louter voorbereidende handeling moet verstaan worden, kan niet achterhaald worden. Het voorstel van de opleidingsdirecteur Yves Rym, de beslissing van 3 december 2003 en de beslissingen van 4 juni 2004, 20 oktober 2010 en 17 november 2010 zijn voorbeslissingen die definitief griefhoudend zijn, vermits zij onvermijdelijk resulteren in de ongeschiktheidsverklaring van de verzoekster voor de geambieerde functie als inspecteur bij een fiscaal bestuur. Wel kan de onwettigheid van de voorbeslissing steeds ontvankelijk tegen de eindbeslissing worden aangevoerd, ongeacht of tegen de voorbeslissing een beroep openstond en de beroepstermijn intussen al verstreken is. Het beroep tegen het besluit van de eerste interdepartementale stagecommissie werd verworpen wegens onontvankelijkheid *ratione temporis* en niet wegens de onregelmatigheden en onwettigheden die eraan kleven. Bovendien blijven ook de onregelmatigheden en de onwettigheden die kleven aan de beslissingen van de interdepartementale stagecommissies van 9 juni 2004, 20 oktober 2010 en 17 november 2010 bestaan, aangezien deze nooit werden verschoond. Volgens het arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 kan de onregelmatigheid van de beslissing van de tweede interdepartementale stagecommissie als voorbereidende handeling nog steeds opgeworpen worden om de onwettigheid van het afdankingsbesluit van 16 februari 2011 aan te tonen. In se verschillen de beslissingen van de derde en vierde interdepartementale stagecommissie niet van de eerste twee beslissingen van de interdepartementale stagecommissie. Het doel tot samenroepen van de interdepartementale stagecommissie mag dan verschillend zijn, het doel van de te nemen beslissing is dit niet. Ook de eerste interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 kon oordelen dat de verzoekster ofwel benoemd ofwel ontslagen zou worden, alsook onderworpen kon worden aan een verlenging van de stage indien zij dit nodig achtte. Het juridisch probleem dat aanleiding gaf tot verlenging van de stage en tot verzoeksters ontslag, situeert zich ter hoogte van de goedkeuring, zijnde de tweede benoemingsvoorwaarde. Ten aanzien van het eerste eindwerk kreeg de verzoekster op 6 juni 2003 een uitdrukkelijke goedkeuring, die ingetrokken werd op 4 juli 2004, dit is na 26 juni 2003, de dag waarop het eindwerk werd voorgesteld

door de verzoekster. De goedkeuring werd gegeven door de eerste promotor, maar deze werd ingetrokken door de opleidingsdirecteur Yves Rym. Het was dezelfde opleidingsdirecteur die het voorstel opmaakte om verzoeksters stage te verlengen omwille van het niet voldaan zijn van de tweede benoemingsvoorwaarde. Een tweede goedkeuring, door het maken van een tweede eindwerk, werd onmogelijk gemaakt doordat de tweede promotor partijdig werd beïnvloed, gezien de voorgeschiedenis van de verzoekster. Ook het herwerkte derde werk werd, op grond van een uit leugens bestaande motivering en loutere beweringen, geweigerd om in aanmerking te worden genomen voor goedkeuring. Aldus betreft het één en dezelfde grondslag, het bewust weigeren van een goedkeuring, die stelselmatig is teruggekomen in het rechtshandelen van de personen die de stage controleren en ook moeten begeleiden en evalueren en die als basis heeft gediend om de verzoekster uiteindelijk te weren. In eerste instantie door haar stage kunstmatig en ongegrond te verlengen en vervolgens door de verzoekster uit de dienst te verwijderen op basis van drogredenen en pertinente manipulaties van personen die deelgenomen hebben aan de stage in de hoedanigheid van stagemeester of promotor. In die zin zijn -en blijven- de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangend. De onwettigheid van de bestreden beslissing wordt in deze annulatieprocedure effectief opgeworpen, want de verwerende partij heeft in strijd met het gezag van gewijsde de procedure hernomen door samenroeping van een nieuwe, doch onregelmatige interdepartementale stagecommissies op 20 oktober 2010 en 17 november 2010. Meerdere personen die zetelden in de derde en de vierde interdepartementale stagecommissies, zetelden ook in de eerste en de tweede interdepartementale stagecommissies. Er kan derhalve moeilijk gesteld worden dat de derde en de vierde interdepartementale stagecommissies rechtsgeldig en in volle onpartijdigheid zetelden en regelmatig waren samengesteld.

De verzoekster betoogt voorts dat er een “impliciete weigeringsgrond” is om haar te benoemen, omdat haar verdiensten niet op correcte wijze werden bekeken en “gewikt en gewogen” met die van andere stagiairs. De interdepartementale stagecommissie kan perfect bevoegd handelen met betrekking

tot alle werken -of- toch althans een deel daarvan- aangaande de vruchtgebruikconstructie die de FOD Financiën bezit. Maar zo ver heeft men nooit gedacht. Bovendien stelt Johnny Pirron, de autoriteit binnen Financiën, uitdrukkelijk het volgende : “Dat het zeker zo is (en ik was al een tiental keer jurylid bij het verdedigen van een eindwerk) dat er reeds slechtere eindwerken de revue zijn gepasseerd. Werken waar veel minder tijd was in geïnvesteerd.”. Dit doet vermoeden dat stagiairs met slechtere eindwerken toch geschikt werden bevonden en derhalve benoemd werden. Er wordt ook verwezen naar de onlangs gewijzigde rechtspraak van de IXe Kamer van de Raad van State. De bijzondere voorwaarde voor de ontvankelijkheid van een annulatieberoep tegen een impliciete weigeringsbeslissing die vervat zit in een uitdrukkelijke administratieve rechtshandeling die rechten toekent en die genomen is in het kader van een discretionaire bevoegdheid, is ook hier vervuld. Zij heeft betrekking op:

- a) de onwettige toetsing van de titels en verdiensten van de kandidaten, al of niet met inbegrip van de titels en verdiensten van de verzoekende partij;
- b) en/of de onwettige vergelijking van de titels en verdiensten van de andere persoon aan wie door de administratieve rechtshandeling rechten zijn toegekend met de titels en verdiensten van de verzoekende partij.

Een collegiaal orgaan zoals de interdepartementale stagecommissie kan volgens de verzoekster nooit op een wettige wijze de titels en verdiensten van de verzoekster toetsen en, a fortiori, niet de titels en verdiensten van de onderscheiden kandidaten onderling met elkaar vergelijken, evenmin als de titels en verdiensten van de verzoekster met deze van één van die kandidaten, wanneer het onwettig en onregelmatig samengesteld is en het daarenboven systematisch en uitdrukkelijk vermeldt dat de interdepartementale stagecommissie niet bevoegd is om deze verdiensten van de onderscheiden kandidaten met elkaar te vergelijken, omdat de leden van de interdepartementale stagecommissie geen fiscale experts ter zake zijn en derhalve geen eindwerk kunnen lezen om te oordelen of hetgeen de beide promotors neerschrijven daadwerkelijk juist is. Bovendien wordt de onwettigheid bestendigd in de tijd tot op heden. Op 3 december 2003 wist de verwerende partij dat de interdepartementale

stagecommissies onwettig waren en nog steeds zijn. In het eerste annulatieberoep wierp de verwerende partij op dat de samenstelling onwettig en onreglematig was omdat men in volle verandering was wegens de Copernicushervormingen en het omwille van de continuïteit van de openbare dienst geoorloofd was om een onwettige en onregelmatige interdepartementale stagecommissie te laten doorgaan en in stand te houden. Welnu, deze onwettigheid werd verder in stand gehouden. De eerste en de tweede interdepartementale stagecommissie zijn onwettig omdat ze beide steunen op een onwettig ministerieel besluit van 3 november 2003. Op identieke wijze is de derde en vierde interdepartementale stagecommissie nietig wegens de onwettigheid van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 dat op eenzelfde wijze het artikel 33 bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 op dubbele wijze schendt, doordat enerzijds enkel Wilfried Van Herzeele als lid van de FOD Financiën zetelt en anderzijds nergens in het desbetreffende ministerieel besluit van 18 mei 2009 de aanstelling gebeurde op voorstel van de voorzitter van alle directiecomités.

Met betrekking tot de door haar gestelde prejudiciële vraag, is de verzoekster van oordeel dat het niet aan het Grondwettelijk Hof toekomt om zich in de plaats van de Raad van State te stellen, maar houdt de prejudiciële vraag daartoe geen gevaar in.

Beoordeling

5.5. In 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 werd reeds geoordeeld dat het beroep ingesteld tegen de beslissing van 3 december 2003 van de interdepartementale stagecommissie houdende verlenging van verzoeksters stage -de eerste bestreden beslissing- onontvankelijk is wegens laattijdigheid. Gelet op het gezag van gewijsde van het voormelde arrest, moet het huidig beroep als onontvankelijk worden beoordeeld, in zoverre dit tegen de eerste bestreden beslissing is gericht.

De eerste bestreden beslissing kan voorts niet als een noodzakelijk en specifiek voorbereidende beslissing op het latere ministerieel besluit van 16 februari 2011 houdende de afdanking van de verzoekster wegens beroepsongeschiktheid -de vijfde bestreden beslissing- worden beschouwd. Het betreft integendeel op zich reeds een eindbeslissing waarvan de gebeurlijke onwettigheid niet tegen de vijfde bestreden beslissing kan worden aangevoerd. De verzoekster blijkt in haar prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof van de verkeerde premisse uit te gaan dat de eerste bestreden beslissing een voorbeslissing is, zodat de prejudiciële vraag niet moet worden gesteld.

5.6. In 's Raads arrest nr. 207.445 van 10 september 2010 werd verder geoordeeld dat het beroep tegen de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 waarbij wordt voorgesteld om de verzoekster af te danken -de tweede bestreden beslissing- niet ontvankelijk is, aangezien het een louter voorbereidende handeling is, die niet bindend is voor de minister van Ambtenarenzaken en die geen definitieve rechtsgevolgen resorteert. Gelet op het gezag van gewijsde van het voormelde arrest, moet het huidig beroep evenzeer als onontvankelijk worden beoordeeld, in zoverre dit tegen de tweede bestreden beslissing is gericht.

Daarnaast dient vastgesteld dat het in 's Raads meer vermelde arrest nr. 207.445 van 10 september 2010 onregelmatig bevonden voorstel van de stagecommissie van 9 juni 2004 om de verzoekster af te danken impliciet is vervangen door een nieuw voorstel tot afdanking van een anders samengestelde interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010 -de vierde bestreden beslissing. Het is enkel op dit laatste voorstel dat het nieuwe afdankingsbesluit van 16 februari 2011 -de vijfde bestreden beslissing- is gesteund. Een gebeurlijke onregelmatigheid van het voorstel van 9 juni 2004 kan derhalve niet meer dienstig worden aangevoerd.

5.7. Met betrekking tot de beslissingen van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010, waarbij deze haar samenstelling regelmatig acht -de derde bestreden beslissing- en van 17 november 2010, waarbij zij voorstelt

om de verzoekster wegens beroepsongeschiktheid af te danken -de vierde bestreden beslissing- moet worden vastgesteld dat dit louter voorbereidende handelingen betreffen. Immers zijn zij niet bindend voor de minister van Ambtenarenzaken en sorteren zij geen definitieve rechtsgevolgen.

Voor zover het beroep gericht is tegen de derde en de vierde bestreden beslissing, is het dan ook onontvankelijk. De gebeurlijke onregelmatigheid van deze beslissingen kan door de verzoekster wel worden aangevoerd om de onwettigheid van de vijfde bestreden beslissing aan te tonen.

5.8. Wat de vijfde bestreden beslissing betreft, werpt de verwerende partij op dat het beroep laattijdig werd ingediend. Zij laat evenwel na uiteen te zetten waarom het beroep naar haar oordeel om die reden onontvankelijk is. Uit de toedracht van de zaak blijkt dat deze beslissing aan de verzoekster ter kennis werd gebracht met een schrijven van 17 februari 2011, dat op 22 februari 2011 aangetekend werd verzonden. Het op 21 april 2011 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift is dan ook binnen de beroepstermijn bij de Raad van State ingediend.

Het beroep is derhalve ontvankelijk voor zover de vijfde bestreden beslissing wordt aangevochten.

5.9. Voor zover de verzoekster ten slotte de impliciete weigering om haar te benoemen -de zesde bestreden beslissing- aanvecht, dient het beroep als onontvankelijk te worden beschouwd. Immers, zoals ook in 's Raads arrest nr. 207.445 van 10 september 2010 werd overwogen, brengt de eventuele vernietiging van het afdankingsbesluit niet mee dat de verzoekster vast moet worden benoemd, aangezien artikel 33 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 geen gebonden bevoegdheid tot benoemen inhoudt. Krachtens deze bepaling wordt enkel de geschikt bevonden stagiair benoemd en dringt zich na een gebeurlijke vernietiging een nieuw onderzoek van de geschiktheid van de verzoekster op.

De prejudiciële vraag van de verzoekster blijkt in wezen neer te komen op een vraag aan het Grondwettelijk Hof om zich uit te spreken over de rechtspraak van de Raad van State, waartoe dit Hof niet bevoegd is. De prejudiciële vraag moet om die reden niet worden gesteld.

Het beroep is enkel ontvankelijk in zoverre de vijfde bestreden beslissing wordt aangevochten. Onder “de bestreden beslissing”, wordt hierna enkel deze beslissing begrepen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “het algemeen beginsel luidens hetwelk een ontslagnemende federale regering, een ontslagnemende federaal minister of staatssecretaris of een federale regering -optredend tijdens een periode waarin de kamers ontbonden zijn- slechts ‘de lopende zaken’ mag afhandelen”.

De verzoekster is van oordeel dat zij dit middel niet gedetailleerd hoeft te ontwikkelen, vermits het van openbare orde is. De Raad van State moet de onwettigheid derhalve ambtshalve opwerpen. Zij stelt verder dat zij ontslagen werd bij ministerieel besluit van 16 februari 2011 en dus op een ogenblik dat de ondertekenende minister alleen “lopende zaken” mocht afhandelen. Haar ontslag kan daarentegen geenszins als een “lopende zaak” worden gekwalificeerd en is dan ook onwettig.

6.2. De verwerende partij repliceert dat de benoeming en de afdanking van een ambtenaar volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State

als een zaak van dagelijks bestuur wordt beschouwd wanneer de ambtenaar in kwestie geen inhoudelijk beleid kan voeren waardoor het vertrouwen van de wetgevende vergadering in het bestuur geschonden kan worden. Deze beslissingen kunnen derhalve genomen worden door een regering of een lid ervan tijdens de periode van lopende zaken.

En zelfs indien de bestreden beslissing niet als een zaak van dagelijks bestuur kan worden beschouwd, maar wel als een lopende zaak, dan nog is deze beslissing naar het oordeel van de verwerende partij rechtsgeldig. Zij is immers het gevolg van de normale en niet overhaaste afhandeling van een procedure die reeds aangevat was ruimschoots voordat de regering in lopende zaken verkeerde. De eerste en tweede bestreden beslissing dateren immers van 2003 en 2004. De procedure werd opnieuw opgestart om uitvoering te geven aan 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 dat het afdankingsbesluit van 26 januari 2005 vernietigde. De verwerende partij meent tijdens de hervatte procedure niet overhaast te werk te zijn gegaan. Het thans bestreden afdankingsbesluit houdt verder geen beleidskeuze in.

6.3. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster dat in de hypothese dat het beroep onontvankelijk moet worden geacht voor zover de voorbeslissingen worden aangevochten, de “status quo ante” haarzelf en de verwerende partij slechts tot de dag voorafgaand aan 20 september 2010 -d.i. de datum van het vernietigingsarrest- terugbrengt. Welnu, op deze datum had de federale regering al niet meer het vertrouwen van het parlement.

6.4. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat tijdens de lopende zaken slechts een beslissing kan genomen worden indien zij voldoet aan drie voorwaarden. De behandeling van de zaak moet een behoorlijke tijd voor de kritieke periode van de lopende zaken opgestart zijn. Dit is niet het geval nu de voorbereiding van de zaak door de vernietiging van het ontslagbesluit van 25 januari 2005 pas op gang kwam op 28 september 2010, bij de notificatie door de griffie van de Raad van State, en niet op 2 februari 2005. Ten tweede mag

de procedure niet overhaast zijn afgewikkeld en de uiteindelijke beslissing mag geen belangrijke of nieuwe beleidskeuzes inhouden. De procedure werd wel overhaast opgestart omdat de verwerende partij wou vermijden dat de verzoekster rechten zou kunnen doen gelden, onder meer door een wederindiensttreding te vragen (wat gebeurde) en waarop nooit een antwoord kwam in die zin dat de verzoekster terug in dienst kwam. Op 9 november 2010 zei Monique Peeters dat het verzoek tot wederindiensttreding zou worden onderzocht. De nieuwe procedure werd opgestart op 7 oktober 2010 om te verschijnen voor een nieuwe interdepartementale stagecommissie op 20 oktober 2010. Tussen 7 oktober 2010 en 20 oktober 2010 zitten precies 12 dagen. Omdat de verzoekster heel wat argumenten naar voor bracht, kon de derde interdepartementale stagecommissie niet anders dan beslissen om een bijkomende interdepartementale stagecommissie te organiseren op 17 november 2010. Zonder de stukken voor te leggen die nu bij onderzoeksmaatregel werden voorgelegd aan het auditoraat, werd zonder meer geoordeeld dat zowel de derde interdepartementale stagecommissie als de vierde interdepartementale stagecommissie rechtsgeldig waren samengesteld volgens artikel 33 bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. Hoewel door de verzoekster werd gevraagd om het volledige dossier neer te leggen, oordeelde de interdepartementale stagecommissie om enkel de maandelijkse verslagen neer te leggen. Het afhandelen van de zaak moest zodanig vlug gebeuren dat men zelfs de tijd niet had om notulen van de vergaderingen op te maken. Hetgeen geschreven staat als overwegingen in de bestreden beslissing kan toch moeilijk beschouwd worden als gelijklopend met de notulen, laat staan dat de leden over de notulen akkoord gingen. Er kan niet gesteld worden dat de voorbereiding van het advies van de beslissing voor de periode van de lopende zaken is gestart. Derhalve kan men ook niet stellen dat het te dezen om een normaal aangevatte en normaal afgehandelde en besloten bestuursbeslissing gaat. Een vernietiging door de Raad van State veronderstelt zonder meer dat het hier gaat om een niet-normale afhandeling van een zaak. In casu, zo stelt de Raad van State in zijn meer vermeld arrest van 20 september 2010, gaat hier om een nieuwe procedure waarbij een nieuw onderzoek van de geschiktheid van de verzoekster zich opdringt, dat nu op rechtmatige wijze moet gebeuren mits rechtsgeldige samenstelling door een nieuw

samengestelde interdepartementale stagecommissie, die moet beslissen of de verzoekster ontslagen moet worden of benoemd moet worden, rekening houdend met alle elementen van het dossier, al dan niet behept met talrijke onregelmatigheden en onwettigheden. Het nieuw onderzoek is geen voortzetting van het vernietigde vroegere onderzoek. Het is een totaal nieuw onderzoek dat eindigt in een nieuwe beslissing. Die nieuwe beslissing werd genomen tijdens de periode waarbij de regering nog slechts de lopende zaken kon afhandelen. Ook aan de derde vereiste is voldaan, omdat het nieuwe onderzoek wel degelijk nieuwe beleidslijnen met zich meebrengt in die zin dat budgettair een provisie moet gemaakt worden en moet begroot worden om aan de verzoekster een schadevergoeding te betalen en, ten tweede, de interdepartementale stagecommissie mocht oordelen dat om de verzoekster te benoemen effectief een begroting diende opgemaakt te worden, teneinde de verzoekster weer loon uit te betalen. De verwerende partij wou dit echter niet en onverwijld wou deze partij het ontslag herintroduceren door een beslissing met terugwerkende kracht te nemen. Daardoor zou de verzoekster geen rechten kunnen laten gelden. Het spook van juridische en feitelijke werkelijkheid duikt hier op, waartussen een onderscheid moet worden gemaakt. De juridische werkelijkheid is de fictie die tot stand kwam door de vernietiging van het ontslagbesluit van 26 januari 2005 en die zich in de plaats stelt van de feitelijke werkelijkheid, waardoor de verzoekster vermoed wordt nog steeds in dienst te zijn tot op het ogenblik dat er een nieuwe beslissing wordt genomen om haar opnieuw te ontslaan of te benoemen. Maar in feite is de verzoekster niet in dienst omdat dit enerzijds onmogelijk werd gemaakt door haar ontslag op 26 januari 2005 en omdat dit anderzijds geweigerd werd door de verwerende partij. In feite is het zo dat deze indienststelling onmogelijk werd gemaakt, want van in den beginne wou en zou de verwerende partij de verzoekster niet in dienst houden en zelfs niet in dienst nemen wanneer dit nodig zou blijken. Vóór de vernietiging door de Raad van State was dit om redenen dat de verzoekster niet kon benoemd worden omdat zij geen goedgekeurd eindwerk neerlegde. Na het vernietigingsarrest en vóór de beslissing van de minister van Ambtenarenzaken van 16 februari 2011 was dit omdat de wederindienststelling nog moest onderzocht worden en ten slotte, na de beslissing van 16 februari 2011, omwille van

beroepsongeschiktheid en omwille van het belang van de dienst, wat dit ook mag inhouden. De juridische fictie werd gecreëerd om de verzoekster rechtsherstel te geven, zowel op administratiefrechtelijk vlak als op burgerrechtelijk vlak.

Beoordeling

6.5. Tijdens een periode waarin de regering als gevolg van de ontbinding van de wetgevende Kamers verstoken is van haar parlementaire basis en aan de controle van de Kamer van volksvertegenwoordigers ontsnapt, beschikt ze niet meer over haar volle bevoegdheid en kan ze enkel “lopende zaken” afhandelen. Hetzelfde geldt wanneer de regering haar ontslag aan de Koning heeft aangeboden, maar het ontslag nog niet formeel werd aanvaard.

Tot de lopende zaken behoren de zaken van dagelijks bestuur, de zaken die de normale voortzetting zijn van een vóór de ontbinding of het ontslag regelmatig ingezette procedure, en de dringende zaken.

De tweede categorie van zaken kan slechts tot de lopende zaken gerekend worden voor zover de totstandkomingsprocedure aan welbepaalde voorwaarden voldoet. Met name indien de procedure die geleid heeft tot het betrokken besluit ruim vóór de kritieke periode werd aangevat, ze nadien zonder overhaasting werd afgewikkeld en de vragen van beleid, die zich op het administratief niveau hebben kunnen voordoen, vóór de kritieke periode werden opgelost. Tot deze categorie behoren niet de zaken waarvan de afhandeling belangrijke beleidskeuzes impliceert, dit wil zeggen zaken die opties impliceren waarvan het belang op het gebied van de algemene politiek uit hun aard zo groot is dat over deze zaken alleen zou kunnen worden beslist door een regering die de steun geniet van het parlement en die het risico loopt deze steun te verliezen door de beslissing die ze heeft genomen.

6.6. Te dezen wordt niet betwist dat de regering op het tijdstip van het nemen van de bestreden beslissing ontslagnemend was. De bevoegdheid van de regering was dus beperkt tot de lopende zaken.

6.7. Met 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 werd het afdankingsbesluit van 26 januari 2005 vernietigd. Daarop hernam de verwerende partij de procedure vanaf het ogenblik dat ze volgens het voormelde arrest was misgelopen, dit is de vergadering van 9 juni 2004 waarin de interdepartementale stagecommissie zich over het voorstel tot afdanking heeft uitgesproken. De bestreden beslissing werd aldus genomen nadat een procedure was doorlopen die minstens reeds op de voormelde datum, dit is ruim voor de aanvang van de periode van lopende zaken, was aangevat. Vermits het vernietigingsarrest van de Raad van State dateert van 20 september 2010, de zaak opnieuw aan de interdepartementale stagecommissie werd voorgelegd op 20 oktober 2010 en vervolgens op 17 november 2010, datum waarop een voorstel tot afdanking werd gedaan, en de bestreden beslissing uiteindelijk op 16 februari 2011 werd genomen, kan voorts niet gesteld worden dat de verwerende partij bij het afhandelen van de procedure overhaast te werk is gegaan. De bestreden beslissing, houdende de afdanking van de verzoekster na het doorlopen van een verlengde stageperiode, kan voorts niet beschouwd worden als een beslissing die een belangrijke beleidsvraag oproept of een beleidskeuze inhoudt.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing op geldige wijze tijdens de periode van lopende zaken kon worden genomen.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

7.1. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met het beginsel van het verbod op retroactiviteit van administratieve rechtshandelingen.

7.2.1. In een eerste middelonderdeel stelt de verzoekster dat de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar “het belang van de dienst” ter rechtvaardiging van de retroactiviteit niet kan volstaan als motivering. Elke

overheidsbeslissing moet immers genomen worden in “het belang van de dienst” als onderdeel van het algemeen belang.

7.2.2. In een tweede middelonderdeel meent de verzoekster dat de uitzonderingen die zijn toegelaten op het principe van het verbod van retroactiviteit in casu niet van toepassing zijn. In de bestreden beslissing wordt volgens haar dan ook onterecht gesteld dat het verlenen van retroactieve werking geen afbreuk doet aan enig verkregen recht aangezien er geen rechten zijn verworven sedert de afdanking en dat door de vernietigde beslissing geen rechtsverhouding in het leven is geroepen tussen de verzoekster en de overheid.

De verzoekster wijst erop dat een vernietigingsarrest ex tunc werkt. Dit heeft als consequentie dat de verzoekster en de verwerende partij moeten geacht worden herplaatst te zijn in de status quo ante, dit is de toestand voorafgaand aan de vernietigde afdanking. Het vernietigingsarrest heeft volgens haar also wel degelijk een rechtsverhouding in het leven geroepen tussen haarzelf en de overheid: het betreft de rechtsverhouding van een nog niet afgedankt stagiair ten opzichte van een stageverlenende overheid die deze stagiair met afdanking bedreigt. Door die rechtsverhouding heeft zij minstens het recht verworven op een wettige behandeling van de bedreiging die zij ondergaat, namelijk de afdanking wegens beroepsongeschiktheid.

7.2.3. In een derde middelonderdeel stelt de verzoekster dat geen retroactiviteit mag toegepast worden indien de persoon die de eindbeslissing neemt niet dezelfde persoon is als degene die de vernietigde beslissing heeft genomen. Welnu, de door het arrest van 20 september 2010 vernietigde beslissing werd genomen door minister Dupont, terwijl de thans bestreden beslissing werd genomen door minister Vervotte.

7.3.1. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat de retroactieve werking van de bestreden beslissing voortvloeit uit het gegeven dat de verzoekster sinds 2005 de

facto niet meer werkzaam is als stagiair bij de overheid en dat het eerste afdankingsbesluit niet om inhoudelijke redenen door de Raad van State werd vernietigd.

Zij stelt dat de overheid handelingen kan laten terugwerken omdat ze de wettelijkheid beogen te herstellen na een vernietigingsarrest van de Raad van State wanneer hierdoor geen verworven rechten geschonden worden.

Zij wijst erop dat, indien in casu een beslissing zou genomen worden die slechts uitwerking heeft vanaf de datum van het bestreden afdankingsbesluit (dit is dus vanaf 16 februari 2011), er een juridisch vacuüm zou ontstaan tussen het initiële afdankingsbesluit van 26 januari 2005 tot de datum van het thans bestreden afdankingsbesluit. Daarom dient terugwerkende kracht te worden toegekend aan de thans bestreden beslissing, zoals daarin ook wordt aangehaald. Zoniet zou aan de juridische werkelijkheid afbreuk worden gedaan.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de retroactieve werking van het afdankingsbesluit wel degelijk geënt kon worden op het belang van de dienst.

7.3.2. De verwerende partij repliceert met betrekking tot het tweede middelonderdeel dat de toepasselijkheid van de retroactieve werking van een besluit niet moet worden beoordeeld in het licht van de vraag of een vernietigingsarrest al dan niet rechten heeft doen ontstaan. Wel moet onderzocht worden of de vernietigde beslissing geen rechten heeft doen toekennen, wat in casu niet het geval is. De vernietigde beslissing was immers een ontslagbesluit. Om het belang van de dienst te waarborgen, diende dan ook retroactieve werking toegekend te worden aan het nieuw te nemen besluit.

7.3.3. De verwerende partij repliceert, wat het derde middelonderdeel betreft, dat er geen enkele rechtsgrond bestaat die de bevoegdheid tot het hernemen van een beslissing voorbehoudt aan de persoon die de oorspronkelijke beslissing

heeft genomen. In sommige gevallen is het wel zo dat de overheid de bevoegdheid van haar voorganger aantast wanneer zij een beslissing neemt die terugwerkt tot een tijdstip waarop zij zelf nog niet bevoegd was. In casu wordt louter uitvoering gegeven aan een arrest van de Raad van State. De terugwerkende kracht die aan de beslissing kleeft, zorgt ervoor dat de beslissing uitwerking krijgt vanaf het ogenblik dat zij oorspronkelijk in werking is getreden. Er wordt dan ook geen afbreuk gedaan aan de beslissing van de toenmalige minister van Ambtenarenzaken. De huidige minister van Ambtenarenzaken heeft tenslotte dezelfde bevoegdheid als haar voorganger die de door de Raad van State vernietigde afdankingsbeslissing in 2005 heeft genomen. Zowel de vernietigde beslissing als de thans bestreden beslissing werden genomen door de minister van Ambtenarenzaken. Wie de natuurlijke persoon is die deze functie bekleedt, is daarbij van geen enkel belang.

7.4.1. De verzoekster betwist in haar memorie van wederantwoord, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat bij ontstentenis van terugwerkende kracht afbreuk zou worden gedaan aan de “juridische werkelijkheid”. Hoogstens wordt dan afbreuk gedaan aan de “feitelijke werkelijkheid”, wat niet te haren laste kan komen, gezien de eigen verantwoordelijkheid van de verwerende partij voor de in het vernietigingsarrest vastgestelde onwettigheid. Ten gevolge van een vernietigingsarrest en het gezag van gewijsde erga omnes en ex tunc ervan, is er steeds een onderscheid tussen de “juridische werkelijkheid” en de “feitelijke werkelijkheid”. De redenering van de verwerende partij kan worden ontwikkeld in het kader van elke beslissing die volgt uit een uit eender welk vernietigingsarrest volgende uitvoeringsplicht.

7.4.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt de verzoekster dat het door de verwerende partij gemaakte onderscheid tussen “het doen ontstaan” van rechten en “het doen toekennen” een staaltje van juridische semantiek is die alleen kan ontstaan in hoofde van juristen.

7.4.3. In haar laatste memorie voert de verzoekster, wat het eerste en het tweede middelonderdeel betreft, nog aan dat de juridische realiteit niet gelijk is aan de feitelijke realiteit en omgekeerd. Nog erger is het te stellen dat het belang van de dienst ermee gediend is om met een terugwerking tot op de datum van het vernietigde afdankingsbesluit van 26 januari 2005 een juridisch hiaat te ondervangen. De verwerende partij is niet tegemoetgekomen aan de rechtszekerheid en het algemeen belang. Daarenboven toont de verwerende partij niet aan dat het algemeen belang in concreto wordt gediend door in deze zaak een beslissing met terugwerkende kracht te nemen. Uit de gegevens van de zaak blijkt onomstotelijk dat de bestreden beslissing niet werd genomen in het belang van de goede werking van de dienst, want dit wordt niet in concreto aangetoond. Bovendien verwijst geen enkele beslissing van de interdepartementale stagecommissie naar enige regel of omstandig verhaal of gedrag om te oordelen dat de verzoekster in het belang van de dienst zou moeten ontslagen worden. Er is wel degelijk afbreuk gedaan aan verkregen rechten, aan het rechtsherstel van de verzoekster en aan de rechtszekerheid, want de bestreden beslissing is onwettig en onregelmatig omdat de derde en vierde interdepartementale stagecommissie net zoals de eerste en de tweede interdepartementale stagecommissie onwettig en onregelmatig waren samengesteld, alsook omdat de bestreden beslissing door talrijke onregelmatigheden en onwettigheden is aangetast, begaan tijdens de volledige administratieve beroepsprocedure voor de vier voornoemde interdepartementale stagecommissies. Deze beslissing werd genomen met slechts één duidelijk doel, namelijk zo spoedig mogelijk een beslissing nemen waardoor de verzoekster geen rechten kan doen gelden, zowel op administratiefrechtelijk als op burgerrechtelijk vlak (pecuniaire rechten). Derhalve ligt het doel van het ontslag niet in het belang van de dienst, noch in de continuïteit van de openbare dienst. Administratiefrechtelijk wil en zal de verwerende partij alles doen om te vermijden dat er een retroactieve wedersamenstelling zou gebeuren van de graad, het niveau en de dienstanciënniteit van de verzoekster, wat een weerslag kent in latere bijkomende en aanvullende pensioenrechten en misschien nog andere rechten waarvan de verzoekster nog geen rekeningschap heeft. De schending van de pecuniaire rechten bestaat erin dat de verzoekster geen vordering tot

schadevergoeding kan instellen op grond van een fout in hoofde van de beslissende administratieve overheid. De vernietiging van het ontslagbesluit van 26 januari 2005 heeft voor gevolg dat enkel de onwettig gestelde handeling met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verdwijnt. Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest verhindert bovendien dat de overheid opnieuw eenzelfde handeling kan stellen, zonder de onregelmatigheid ervan te verbeteren die de vernietiging tot gevolg heeft gehad. Maar in deze zaak is deze onregelmatigheid/onwettigheid blijven bestaan. De procedure moet dus overgedaan worden door een regelmatig en gewettigd samengestelde interdepartementale stagecommissie. De interdepartementale stagecommissie dient de later geldende actuele regelgeving toe te passen, zeker wanneer deze in tussentijd in belangrijke mate werd gewijzigd zonder dat hierdoor de rechten van de verzoekster worden aangetast. Hoe dan ook gebeurt de terugwerking van de bestreden beslissing niet in het belang van de dienst. De vier samengekomen interdepartementale stagecommissies namen geen enkel feit in aanmerking om in die zin te oordelen, maar oordeelden dat het ontslag diende te worden gegeven wegens het niet hebben van een goedgekeurde eindverhandeling.

7.4.4. Wat het derde middelonderdeel betreft, betoogt de verzoekster dat er sprake is van een onbevoegdheid *ratione materiae* wanneer een administratieve overheid een beslissing neemt over een aangelegenheid die ressorteert onder de bevoegdheid van een andere administratieve overheid. Op 26 januari 2005 lag de bevoegdheid tot het benoemen en het ontslaan bij de minister van Ambtenarenzaken. Ingevolge het ontslag van de verzoekster door de minister van Ambtenarenzaken op 26 januari 2005 kwam er in feite op dat moment ook juridisch een einde aan haar rechtspositie van stagiair, inspecteur bij een fiscaal bestuur, bij de FOD Financiën. Gedurende de drie daaropvolgende maanden was de verzoekster geen stagiair meer en werd zij gelijkgesteld met een contractueel werkende persoon bij de federale overheid en dit omwille van het kunnen verkrijgen van werkloosheidsuitkeringen. De verzoekster werd gedurende die drie maanden van opzeg een loon uitbetaald gelijklopend met iemand in een contractuele hoedanigheid. Pas door de vernietiging van het ontslagbesluit van

26 januari 2005 werd de verzoekster juridisch, maar niet in feite, teruggeplaatst in de hoedanigheid van een stagiair. Juridisch gezien wordt zij door de terugwerkende kracht van het vernietigingsarrest verondersteld nog steeds in dienst te zijn bij de FOD Financiën tot wanneer er een nieuwe beslissing wordt genomen om haar te benoemen of te ontslaan. In feite weigert de verwerende partij om de verzoekster terug in dienst te nemen, hoewel zij hieromtrent tot tweemaal toe een schrijven aan Monique Peeters heeft gericht. Juridisch gezien moet een nieuw samengestelde, wettige en regelmatige interdepartementale stagecommissie, die moet oordelen op basis van de nieuwe reglementering, een beslissing nemen alsof er juridisch nooit een einde is geweest aan de aanstelling van de verzoekster en derhalve ook geen einde kwam aan haar hoedanigheid van stagiair. Deze commissie moet een nieuwe beslissing nemen op grond van alle feiten en onregelmatigheden en onwettigheden die zich hebben voorgedaan vanaf 1 maart 2002 tot en met 17 november 2010. De beslissing wordt door de bevoegde minister genomen op grond van de reglementering die op 16 februari 2011 geldt. Omwille van het algemeen beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve handelingen, moet de nieuwe beslissing tot ontslag ook genomen worden rekening houdend met de overgangsmaatregel bepaald in artikel 124 van het koninklijk besluit van 19 november 2008, dat het volgende voorschrijft: “De stagiairs waarvan de stage lopend is op de datum van inwerkingtreding van dit besluit blijven onderworpen aan de bepalingen die toen van kracht waren voor wat betreft de stage en de procedure tot benoeming. Ze worden echter benoemd in een klasse.” Deze overgangsbepaling dient letterlijk geïnterpreteerd te worden omdat aan de stage van de verzoekster al op 3 december 2003 en zeker op 9 juni 2004 een einde kwam. Volgens het besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel kan de stage maar een verloop kennen van maximaal één jaar en vier maanden. De verzoekster heeft een stage van 24 maanden doorlopen en deze stage werd tot tweemaal toe met een periode van vier maanden verlengd. De eerste maal door de beslissing van Yves Rym om de stage te verlengen met vier maanden op 4 juli 2003, de tweede maal doordat de eerste interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 de beslissing van Yves Rym herbevestigde met een nieuwe verlenging met vier maanden vanaf die dag. Ondanks deze verlenging met acht

maanden, blijft de verzoekster in de hoedanigheid van stagiair tot op het ogenblik dat de bevoegde minister beslist om haar te ontslaan, nadat hieromtrent eerst een beslissing werd genomen door een nieuwe interdepartementale stagecommissie. Artikel 129 van het koninklijk besluit van 19 november 2008 houdende vereenvoudiging van verscheidene reglementaire bepalingen betreffende de loopbaan van het Rijkspersoneel bepaalt wat volgt: “Dit besluit treedt in werking op de eerste dag van de maand na die waarin het is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.” De publicatie is gebeurd op 26 november 2008, zodat de inwerkingtreding van de nieuwe regelgeving is vastgesteld op 1 december 2008. De passage is duidelijk en laat geen interpretatie toe. Er moet namelijk aan twee cumulatieve voorwaarden voldaan zijn om onder de oude reglementering te vallen aangaande de stage en benoeming. Het moet (1) gaan om stagiairs (2) “(...) waarvan de stage lopend is op de datum van inwerkingtreding van dit besluit”. De verzoekster heeft juridisch gezien nog de hoedanigheid van stagiair, maar in feite is zij dit niet meer omwille van de weigering van de verwerende partij hieromtrent. Op 16 februari 2011 is de minister van Ambtenarenzaken niet langer bevoegd *ratione materiae* om de verzoekster te ontslaan omwille van beroepsongeschiktheid en omwille van het belang van de dienst met ingang van 5 februari 2005, met een opzeg van drie maanden. *Ratione temporis* gezien is er sprake van onbevoegdheid wanneer de administratieve overheid een handeling verricht op een tijdstip waarop zij nog niet bevoegd was. Dit middel is van openbare orde en dient ambtshalve door de Raad van State te worden opgeworpen en te worden onderzocht.

Beoordeling

7.5. In het eerste en het tweede middelonderdeel bekritiseert de verzoekster de terugwerkende kracht van de bestreden beslissing.

7.6. Terugwerkende kracht kan aan een administratieve beslissing worden verleend ter verwezenlijking van een oogmerk van algemeen belang, zoals de goede werking en de continuïteit van de openbare dienst of ter regularisatie van een feitelijke of rechtstoestand, dat laatste inzonderheid wanneer ter uitvoering van

een vernietigingsarrest van de Raad van State de wettelijkheid moet worden hersteld, en dan nog op voorwaarde dat de terugwerking het vereiste van de rechtszekerheid eerbiedigt en geen afbreuk doet aan verkregen rechten.

7.7. In de bestreden beslissing wordt de terugwerkende kracht als volgt verantwoord:

“Overwegende dat het ministerieel besluit van 26 januari 2005 waarbij mevrouw Sandra De Brauwer wordt afgedankt als stagiair op 20 september 2010 werd vernietigd door de Raad van State;

Overwegende dat door de retroactieve werking van de vernietiging mevrouw Sandra De Brauwer geacht wordt in dienst te zijn gebleven;

Overwegende dat zulks evenwel niet strookt met de werkelijkheid. Dat het in het belang van de dienst dan ook past aan onderhavig besluit een retroactieve werking te verlenen op datum van inwerkingtreding van de vernietigde beslissing;

Overwegende dat zulks geen afbreuk doet aan enig verkregen recht aangezien er geen rechten werden verworven sedert de afdanking. Dat er door de vernietigde beslissing immers geen rechtsverhouding in het leven werd geroepen tussen mevrouw Sandra De Brauwer en de overheid”.

7.8. Met de retroactieve werking van een vernietigingsarrest van de Raad van State wordt de juridische fictie bedoeld dat de vernietigde beslissing geacht moet worden volledig, en dus retroactief, ongedaan te zijn gemaakt. In het rechtsverkeer zal aldus moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden (“status quo ante”). Dit betekent aldus dat de verwerende partij en de verzoekster zich ingevolge de vernietiging van het initiële afdankingsbesluit van 26 januari 2005 bij ’s Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 in de situatie bevonden van vóór dit besluit.

In het voormelde arrest werd het afdankingsbesluit onwettig bevonden omdat het genomen werd op grond van het voorstel tot afdanking van 9 juni 2004 van de interdepartementale stagecommissie, die op dat ogenblik onregelmatig was samengesteld.

Om tegemoet te komen aan de in het arrest vastgestelde onwettigheid, heeft de verwerende partij de procedure hernomen waar zij is misgelopen en heeft zij op 16 februari 2011, na een voorstel tot afdanking door een anders samengestelde interdepartementale stagecommissie, opnieuw beslist de verzoekster wegens beroepsongeschiktheid af te danken. In zulk geval kan wel degelijk terugwerkende kracht aan het nieuwe afdankingsbesluit worden verleend, indien de rechtszekerheid geëerbiedigd wordt en geen afbreuk wordt gedaan aan de verkregen rechten, wat te dezen het geval is. Het is verder niet kennelijk onredelijk te stellen dat het belang van de dienst gediend is met een terugwerking tot op de datum van het vernietigde afdankingsbesluit waardoor een juridisch hiaat wordt ondervangen. De bestreden beslissing heeft de terugwerkende kracht aldus wel degelijk deugdelijk gemotiveerd met de verwijzing naar het belang van de dienst.

Het eerste en tweede middelonderdeel zijn ongegrond.

7.9. Wat het derde middelonderdeel betreft, moet worden vastgesteld dat zowel de vernietigde beslissing als de bestreden beslissing werden genomen door de minister van Ambtenarenzaken, die overeenkomstig artikel 28sexies, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel bevoegd was om een beslissing tot afdanking wegens beroepsongeschiktheid te nemen. De omstandigheid dat dit ambt bij het nemen van de voormelde beslissingen door twee onderscheiden personen werd waargenomen, is niet van aard de bestreden beslissing te vitiëren.

Het derde onderdeel van het middel is evenmin gegrond.

C. Derde middel

8.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De verzoekster merkt in eerste instantie op dat zij dit middel niet gedetailleerd hoeft te ontwikkelen, aangezien de Raad van State het omwille van het openbare ordekarakter ambtshalve moet opwerpen. Tijdens geen van de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003, 9 juni 2004, 20 oktober 2010 en 17 november 2010 werden verzoeksters aanklacht en/of mondelinge verklaringen en deze van de getuigen à charge en à décharge vertaald. Evenmin waren de schriftelijke overtuigingsstukken in een vertaling voor de Franstalige collega's beschikbaar. Er zijn geen processen-verbaal voorhanden waaruit blijkt dat een tweetalig lid van de stagecommissie zijn Franstalige collega's zou hebben ingelicht over de aard en de strekking van de verklaringen en overtuigingsstukken.

De verzoekster stelt op de hoogte te zijn van de vaste rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke de bestuurstaalwet niet geschonden is indien blijkt dat in een tweetalige commissie, bestaande uit niet-verkozen mandatarissen, één lid aanwezig is dat aan de tweetaligheidsvoorwaarde voldoet en dat zodoende in staat is de strekking van de documenten en van de mondelinge verklaringen weer te geven aan de leden van die commissie die de te gebruiken taal niet machtig zijn, zonder dat daarbij het bewijs moet worden geleverd noch moet worden nagegaan of een dergelijke uitleg ook effectief is gegeven. De verzoekster gaat echter niet akkoord met deze rechtspraak, omdat hiermee de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en niet-discriminatie worden geschonden. Zo in casu die rechtspraak zou worden gevolgd, vraagt de verzoekster dienaangaande de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“A. Worden de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet neergelegde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie

geschonden, al dan niet in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, volgens hetwelk aan een ambtenaar alleen een ordemaatregel mag worden opgelegd die hem in zijn morele en/of materiële belangen treft en gesteund is op het - negatief beoordeelde - gedrag van die ambtenaar, nadat aan die ambtenaar de kans is geboden om op een nuttige wijze voor zijn belangen op te komen,

B. door de artikelen 39, § 1 en 17, § 1, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

C. in het geval dat de in B. vermelde bepaling wordt toegepast op een tweetalige commissie bestaande uit niet-verkozen mandatarissen die optreedt in een zaak die verband houdt met het opleggen van een publiekrechtelijke ordemaatregel, waarbij er minstens één lid, hierna "het potentieel vertalende lid" genoemd, aan de gestelde taalvereisten voldoet die in staat is om aan de leden van die commissie die niet aan de gestelde taalvereisten voldoen, hierna "de taalonmachtige leden" genoemd, de strekking weer te geven van de documenten die in het kader van die tuchtzaak zijn opgesteld, enerzijds, en de strekking van de mondelinge verklaringen die in het kader van die tuchtzaak zijn afgelegd, anderzijds,

D. in de interpretatie:

1° dat alsdan zonder meer aan de taalwetgeving is voldaan, ook wanneer niet blijkt dat "het potentieel vertalende lid" ook effectief vertalingen heeft verricht voor "de taalonmachtige leden";

2° dat alsdan een verzoeker bij de Raad van State alleen gegrond een schending van de taalwetgeving kan aanvoeren indien hij bewijst - d.i. zowel in rechte als in feite doet blijken - dat de leden van het college niet in staat zijn geweest de hun voorgelegde stukken te begrijpen,

E. zodat de persoon die het voorwerp vormt van een zaak die verband houdt met het opleggen van een publiekrechtelijke ordemaatregel en waarbij "het potentieel vertalende lid" geen vertalingen heeft verricht voor "de taalonmachtige leden" op gelijke wijze wordt behandeld als een andere persoon die in een zelfde soort zaak betrokken is en waarbij "het potentieel vertalende lid" wel vertalingen heeft verricht voor "de taalonmachtige leden", zonder dat er - in het licht van de doelstelling van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken - een pertinente en proportionele verantwoording bestaat voor de gelijke behandeling van beide categorieën personen?"

8.2. In haar memorie van antwoord treedt de verwerende partij de verzoekster bij voor zover zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State. De Raad heeft inderdaad geoordeeld dat bij een benoeming of ontslag van een ambtenaar de artikelen 17 en 39 van de bestuursstaalwet worden nageleefd wanneer in een tweetalige commissie minstens één lid aanwezig is dat een bewijs van wettige tweetaligheid kan voorleggen. Aan de voorwaarde van tweetaligheid van

een collegiaal administratief orgaan in haar geheel is voldaan wanneer de commissie is samengesteld uit leden van de twee taalgroepen en minstens één lid van de commissie tweetalig is of de commissie zich laat bijstaan door een tweetalig adjunct. Ook de ere-voorzitter van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht bevestigt die zienswijze.

De verwerende partij wijst erop dat uit de verslagen van de interdepartementale stagecommissie blijkt dat telkens minstens één persoon aanwezig was die wettelijk tweetalig was. De commissie heeft zich laten bijstaan door een wettelijk tweetalig taaladjunct. Voor zover de verzoekster vraagt om haar prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof, wenst zij alweer dat uitspraak wordt gedaan over de grondwettigheid van de rechtspraak van de Raad van State. Het Grondwettelijk Hof is daartoe echter niet bevoegd.

8.3. De verzoekster wijst er in haar memorie van wederantwoord op dat met haar prejudiciële vraag enkel en alleen wetskrachtige bepalingen, zoals gelezen in een bepaalde hypothese, worden getoetst aan de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie.

8.4. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat alle onregelmatigheden en onwettigheden die tijdens de administratieve procedure en tijdens het verloop van de stage werden begaan, blijven voortduren in de tijd. Want waren de eerste en de tweede interdepartementale stagecommissie rechtsgeldig samengesteld geweest en hadden de interdepartementale stagecommissies Yves Rym uit de beraadslaging en stemming van de eerste en de tweede interdepartementale stagecommissie geweerd en hadden alle interdepartementale stagecommissies er voor gezorgd dat de artikelen 39, § 1 en 17, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken werden gerespecteerd, was de kans vrij groot dat de verzoekster effectief benoemd was geweest en dit al sinds 3 december 2003. Dit doordat noch de aanklacht, noch de mondelinge verklaringen van de verzoekster vertaald zijn of vertaald werden tijdens de zitting en omdat de schriftelijke overtuigingsstukken

evenmin vertaald werden en beschikbaar waren voor de aanwezige Franstalige leden van de interdepartementale stagecommissies. De voorzitter van de interdepartementale stagecommissie -bovendien de ondertekenaar van alle beslissingen van de derde en de vierde interdepartementale stagecommissie- is persoonlijk niet in staat om van alle in het Nederlands opgestelde dossierstukken kennis te nemen en evenmin om persoonlijk kennis te nemen van de mondelinge verklaringen in het Nederlands van de verzoekster en haar raadsman en laat tevens na om deze kennis van het Nederlands te bewijzen. De interdepartementale stagecommissie is er ingevolge de bestuursstaalwet toe gehouden om aan de ambtenaar de zekerheid te bieden dat alle leden van de commissie de gegevens van de zaak voldoende begrijpen om een correcte beslissing te nemen, de mondelinge uiteenzettingen door een tolk te laten vertalen en de schriftelijke stukken in vertaling aan de leden van het beraadslagend orgaan ter beschikking te stellen. Dergelijke tolk was niet aanwezig tijdens de vier zittingen van de interdepartementale stagecommissie. Er was enkel een tweetalig adjunct, Marleen Van Avondt, aanwezig tijdens de derde en vierde interdepartementale stagecommissie, aan wie slechts éénmaal gevraagd werd om een zin van een brief van Marc Heyssens te vertalen en dat was tijdens de zitting van de vierde departementale stagecommissie. De bestuursstaalwetgeving is echter van openbare orde. Deze regels hebben voorrang op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Het volstaat in dat geval niet dat een commissie, waarvan niet iedereen tot dezelfde taalrol als de betrokken ambtenaar behoort, op één of andere wijze kennis kan nemen van het dossier door een beroep te doen op derden of vertalingen.

De verzoekster verwijst verder naar 's Raads arrest nr. 216.024 van 26 oktober 2011, waarbij, volgens de verzoekster in een bijna gelijke samenstelling van de interdepartementale stagecommissie, met dezelfde verwerende partijen, uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

“De voorwaarden die voortvloeien uit artikel 39, § 1, en artikel 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, toegepast op een bestuurscollege van een dienst waarvan de werkkring het gehele land bestrijkt, houden in dat dit college, dat normaliter

ambtenaren van beide taalgroepen moet bevatten, zo moet zijn samengesteld dat het in staat is elke ambtenaar in zijn eigen taal te ondervragen en te horen en kennis te nemen van elk document betreffende die ambtenaar dat krachtens de voormelde artikelen in de taal van die ambtenaar is gesteld en dat bij gebrek aan een regel die de verhouding bepaalt waarin beide taalgroepen door de leden van het college op een vergadering ervan moeten zijn vertegenwoordigd, de voormelde voorwaarden, die de samenstelling van het college uit taaloogpunt regelen, als vervuld moeten worden beschouwd zodra ten minste één lid van dezelfde taalgroep als de betrokken ambtenaar aanwezig is tijdens de vergadering en er bovendien door het college een beroep kan worden gedaan op een tweetalig adjunct of (op een van de of) op een van de tweetalige leden van het college, om aan de overige leden van het college uitleg te geven, ofwel over de reikwijdte van een ondervraging die de ambtenaar heeft ondergaan of van een betoog van deze laatste, ofwel over de inhoud van documenten die hem betreffen.”.

Noch tijdens de eerste, noch tijdens de tweede, noch tijdens de derde en de vierde interdepartementale stagecommissie heeft een tweetalig lid van de interdepartementale stagecommissie of heeft de tweetalige adjunct aan de overige leden behorend tot de Franse taalgroep van het college enige uitleg gegeven aangaande de reikwijdte van de ondervraging die de verzoekster heeft ondergaan, noch aangaande het betoog van de verzoekster, noch over de inhoud van de documenten die haar betreffen.

Beoordeling

8.5. Voor zover de verzoekster dit middel betreft op de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 en 9 juni 2004 is het onontvankelijk om de onder de randnummers 5.5 en 5.6 vermelde redenen.

8.6. De verzoekster en de verwerende partij verwijzen terecht naar de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de voorwaarden die voortvloeien uit artikel 39, § 1, en artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet, toegepast op een bestuurscollege van een dienst waarvan de werkkring het gehele land bestrijkt, inhouden dat dit college, dat normaliter ambtenaren van beide taalgroepen moet

bevatten, zo moet zijn samengesteld dat het in staat is elke ambtenaar in zijn eigen taal te ondervragen en te horen en kennis te nemen van elk document betreffende die ambtenaar dat krachtens de voormelde artikelen in de taal van die ambtenaar is gesteld en dat bij gebrek aan een regel die de verhouding bepaalt waarin beide taalgroepen door de leden van het college op een vergadering ervan moeten zijn vertegenwoordigd, de voormelde voorwaarden, die de samenstelling van het college uit taaloogpunt regelen, als vervuld moeten worden beschouwd zodra ten minste één lid van dezelfde taalgroep als de betrokken ambtenaar aanwezig is tijdens de vergadering en er bovendien door het college een beroep kan worden gedaan op een tweetalig adjunct of op een van de tweetalige leden van het college, om aan de overige leden van het college uitleg te geven, ofwel over de reikwijdte van een ondervraging die de ambtenaar heeft ondergaan of van een betoog van deze laatste, ofwel over de inhoud van documenten die hem betreffen.

Vereist is niet dat er ook effectief door het tweetalige lid uitleg is gegeven aan de eentalige leden van de andere taalrol.

8.7. De verzoekster betwist niet dat tijdens de vergaderingen van de stagecommissie van 20 oktober 2010 en van 17 november 2010 minstens één van de leden behoorde tot de taalrol waartoe zij behoort en dat daarenboven een beroep kon worden gedaan op een tweetalig adjunct.

De artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet zijn derhalve niet geschonden.

8.8. Met haar verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof vraagt de verzoekster in wezen om de voornoemde rechtspraak van de Raad van State te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Dit blijkt bovendien duidelijk uit haar inleidend verzoekschrift waarin de verzoekster zelf stelt dat zij niet akkoord gaat met deze rechtspraak van de Raad van State, aangezien met deze rechtspraak de grondwettelijke beginselen van de

gelijkheid en niet-discriminatie worden geschonden en daarom een prejudiciële vraag dienaangaande aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld.

Zoals reeds eerder gesteld, is het Grondwettelijk Hof niet bevoegd om zich uit te spreken over de rechtspraak van de Raad van State. Het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag dient derhalve te worden verworpen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

D. Vierde middel

9.1. De verzoekster voert in een vierde middel machtsoverschrijding ingevolge de onwettige wijziging van de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie in de loop van de administratieve procedure(s) aan.

De verzoekster ziet machtsoverschrijding in de wijziging van de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie. Immers, noch voorafgaandelijk aan het vernietigingsarrest van 20 september 2010 noch volgend op dit vernietigingsarrest was de samenstelling van deze stagecommissie volgens de verzoekster dezelfde.

Voor zover de gewijzigde samenstelling van het collegiaal beraadslagend orgaan in het kader van de administratieve procedure van een ordemaatregel geen machtsoverschrijding uitmaakt en dit wel machtsoverschrijding uitmaakt in het kader van een tuchtmaatregel, acht de verzoekster de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie geschonden. Zij wijst in dit verband enerzijds op artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en anderzijds op de artikelen 79, §§ 1 en 5 en 81bis van dit koninklijk besluit. Artikel 33bis staat namelijk wel toe dat de interdepartementale stagecommissie wettig een voorstel tot afdanking van een stagiair kan formuleren, zelfs ingeval van

een gewijzigde samenstelling ervan tijdens de opeenvolgende zittingen voorafgaandelijk aan de formulering van het voorstel. De artikelen 79, §§ 1 en 5 en 81bis staan daarentegen niet toe dat het directiecomité en de raad van beroep wettig een voorstel respectievelijk een beslissing inzake een tuchtmaatregel kunnen formuleren, ingeval van een gewijzigde samenstelling ervan tijdens de zittingen voorafgaandelijk aan de formulering van dat voorstel respectievelijk die beslissing. Volgens de verzoekster wordt aldus de stagiair die onderworpen wordt aan de tuchtmaatregel van “de blaam” anders behandeld dan de stagiair die onderworpen wordt aan “de afdanking wegens beroepsongeschiktheid”. Voor een dergelijke onderscheiden behandeling van twee vergelijkbare categorieën rechtsonderhorigen valt er volgens de verzoekster geen pertinente en proportionele verantwoording te bedenken.

9.2. De verwerende partij geeft in haar memorie van antwoord aan hoe de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergadering van 20 oktober 2010 was samengesteld. In dit verband merkt zij op dat Sandra Schillemans aanwezig was op basis van het -ten tijde van het oorspronkelijk afdankingsbesluit van 26 januari 2005 geldende- artikel 32 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Haar aanwezigheid was naar het oordeel van de verwerende partij gerechtvaardigd doordat zij als opvolgster van de toenmalige directeur-generaal van het OFO, Serge Peffer, zijn verslag met betrekking tot de wijze van dienen van de verzoekster aan de interdepartementale stagecommissie heeft voorgelegd.

Voor zover de verzoekster de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergadering van 20 oktober 2010 onwettig acht, stelt de verwerende partij dat toen uitsluitend beslist werd dat bijkomende informatie diende ingewonnen te worden naar aanleiding van de door de verzoekster tijdens deze vergadering gemaakte opmerkingen. Wat de aanwezigheid van Sandra Schillemans tijdens deze vergadering betreft, heeft zij zoals gezegd enkel het door haar voorganger opgestelde verslag neergelegd en heeft zij dus niet deelgenomen aan de beraadslaging van de stagecommissie.

Marleen Van Avondt was dan weer als wettelijk tweetalige aanwezig om de eerbiediging van de bestuursstaalwet te verzekeren.

De verwerende partij stelt dat de interdepartementale stagecommissie vervolgens op 17 november 2010 opnieuw is samengekomen. De samenstelling ervan tijdens deze vergadering was dezelfde als die tijdens de vergadering van 20 oktober 2010, met één uitzondering: Veerle Van Der Meersch was niet meer aanwezig en Xavier Verlinde (die niet aanwezig was op 20 oktober 2010) was wel aanwezig.

De verwerende partij wijst vervolgens op het verloop van deze vergadering van 17 november 2010, waaruit blijkt dat verzoeksters zaak nogmaals werd uiteengezet. De verwerende partij leidt hieruit af dat alle leden van de interdepartementale stagecommissie die op 17 november 2010 het voorstel heeft geformuleerd hun stem over de zaak hebben uitgebracht met volledige kennis van zaken, zelfs indien de stagecommissie op dat ogenblik niet volledig identiek was aan deze van 20 oktober 2010.

Uit het voorgaande kan volgens de verwerende partij worden geconcludeerd dat de hypothese waarvan de verzoekster uitgaat om te besluiten dat artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel de Grondwet schendt, zich te dezen niet heeft voorgedaan.

9.3. De verzoekster stelt in haar memorie van wederantwoord in eerste instantie dat het argument in de memorie van antwoord van de verwerende partij dat “Sandra Schillemans het door haar voorganger opgestelde verslag louter heeft neergelegd” onbegrijpelijk is. De verzoekster benadrukt voorts dat de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie tijdens de eerste vergadering van 20 oktober 2010 anders was dan deze tijdens de tweede vergadering van 17 november 2010. Volgens haar kan dit niet worden ontkend door de verwerende partij, die dit ook zelf in haar memorie van antwoord toegeeft.

9.4. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat op geen enkel moment vanaf de eerste interdepartementale stagecommissie de samenstellingen van de interdepartementale stagecommissies dezelfde waren. Systematisch gingen deze respectieve stagecommissies door met een andere samenstelling in aantal leden en/of in aantal Franstaligen en Nederlandstaligen. De verzoekster verwijst ook hier naar 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010, omdat daarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het ministerieel besluit van 3 november 2003 onwettig is wegens strijdig met artikel 33 bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Hoewel de zaak ten grond werd behandeld, verwijzend naar de overwegingen, blijkt bij de derde interdepartementale commissie geen beraadslaging te hebben plaatsgehad en werd er een beslissing genomen die zonder effectieve melding van unanimititeit of andere stemmingsquora bij gewone meerderheid of zonder meerderheid werd genomen en die inhield dat eenzelfde interdepartementale stagecommissie zou worden samengeroepen op 17 november 2010. Dit doet vermoeden dat de beslissing kan genomen zijn door slechts één persoon, zijnde de voorzitter, want bij staking van stemmen is het de stem van de voorzitter die primeert. Dit tenzij hieromtrent bewijs zou bestaan dat het tegendeel aantoont. Of het doet vermoeden, indien toch bij unanimititeit of bij gewone meerderheid werd gestemd, dat alle leden, zelfs zonder beraadslaging, akkoord waren dat de interdepartementale stagecommissie opnieuw zou samenkomen met dezelfde leden.

De onwettigheden die zich tijdens de eerste en tweede interdepartementale stagecommissie hebben voorgedaan, hebben wel degelijk invloed op de te nemen beslissingen gehad. Dit kan niet ontkend worden gelet op de talrijke in het verzoekschrift omschreven feiten en middelen. Zo is er bijvoorbeeld de onregelmatigheid waarbij Yves Rym zowel als lid als als opleidingsdirecteur mee besliste en mee beraadslaagde met de andere leden. Hij stemde zelfs mee, waardoor het quorum van de stemmen onrechtmatig werd beïnvloed. Aangaande de samenstelling kan wel degelijk gezegd worden dat deze systematisch wijzigde. Er bestaat wel degelijk een ongelijkheid. Het gaat immers om een stagiair die bij ordemaatregel (in het belang van de dienst) zwaarder wordt

gesanctioneerd dan een stagiair onderhevig aan een tuchtsanctie zoals een blaam. Rekening houdend met het feit dat een ordemaatregel aanleiding geeft tot administratieve en pecuniaire gevolgen terwijl een tuchtstraf dit niet doet, is het ongeoorloofd dat de samenstelling tijdens de tuchtprocedure niet mag wijzigen, terwijl de verzoekster dit recht van gelijke samenstelling niet zou hebben tijdens de procedure voor het opleggen van een ordemaatregel, en dit zonder dat hiervoor enige objectieve pertinente en proportionele verantwoording bestaat. Het gaat volgens de verzoekster om een onderscheiden behandeling van twee vergelijkbare categorieën van rechtsonderhorigen.

Beoordeling

9.5. De verzoekster kan zich ter staving van de onwettigheid van de bestreden beslissing niet beroepen op het feit dat de interdepartementale stagecommissies op 3 december 2003 en 9 juni 2004 anders waren samengesteld, gelet op het gestelde onder de randnummers 5.5 en 5.6 .

9.6. In zoverre de verzoekster aanklaagt dat de interdepartementale stagecommissie na 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 anders was samengesteld dan vóór dit arrest, dient vastgesteld dat dit precies het gevolg is van het feit dat de verwerende partij de door de Raad van State vastgestelde onregelmatige samenstelling van deze stagecommissie heeft willen rechtzetten. Precies daardoor kon de interdepartementale stagecommissie onmogelijk opnieuw worden samengesteld zoals zij voor 's Raads arrest was samengesteld. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in dit opzicht sprake is van machtsoverschrijding.

9.7. Waar de verzoekster aanklaagt dat de interdepartementale stagecommissie tijdens haar opeenvolgende vergaderingen na 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 verschillend was samengesteld, moet worden vastgesteld dat de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergadering van 17 november 2010 nagenoeg op dezelfde wijze was samengesteld als tijdens

haar vergadering van 20 oktober 2010, met uitzondering van één vertegenwoordiger van de vakorganisatie. Meer in het bijzonder maakte Xavier Verlinde tijdens de tweede vergadering deel uit van de commissie in de plaats van Veerle Van Der Meersch. Deze wijziging is niet van aard de bestreden beslissing te vitiëren, aangezien tijdens de vergadering van 17 november 2010 de ganse zaak werd hernomen, onder andere door de personen die reeds tijdens de eerste vergadering werden gehoord opnieuw te horen. De leden die deel uitmaakten van de stagecommissie tijdens de tweede vergadering beschikten aldus over voldoende informatie om zich individueel een oordeel te vormen over een mogelijk voorstel tot afdanking van de verzoekster.

De verzoekster gaat er ten slotte ten onrechte van uit dat een stagiair die zich in een procedure van afdanking wegens beroepsongeschiktheid bevindt tot een vergelijkbare categorie behoort als een stagiair die het voorwerp uitmaakt van een tuchtprocedure. Het betreft wezenlijk verschillende procedures met elk een andere finaliteit. Zo heeft een tuchtprocedure de bedoeling een sanctie op te leggen voor een gedrag dat als laakbaar wordt beschouwd in hoofde van de ambtenaar, terwijl de procedure van afdanking wegens beroepsongeschiktheid de bedoeling heeft na te gaan of de stagiair conform artikel 28quater, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel al dan niet geschikt moet worden bevonden en aan de vereiste competenties voldoet. De verzoekster slaagt er dan ook niet in, aan te tonen dat een schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel voorligt.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

E. Vijfde middel

10.1.1. De verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van het gezag van het gewijsde van 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010. Zij voert tevens de onwettigheid aan van het ministerieel besluit van 3 november 2003 tot wijziging van het ministerieel besluit van 7 november 1983 tot

vaststelling van de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie (hierna: ministerieel besluit van 3 november 2003) en van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 tot vaststelling van de interdepartementale stagecommissie (hierna: ministerieel besluit van 18 mei 2009) wegens strijdigheid met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

10.1.2. De verzoekster betoogt in een eerste middelonderdeel dat de interdepartementale stagecommissie op 3 december 2003 en op 9 juni 2004 beslist heeft in een samenstelling conform aan het ministerieel besluit van 3 november 2003. Op 20 oktober 2010 en op 17 november 2010 heeft zij dan weer beslist in een samenstelling conform aan het ministerieel besluit van 18 mei 2009. De beide voornoemde ministeriële besluiten zijn volgens de verzoekster in strijd met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. De minister van Ambtenarenzaken heeft namelijk onterecht in artikel 1 van het ministerieel besluit van 3 november 2003 en in artikel 1 van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 de in artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel bedoelde personen nominatief aangeduid, zodat deze ministeriële besluiten onwettig zijn.

Het voorgaande heeft tot gevolg dat de beslissingen die de stagecommissie in het kader van verzoeksters stage heeft getroffen, onwettig zijn en dat de bestreden beslissing geacht moet worden ongeldig tot stand te zijn gekomen. Bovendien is naar het oordeel van de verzoekster ook het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 manifest geschonden.

10.1.3. De verzoekster acht in een tweede middelonderdeel de aanwezigheid van Jean Jacqmain, als plaatsvervangend lid aangeduid door ACOD, tijdens de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 strijdig met artikel 33bis, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937

houdende het statuut van het Rijkspersoneel, aangezien hij tot het academisch personeel van de Université Libre de Bruxelles behoort (en dus geen rijksambtenaar niveau A is). De aanduiding van Jean Jacqmain door het ministerieel besluit van 3 november 2003 is volgens haar onwettig, zodat dat ministerieel besluit door de Raad van State buiten toepassing moet worden gelaten.

De verzoekster wijst erop dat de verticale werking van het beginsel van de onaantastbaarheid van definitief door een constitutieve administratieve beschikking gevestigde concrete individuele situaties en van de daaruit voortgekomen rechtsverhoudingen verhindert dat een overheid de onwettigheid van die beschikking die rechten toekent aan een rechtsonderhorige nog zou intrekken, opheffen of hervormen of die onwettigheid inroept naar aanleiding van nieuwe beslissingen inzake die rechtsonderhorige. De horizontale werking van voornoemd beginsel heeft betrekking op de verhouding tussen de directe rechtsadessaat en andere rechtsonderhorigen. Deze horizontale werking verhindert weliswaar dat een rechtsonderhorige die heeft nagelaten een ontvankelijk annulatieberoep tegen die beschikking in te dienen, die onwettigheid inroept naar aanleiding van nieuwe beslissingen inzake de directe rechtsadessaat, doch verhindert niet dat een rechtsonderhorige die niet in aanmerking kwam voor het indienen van een ontvankelijk annulatieberoep tegen die beschikking, alsnog die onwettigheid inroept naar aanleiding van nieuwe beslissingen inzake de directe rechtsadessaat en inzake die andere rechtsonderhorige. Aangezien de verzoekster geen persoonlijk en actueel belang had bij de vernietiging van de aanduiding van Jean Jacqmain, is die beslissing alleen constitutief verworven ten aanzien van degene in wiens plaats Jean Jacqmain werd aangeduid.

Het voorgaande is ook van toepassing op het ministerieel besluit van 18 mei 2009, alsook op de bestreden beslissing en de beslissingen van de interdepartementale stagecommissie die de bestreden beslissing voorafgaan.

10.1.4. De verzoekster betwist in een derde middelonderdeel de rechtmatige aanwezigheid van Sandra Schillemans tijdens de vergadering van de

interdepartementale stagecommissie enerzijds en van Marleen Van Avondt tijdens de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 anderzijds. Als mondelinge motivatie van de aanwezigheid van de laatstgenoemde werd aangegeven dat hierdoor de tweetaligheid van de vergadering zou gewaarborgd worden. De verzoekster wijst er in dit verband op dat Marleen Van Avondt éénmaal werd geïnterpelleerd door de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie en dit naar aanleiding van de discussie over het schrijven van de eerste promotor.

10.2.1 Met betrekking tot het eerste middelonderdeel, meer bepaald de beslissing van de stagecommissie van 3 december 2003 tot verlenging van verzoeksters stage en het voorstel van de stagecommissie van 9 juni 2004 houdende afdanking, repliceert de verwerende partij in haar memorie van antwoord dat zij reeds eerder, en dit in navolging van de Raad van State, heeft aangetoond dat het beroep tegen deze beslissingen onontvankelijk is. Het voorstel van de stagecommissie heeft overigens zijn pertinentie in onderhavige zaak verloren, daar het niet tot het uiteindelijke afdankingsbesluit aanleiding heeft gegeven. De onregelmatigheid ervan kan derhalve niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aanleiding geven. Verzoeksters opmerkingen met betrekking tot deze twee handelingen zijn naar het oordeel van de verwerende partij dan ook niet pertinent.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de samenstelling van de stagecommissie op 20 oktober 2010 en op 17 november 2010 conform het ministerieel besluit van 18 mei 2009 in strijd zou zijn met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gaat zij voorbij aan het inmiddels gewijzigde artikel 33bis. Deze gewijzigde bepaling kent aan de minister van Ambtenarenzaken uitdrukkelijk de bevoegdheid toe om de leden van de interdepartementale stagecommissie aan te wijzen. Voorts is het de minister van Ambtenarenzaken die per taalrol twee effectieve leden van de interdepartementale stagecommissie voor elk van de federale overheidsdiensten aanduidt. De door de verzoekster aangehaalde opmerkingen zijn dan ook niet

correct. De verwerende partij wijst er nog op dat, zelfs indien het ministerieel besluit van 18 mei 2009 een schending zou uitmaken van artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, de onwettigheid ervan dan nog niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding kan geven. Dit ministerieel besluit is naar haar oordeel immers een individuele rechtshandeling waarbij verschillende personen in de hoedanigheid van leden van de stagecommissie benoemd worden. Het kan dan ook slechts binnen de beroepstermijn van zestig dagen voor de Raad van State worden aangevochten. Buiten deze termijn kan de onwettigheid ervan -ook bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet- niet meer worden aangevoerd. Het middel is dan ook laattijdig.

Voor zover in 's Raads arrest nr. 207.445 wordt besloten dat het middel gehaald uit de onwettigheid van het ministerieel besluit van 3 november 2003 toch ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard, wordt volgens de verwerende partij ingegaan tegen vaste rechtspraak. Voor zover de Raad van State dit oordeel in onderhavige zaak zou herhalen, vraagt de verwerende partij om de verzending ervan naar de algemene vergadering.

10.2.2. De verwerende partij repliceert met betrekking tot het tweede middelonderdeel dat de eerste bestreden beslissing definitief geworden is en niet meer vernietigd kan worden. Voor zover de verzoekster haar argumentatie, ontwikkeld in dit onderdeel van het middel, tevens van toepassing acht op het ministerieel besluit van 18 mei 2009, duidt zij niet aan hoe die overwegingen van toepassing zouden zijn op het voornoemde ministerieel besluit. Dit is nochtans verplicht op straffe van ontvankelijkheid van het middel. Overigens is Jean Jacquemain niet langer opgenomen bij de leden van de stagecommissie die behoren tot de representatieve vakorganisaties.

10.2.3. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middelonderdeel op dat de verzoekster niet de redenen aangeeft die ertoe zouden moeten doen besluiten dat de aanwezigheid van de door haar vermelde personen

onwettig zou zijn, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Overigens heeft de interdepartementale stagecommissie op 20 oktober 2010 geen enkele beslissing genomen. De regelmatigheid van de aanwezigheid van die twee personen blijkt voorts uit de repliek in de memorie van antwoord op het vierde middel.

10.3.1. In haar memorie van wederantwoord betwist de verzoekster, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat zij voorbijgegaan is aan het gegeven dat artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel aan de minister van Ambtenarenzaken de bevoegdheid verleent om de leden van de interdepartementale stagecommissie aan te wijzen. Voorafgaand aan het uitvaardigen van zulk een ministerieel besluit moet volgens haar wel een voorstel zijn geformuleerd door de bevoegde voorzitters van de betrokken directiecomités. De verwerende partij toont echter niet aan dat dit voorafgaand aan het ministerieel besluit van 18 mei 2009 is gebeurd. De verzoekster handhaaft dan ook haar standpunt dat dit ministerieel besluit onwettig is.

10.3.2. Ter zake het tweede middelonderdeel stelt de verzoekster te beseffen dat de Raad van State het beginsel van de onaantastbaarheid van definitief door een constitutionele administratieve beschikking gevestigde concrete individuele situaties en van de daaruit voortgekomen rechtsverhoudingen thans interpreteert in die zin dat wanneer de termijn om een annulatieberoep tegen een eenzijdige uitvoerbare eindbeslissing in te dienen, verstreken is, zonder dat een annulatieberoep werd ingediend, die eindbeslissing onaantastbaar is geworden. Dit geldt niet alleen voor degenen die onvankelijk *ratione personae* een annulatieberoep hadden kunnen indienen, maar ook voor alle andere personen die geen onvankelijk annulatieberoep *ratione personae* konden indienen. De verzoekster wijst echter op de vroegere rechtspraak (meer bepaald het arrest Tibax, nummer 20.599 van 30 september 1980 en het arrest Leuridan, nummer 20.179 van 11 maart 1980) die volgens haar de onaantastbaarheid tot bepaalde personen beperkt. Het is alleen de vroegere rechtspraak die naar het oordeel van de verzoekster in overeenstemming is met de beginselen van gelijkheid en

niet-discriminatie. Daarom vraagt zij dienaangaande de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Worden de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet neergelegde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie geschonden:

A. door artikel 14, § 1, en artikel 19, eerste lid, van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, volgens dewelke:

1° de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, bij wijze van arresten, onder meer uitspraak doet over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten van de onderscheiden administratieve overheden (artikel 14, § 1);

2° de Koning de verjaringstermijn bepaalt waarbinnen een annulatieberoep moet worden ingesteld (artikel 19, eerste lid);

B. in de hypothese:

1° dat de wetgever met deze samengelezen bepalingen de grondslag heeft gelegd voor het - in de rechtspraak van de afdeling Administratie / Bestuursrechtspraak van de Raad van State - tot uiting gekomen beginsel van de onaantastbaarheid van definitief door een constitutionele administratieve beschikking gevestigde concrete individuele situaties en van de daaruit voortgekomen rechtsverhoudingen, hierna "het beginsel" genoemd;

2° dat dit beginsel niet alleen vertikaal werkt, t.t.z. in de verhouding tussen de administratieve overheid en de rechtsonderhorige, maar ook horizontaal, d.w.z. ten aanzien van de directe rechtsadressaat, andere rechtsonderhorigen die een belang hebben bij de nietigverklaring van zo'n constitutionele beschikking en nog andere rechtsonderhorigen die geen belang hebben bij die nietigverklaring;

3° dat de horizontale werking van dit beginsel meebrengt:

- a) dat een persoon die wordt benadeeld door een administratieve beschikking die aan de directe rechtsadressaat ervan rechten toekent, maar die nalaat binnen de gestelde termijn de vernietiging van die beschikking te vorderen, vervallen is niet alleen van het recht de wettigheid van die administratieve beschikking rechtstreeks door middel van een annulatieberoep te vorderen, maar ook, ruimer nog, van de mogelijkheid om de wettigheid van die administratieve beschikking te betwisten door een beroep te doen op artikel 159 van de gecoördineerde grondwet in het kader van een ander annulatieberoep gericht tegen een rechtshandeling waarin de voorheen niet (ontvankelijk) bestreden of ongegrond bestreden administratieve beschikking is toegepast;
- b) dat een persoon die niet wordt benadeeld door een administratieve beschikking die aan de directe rechtsadressaat ervan toekent, vervallen is van het recht de wettigheid van die administratieve beschikking te betwisten door een beroep te doen op artikel 159 van

de gecoördineerde grondwet in het kader van een ander annulatieberoep gericht tegen een rechtshandeling waarin die administratieve beschikking is toegepast (die door die persoon niet ontvankelijk had kunnen worden bestreden);

C. Zodat de in onderdeel B, 3°, b), vermelde personen gelijk worden behandeld als de in onderdeel B, 3°, a), vermelde personen zonder dat voor de gelijke behandeling pertinente en proportioneel verantwoorde motieven kunnen worden ingeroepen?”

De verzoekster betwist voorts de stelling van de verwerende partij dat zij verplicht zou zijn om op straffe van onontvankelijkheid van dit middelonderdeel aan te tonen hoe de door haar vermelde overwegingen van toepassing zijn op het ministerieel besluit van 18 mei 2009, aangezien het om een middel van openbare orde gaat. Zij mag aldus op elk ogenblik van de procedure dit middel nader ontwikkelen of daaraan een nieuwe feitelijke en/of juridische grondslag geven. De verzoekster beweert dat zij dit zal doen, maar nu nog niet.

10.3.3. De verzoekster acht het merkwaardig dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord inroept dat de verzoekster zelf niet de redenen weergeeft waarom de aanwezigheid van de twee door haar vernoemde personen tijdens de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie onwettig zou zijn. De verzoekster wijst erop dat het niet om leden van de commissie gaat en dat de aanwezigheid van iemand in een vergadering van een commissie waarin hij niet zetelt, op zich het bewijs vormt van de onwettigheid van die vergadering. De verzoekster stelt nog dat het aan de verwerende partij toekomt de wettigheid te bewijzen, gezien het openbare orde-karakter van het middel.

10.4.1. In haar laatste memorie betoogt de verzoekster nog dat het wettigheidsonderzoek aangaande de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie zich niet beperkt tot het niveau van de voordracht van leden door de voorzitter van het directiecomité aan de minister van Ambtenarenzaken, maar verder gaat, tot het wettigheidsonderzoek van de samenstelling van een collegiaal orgaan zoals een directiecomité of zoals een interdepartementale stagecommissie. Bovendien worden de beslissingen van de directiecomités zowel als van de interdepartementale stagecommissies pas bewezen door vermeldingen in de

notulen van de respectieve vergaderingen van de respectieve collegiale organen. In de notulen vindt men mogelijks het bewijs dat enerzijds de samenstelling rechtsgeldig is, alsook dat de beslissing genomen wordt met naleving van de wettelijke vormvereisten. Zoals, enerzijds, de geheime stemming bij de beraadslaging en de beslissing tot ontslag van de verzoekster of de geheime stemming omtrent elk punt tot motivering van dit ontslag door de leden van de interdepartementale stagecommissie, mits de nodige meerderheid. Met de notulen moet het bestuur kunnen aantonen dat het besluitvormingsproces alsook het horen van de opleidingsdirecteur, het horen van de verzoekster, het horen van de getuigen en het tegensprekelijk debat correct zijn verlopen. Notulen tonen minstens ook aan dat men tijdens de verschillende interdepartementale stagecommissies de beweerde rechtsgeldige samenstelling heeft onderzocht en dat de verzoekster steeds de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt op deugdelijke en volledige wijze te verdedigen. Het neerleggen van een beslissing met welbepaalde overwegingen kan niet gelijkgesteld worden met handgeschreven notulen. Bovendien blijkt nergens uit dat, enerzijds, dergelijke notulen bestaan en, anderzijds, dat indien de beslissing gelijk zou zijn aan een notule, de leden de overwegingen als zijnde notulen hebben goedgekeurd. Uit de titel en de inhoud van de stukken blijkt duidelijk dat het te dezen gaat om beslissingen en niet om notulen (want over notulen beraadslaagd men niet). Dergelijke notulen, waaruit de voordracht van de leden mits goedkeuring van het directiecomité blijkt, alsook de opdracht aan de voorzitter om een dergelijke voordracht aan de minister van Ambtenarenzaken voor te leggen of de rechtsgeldige samenstelling, worden niet neergelegd. Voorts toont het ministerieel besluit van 18 mei 2009 niet uitdrukkelijk aan dat dergelijke voordracht effectief is gebeurd.

Bij onderzoeksmaatregel heeft de auditeur bijkomende informatie opgevraagd. Inhoudelijk maken de stukken, die voornamelijk in de Franse taal zijn opgesteld, duidelijk dat Jacky Leroy als voorzitter van de interdepartementale stagecommissie op 28 januari 2009 zichzelf aanschrijft, maar dan in hoedanigheid van voorzitter van de FOD Personeel en Organisatie (bij wijze van onpartijdigheid), alsook J-P Arnoldi. Inhoudelijk verschillen de brieven totaal

van elkaar. In de brief gericht aan J-P Arnoldi staat: “L'article de l'arrêté Royal du 6 juillet 2006 fixe la composition de la Commission interdépartementale des stages. Le Ministre de la Fonction Publique a désigné, sur proposition du Président de direction de chaque SPF, quatre titulaires d'une fonction de management -1 ou -2 (deux par rôle linguistique et quatre suppléants.

Cette composition a été fixée par l'arrêté ministériel du 8 janvier 2007, modifié par l'arrêté ministériel du 7 Juin 2007.(...).”.

Terwijl inhoudelijk de brief die Jacky Leroy als Franstalige aan zichzelf richt, naar vorm in het Nederlands wordt geschreven. Daarin staat : “Mag ik u verzoeken mij de namen te willen meedelen van de effectieve en plaatsvervangende leden van de Interdepartementale stagecommissie voor de FOD Personeel en Organisatie (zie besluit als bijlage)”. Ook op dit schrijven komt een antwoord maar er kan niet achterhaald worden op welke datum dergelijk antwoord van de voorzitter Jacky Leroy komt. Met andere woorden, uit de inhoudelijke gegevens blijkt in het beste geval dat er leden met naam en toenaam werden aangeduid. Maar of die aanduiding van de leden ten aanzien van de FOD Personeel en Organisatie en de FOD Financiën tijdig werd voorgelegd aan de minister, blijkt nergens uit. Bovendien kan niet achterhaald worden of de aanduiding van de leden van de FOD Personeel tijdig werd opgemaakt en overgemaakt aan de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie, die ook de hoedanigheid heeft van voorzitter van het Directiecomité van de FOD Personeel en Organisatie. Uit niets blijkt enerzijds dat de andere in het ministerieel besluit van 18 mei 2009 aangeduide en benoemde FOD's werden aangeschreven door de secretaris of door de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie met eenzelfde verzoek en anderzijds dat dergelijke FOD's, in de veronderstelling dat zij dergelijk schrijven zouden ontvangen hebben, daadwerkelijk hierop een antwoord gaven. Hoewel de verzoekster steeds gevraagd heeft om dergelijke samenstelling op hun wettigheid te controleren, werd zonder meer gezegd dat deze rechtsgeldig waren samengesteld volgens artikel 33 bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en hoefden dergelijke stukken eigenlijk nooit eerder voor en tijdens de administratieve procedure voor de

interdepartementale stagecommissie neergelegd te worden, als rechtshandeling in het kader van behoorlijk bestuur.

10.4.2. Met betrekking tot het eerste middelonderdeel in het bijzonder betoogt de verzoekster nog dat de redactie van artikel 33 bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en de redactie van het ministerieel besluit van 18 mei 2009, ogenschijnlijk niet gelijklopend zijn. De verzoekster heeft op basis van de stukken die zij heeft bekeken en die in het dossier van de interdepartementale stagecommissie lagen (en dat waren niet de stukken die nu via de auditeur in het geschil komen) geoordeeld dat de samenstelling zowel onregelmatig als onwettig was. Onregelmatig omdat alleen Wilfried Van Herzeele voor de FOD Financiën zetelde en onwettig omdat er geen voordrachten gebeurd waren in hoofde van de bevoegde directiecomités van alle FOD's. Zelfs nu blijft de verzoekster bij haar standpunt omdat dergelijke voordrachten niet zijn vermeld in het ministerieel besluit en omdat niet kan achterhaald worden dat de minister van Ambtenarenzaken van al die voordrachten daadwerkelijk op de hoogte werd gebracht.

10.4.3. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel betoogt de verzoekster nog “tot het oneindige” dat de onontvankelijkheid de onregelmatigheden en onwettigheden alsook de feiten niet uit de procedure doet verdwijnen, want elk onrechtmatig en onwettig handelen heeft ertoe geleid dat de verzoekster in haar rechten van verdediging werd geschaad en nooit ofte nimmer op een deugdelijk wijze haar verdediging heeft kunnen voortzetten.

10.4.4. Met betrekking tot het derde middelonderdeel stelt de verzoekster nog dat de aanwezigheid van de in dit middel aangeduide personen onrechtmatig is. Zij zijn geen lid en mogen onder geen enkele hoedanigheid aan de zitting deelnemen, hoe graag men dit ook wilt.

Beoordeling

10.5. In zoverre de verzoekster in haar eerste middelonderdeel de onwettigheid aanvoert van de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 en 9 juni 2004 dient herhaald dat het middel onontvankelijk is om de onder de randnummers 5.5 en 5.6 vermelde redenen.

Verzoeksters betoog dat de beslissingen van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 onwettig zijn doordat zij gesteund zijn op het onwettig ministerieel besluit van 18 mei 2009, kan niet worden bijgetreden om de navolgende redenen.

Artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel is gewijzigd door artikel 7, 1°, van het koninklijk besluit van 6 juli 2006. Artikel 33bis van het eerstgenoemde koninklijk besluit, zoals toentertijd van toepassing, luidt als volgt:

- “§ 1. De interdepartementale stagecommissie is paritair samengesteld uit :
- 1° de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst ‘Personeel en Organisatie’, voorzitter;
 - 2° de voorzitter van het directiecomité van een andere federale overheidsdienst dan die van «Personeel en Organisatie», ondervoorzitter, aangeduid door de minister tot wiens bevoegdheid ambtenarenzaken behoort; hij behoort tot de andere taalrol;
 - 3° per taalrol, twee houders van een managementfunctie –1 of –2 aangeduid door de minister tot wiens bevoegdheid ambtenarenzaken behoort op voorstel van de voorzitter van het directiecomité of van de voorzitter tot wiens bevoegdheid ze behoren; twee van deze aldus aangeduide houders behoren tot de Federale Overheidsdienst waaraan de stagiair wordt toegewezen;
 - 4° zes leden aangeduid door de representatieve vakorganisaties in de zin van artikel 7 van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en dit naar rato van twee leden per organisatie.

De minister tot wiens bevoegdheid ambtenarenzaken behoort, wijst bovendien, per taalrol twee houders aan van een managementfunctie –1 of –2 bij de Federale Overheidsdiensten in de hoedanigheid van plaatsvervangend lid, op voorstel van de voorzitter van het directiecomité of van de voorzitter tot wiens bevoegdheid ze behoren.

§ 2. De door de representatieve vakorganisaties aangewezen leden worden gekozen onder de rijksambtenaren die tot niveau A behoren en moeten erkend worden door de minister tot wiens bevoegdheid de ambtenarenzaken behoren. De weigering tot erkenning wordt voorgelegd aan het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten.

De vakorganisaties wijzen de plaatsvervangende leden aan volgens de procedure die wordt gebruikt voor het aanwijzen van de gewone leden.

§ 3. De interdepartementale stagecommissie beraadslaagt geldig over een stagiair wanneer ten minste de helft van de leden aanwezig is, van wie er twee behoren tot dezelfde taalrol als de stagiair of het bewijs geleverd hebben de tweede taal voldoende te kennen overeenkomstig artikel 43, §3, derde lid, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966. Bovendien moeten bij de stemming de leden die de overheid vertegenwoordigen en de leden die de vakorganisaties vertegenwoordigen even talrijk zijn. In voorkomend geval wordt de pariteit hersteld door het verwijderen van een of meer leden na loting.

Wanneer de commissie na een eerste oproeping van de leden in onvoldoende aantal is, houdt zij zitting en beraadslaagt zij geldig over dezelfde stagiair bij de volgende vergadering, ongeacht het aantal aanwezige leden.

De stemming is geheim. Bij staking van stemmen bepaalt de voorzitter de strekking van het advies.

Een lid van de commissie mag slechts een beslissing nemen over een stagiair, wanneer dit lid op geen enkel moment en in geen enkele hoedanigheid heeft deelgenomen aan het verloop van de stage van de betrokkene.

§ 4. De functioneel directeur van de stafdienst 'Personeel en Organisatie' van de federale overheidsdienst waarnaar de stagiair wordt geaffecteerd of zijn gemachtigde of daar waar er geen stafdienst 'Personeel en Organisatie' bestaat de directeur van de personeelsdienst of zijn gemachtigde alsmede de hiërarchische meerdere van de stagiair of zijn gemachtigde worden ambtshalve gehoord.”.

Artikel 1 van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 luidt als volgt:

“De Interdepartementale Stagecommissie is samengesteld als volgt :

1° de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst "Personeel en Organisatie", voorzitter

2° de heer F. Van Massenhove, voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid, ondervoorzitter

3° - voor de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu:

als effectieve leden: de heren C. Decoster, R. Moreau, en M. Van Hoegaerden

- voor de FOD Financiën:

als effectieve leden: Mevrn. M. Laloux en D. Jungers en de heren C. Six en N. Colpin

als plaatsvervangende leden: de heren P. Jacquij, G. Vandercapellen, K. Van Hoecke en W. Van Herzeele

- voor de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie:

als effectieve leden : Mevr. M.-P. Fauconnier, de heren E. Goffin, M. Van Hende en R. Massant

als plaatsvervangende leden: de heren J. Steenberghe en V. Merken

- voor de FOD Justitie:

als effectieve leden: Mevr. A. Devos, de heren J.-Y. Mine, J. De Kinder en H. Meurisse

- voor de FOD Sociale Zekerheid:

als effectieve leden : Mevr. M. Grassi, de heren A. Gubbels, J. Bertels en T. Auwers

als plaatsvervangend lid : de heer J.C. Heirman

- voor de FOD Binnenlandse Zaken:

als effectieve leden: de heren J. Glorie, J. Raes en L. Vanneste

als plaatsvervangend lid: de heer F. Roosemont

- voor de FOD Personeel en Organisatie :

als effectieve leden: Mevr. A. Coeckelberghs, C. Heremans en de heer M. Van Hemelrijck

als plaatsvervangende leden : Mevr. C. Benharrosch en de heer B. Smeets

- voor de FOD Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg :

als effectieve leden: de heren C. Deneve, J. Vanthuyne, M. Aseglio en M. De Gols

als plaatsvervangend lid: de heer G. Cox

- voor de FOD Mobiliteit en Vervoer:

als effectieve leden: Mevr. A. Meerkens, de heren L. Lebrun, F. Van Rompuy en J.-P. Gailly

als plaatsvervangende leden : de heren M. De Smet en H. De Smedt-Jans

- Voor de FOD Kanselarij van de Eerste Minister :

als effectieve leden : Mevr. Fr. Audag-Dechamps en de heer E. Van Paemel

als plaatsvervangend lid : de heer O. Alsteens

- Voor de FOD Budget en Beheerscontrole :

als effectieve leden : de heren A. Hurbain en L. Mabilie

- Voor de FOD Informatie- en Communicatietechnologie :

als effectieve leden : de heren W. Van Assche, P. Strickx en S. Forster

- Voor de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking :

als effectieve leden: de heren Ph. Bostem, J. Leenaerts, X. Demoulin en P. Couchard

4° de door de representatieve vakorganisaties aangewezen leden

- voor de ACOD

als effectieve leden: Mevrn. M. Belot en M.F. Coumont

als plaatsvervangende leden : de heren X. Verlinde en A. Van Den Bossche

- voor het ACV - Openbare Diensten

als effectieve leden: Mevrn. V. Van Der Meersch, en G. Louyest

als plaatsvervangende leden: Mevr. M. Knuts en de heer Ch. Genevrois

- voor het VSOA

als effectieve leden : de heer P. Monsaert en Mevr. M. Verhaeghen
als plaatsvervangende leden: Mevrn. A. Adam en M. Alvarez-Gonzalez.”.

Met het ministerieel besluit van 18 mei 2009 werden een aantal leden nominatief aangeduid, zoals dit ook voorzien is in artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Meer bepaald werd de ondervoorzitter nominatief aangeduid (artikel 1, 2°), alsook per taalrol twee houders van een managementfunctie -1 of -2 waaronder twee houders behorend tot de FOD waaraan de verzoekster als stagiair was toegewezen (artikel 1, 3°) en dit overeenkomstig artikel 33bis, § 1, 2° en 3°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de andere in artikel 1 van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 vermelde leden niet nominatief door de minister van Ambtenarenzaken worden aangeduid. Zo wordt enkel vermeld dat de voorzitter van het directiecomité van de FOD P&O de voorzitter van de stagecommissie is (artikel 1, 1°), zoals dat wordt bepaald in artikel 33bis, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. Voorts worden ook de leden vermeld, die door de representatieve vakorganisaties (en dus niet door de minister van Ambtenarenzaken zelf) zijn aangewezen (artikel 1, 4°), zoals dit wordt voorzien in artikel 33bis, § 1, 4° van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, is de aanduiding door de minister van Ambtenarenzaken van de houders van een managementfunctie -1 of -2 wel gebeurd na een voorstel hiertoe van de voorzitter van het directiecomité van de desbetreffende FOD. Zowel de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën als de voorzitter van de FOD P&O hebben de leden voorgesteld die vervolgens konden worden aangeduid door de minister van Ambtenarenzaken, en van wie uiteindelijk, op 17 november 2010, een aantal van hen deel hebben uitgemaakt van de stagecommissie die zich over het voorstel tot afdanking van de verzoekster heeft uitgesproken. De aanduiding door de minister van Ambtenarenzaken van deze leden van de stagecommissie is dan ook

geenszins strijdig met artikel 33bis, § 1, 3°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat het ministerieel besluit van 18 mei 2009 genomen is in overeenstemming met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

Verzoeksters betoog dat de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 onregelmatig was samengesteld doordat deze samenstelling zou zijn gesteund op het “onwettig” ministerieel besluit van 18 mei 2009, wordt niet bijgetreden.

Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10.6. Het tweede middelonderdeel betreft vooreerst een wettigheidskritiek op de beslissing van de stagecommissie van 3 december 2003 en is, zoals reeds gesteld onder randnummer 10.5, onontvankelijk. De in dit middelonderdeel aangevoerde argumentatie gaat voorts niet op voor het ministerieel besluit van 18 mei 2009, nu Jean Jacquemain sinds het voormelde besluit geen deel meer uitmaakt -noch als lid, noch als plaatsvervangend lid- van de interdepartementale stagecommissie.

Gelet op wat voorafgaat, dient de in de memorie van wederantwoord door de verzoekster gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het nog kunnen betwisten van een administratieve beschikking door welbepaalde personen, die overigens eens te meer een vraag over de rechtspraak van de Raad van State betreft waarvoor het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is, niet te worden gesteld.

Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10.7. Wat het derde middelonderdeel betreft, erkent de verzoekster zelf dat zowel Sandra Schillemans als Marleen Van Avondt tijdens de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 weliswaar aanwezig waren, doch niet als lid van de commissie. Hun loutere aanwezigheid doet echter nog geen afbreuk aan de regelmatige samenstelling van de commissie. De verzoekster toont niet aan en evenmin wordt door de Raad van State spontaan ingezien hoe de aanwezigheid van de voormelde personen de wettigheid van de beslissingen van de interdepartementale stagecommissie vermag aan te tasten.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

F. Zesde middel

11.1. De verzoekster voert in een zesde middel de schending aan van de wet van 20 juli 1990 ter bevordering van de evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in organen met adviserende bevoegdheid, alsook de onwettigheid van het koninklijk besluit van 17 februari 2000 houdende uitvoering van de wet van 20 juli 1990 ter bevordering van de evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in organen met adviserende bevoegdheid.

De verzoekster merkt voorafgaandelijk op dat dit een middel van openbare orde betreft dat de Raad van State ambtshalve moet opwerpen. Zij meent dan ook dat zij dit middel niet gedetailleerd hoeft te ontwikkelen.

De verzoekster merkt voorts op dat de adviesorganenwet geschonden is wanneer:

- de verhouding zoals vermeld in artikel 2bis, § 1, eerste lid, niet is gerespecteerd onder de effectieve leden;
- de verhouding zoals vermeld in artikel 2bis, § 1, eerste lid, niet is gerespecteerd onder de plaatsvervangende leden;

- het advies wordt verleend door een aantal leden waarbij de verhouding zoals vermeld in artikel 2bis, § 1, eerste lid, niet is gerespecteerd.

Naar het oordeel van de verzoekster valt de interdepartementale stagecommissie onder de adviesorganenwet. Het adviesorganenbesluit onttrekt de interdepartementale stagecommissie weliswaar aan het toepassingsgebied van de adviesorganenwet, maar dit besluit is onwettig. Dit betekent dan ook dat dit besluit niet mag worden toegepast door de Raad van State.

De verzoekster acht dit adviesorganenbesluit meer bepaald onwettig om twee redenen:

1) a) Dit besluit heeft onterecht de dringende noodzakelijkheid ingeroepen om de afdeling wetgeving van de Raad van State niet te raadplegen.

De Koning heeft namelijk negen jaar de tijd gekregen om bepaalde organen van de adviesorganenwet uit te sluiten. Hij heeft echter tot zelfs na die datum gewacht om uitsluitingen vast te stellen. Hieruit blijkt dat verkeerdelijk gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

1) b) Bovendien moeten op grond van artikel 3bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die ontwerpen van koninklijke besluiten die de van kracht zijnde wettelijke bepalingen kunnen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen in alle gevallen aan de afdeling wetgeving van de Raad van State worden voorgelegd, zonder dat dus een beroep kan worden gedaan op de “hoogdringendheid”. Daar het adviesorganenbesluit inhoudelijk neerkomt op het selectief opheffen van het toepassingsgebied van de adviesorganenwet, kan de dringende noodzakelijkheid aldus niet worden ingeroepen, zo stelt de verzoekster.

2) Het ontwerp dat tot het adviesorganenbesluit heeft geleid werd onderhandeld in het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten, zoals vermeld in artikel 3 van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de

vakbonden van haar personeel en in artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974. Het voornoemd comité is inderdaad een algemeen onderhandelingscomité in de zin van artikel 7 van de wet van 19 december 1974.

In zulke onderhandelingscomités worden formeel protocollen van akkoord of niet-akkoord gesloten tussen een overheidsafvaardiging en één of meer afvaardigingen van de representatieve vakorganisaties. In de overlegcomités daarentegen worden formeel “adviezen” verstrekt. Uit dat formele onderscheid mag volgens de verzoekster nochtans niet worden afgeleid dat alleen overlegcomités onder het toepassingsgebied van de adviesorganenwet vallen. De notie “advies” in de adviesorganenwet heeft immers geen formele maar een materiële betekenis. Elke handeling die een orgaan stelt die een ander orgaan tot al dan niet bindende voorlichting strekt moet geacht worden een “advies” te zijn in toepassing van de adviesorganenwet.

Welnu, tijdens haar vergaderingen, niet alleen voorafgaandelijk aan 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 maar ook volgend op dit vernietigingsarrest, was de interdepartementale stagecommissie, die zich uitsprak over het voorstel tot afdanking van de verzoekster, niet samengesteld conform de adviesorganenwet, zo meent de verzoekster. Daarom zijn volgens haar zowel het ministerieel besluit van 3 november 2003 als het ministerieel besluit van 18 mei 2009 zonder rechtens afdoende grondslag en zijn de onderscheiden beslissingen van deze stagecommissie onwettig. Dit betekent dan ook dat de bestreden beslissing onwettig is.

11.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat in eerste instantie moet worden nagegaan of de interdepartementale stagecommissie wel onder het toepassingsgebied van de adviesorganenwet valt. Dit toepassingsgebied wordt omschreven in artikel 1 van deze wet. Aan dit artikel wordt dan weer uitvoering gegeven met het adviesorganenbesluit. Welnu, in artikel

1 van dit adviesorganenbesluit wordt de interdepartementale stagecommissie uitgesloten van het toepassingsgebied van de adviesorganenwet.

Voor zover de verzoekster echter opmerkt dat het voormeld adviesorganenbesluit op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, tracht de verwerende partij deze argumentatie te weerleggen, en wel als volgt.

1) a) De door het adviesorganenbesluit ingeroepen hoogdringendheid steunt wel degelijk op pertinente motieven.

De verwerende partij wijst op artikel 2bis van de adviesorganenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het adviesorganenbesluit, en meer in het bijzonder op de zinsnede “Wanneer niet werd voldaan aan de in §1 gestelde voorwaarde, kan het betrokken adviesorgaan niet op rechtsgeldige wijze advies uitbrengen” in §2. In dit kader dient ook het oorspronkelijk artikel 5 van de adviesorganenwet in herinnering te worden gebracht. Het artikel 5 van deze wet luidt namelijk als volgt:

“Voor de adviesorganen die voor de inwerkingtreding van dit artikel werden opgericht, passen de Ministers onder wiens bevoegdheden de betreffende adviesorganen ressorteren, hun samenstelling, overeenkomstig de bepalingen van artikel 2bis, aan bij de eerstvolgende hernieuwing van de mandaten en uiterlijk tegen 31 december 1999”.

De stelling van de verzoekster dat de wetgever de Koning nagenoeg negen jaar heeft gegeven om bepaalde organen van het toepassingsgebied van de wet uit te sluiten, klopt volgens de verwerende partij dan ook niet. Aan de betrokken ministers werd namelijk de opdracht gegeven om de samenstelling van deze adviesorganen tegen 31 december 1999 aan te passen aan de bepalingen van de adviesorganenwet. Wanneer voor bepaalde organen gebleken is dat dit niet mogelijk was, heeft de Koning zo vlug als mogelijk dienen in te grijpen om de beslissingsbevoegdheid van deze organen te vrijwaren. Daarom werd het adviesorganenbesluit onder meer als volgt gemotiveerd:

“Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat vanaf 31 december 1999 de adviesorganen geen geldig advies meer mogen uitbrengen zodra ze meer dan twee derden leden van hetzelfde geslacht zouden hebben; dat de adviesorganen onder hen die, om redenen die verband houden met hun bijzondere aard, dit wettelijk voorschrift niet kunnen naleven daarvan uitgesloten kunnen worden; dat het bijgevolg nodig is, binnen de beste termijnen, de adviesorganen van het federaal administratief openbaar ambt aan te duiden die van dit wettelijk voorschrift uitgesloten moeten worden ten einde elk risico van verlamming van deze organen te vermijden”.

Tot 31 december 1999 konden de adviesorganen als bedoeld in de adviesorganenwet nog wel rechtsgeldig besluiten nemen en was een tussenkomst van de Koning niet vereist. Vanaf 1 januari 2000 konden zij geen geldige adviezen meer geven indien zij niet samengesteld waren conform de bepalingen van de adviesorganenwet. Daarom diende de Koning zo vlug als mogelijk tussen te komen om de continuïteit van de openbare dienst te waarborgen. Het adviesorganenbesluit steunt dan ook op terechte motieven. De goede werking van de dienst kan worden ingeroepen als een deugdelijk motief om het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet te vragen. Het motief is bijgevolg pertinent.

1) b) Naar het oordeel van de verwerende partij vergist de verzoekster zich voorts voor zover volgens haar het adviesorganenbesluit een koninklijk besluit is dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 3bis, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, die luidt:

“Artikel 3bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State heeft betrekking op besluiten waarbij de uitvoerende macht overeenkomstig artikel 105 van de Grondwet, regelend optreedt in het kader van machtigingen verleend door volmachtwetten (Parl. St., Senaat, 1995-1996, stuk 1-310/10, p. 1). Het hier bestreden koninklijk besluit steunt niet op een dergelijke wet, maar is genomen ter uitvoering, volgens artikel 108 van de Grondwet, van de artikelen 68bis tot 68quinquies van de Wegverkeerswet”.

Ook in onderhavige zaak is er volgens de verwerende partij geen sprake van een bijzonder machtenbesluit op grond van artikel 105 van de Grondwet. De

Koning heeft immers louter gebruik gemaakt van de uitvoeringsbevoegdheid die de wetgever hem heeft toegekend.

2) De verzoekster licht naar het oordeel van de verwerende partij niet toe op welke wijze de onwettigheid van het adviesorganenbesluit zou voortvloeien uit het gegeven dat het ontwerp van het adviesorganenbesluit werd voorgelegd aan het onderhandelingscomité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten. Zij is hiertoe nochtans verplicht op straffe van onontvankelijkheid van het middel.

11.3. De repliek van de verwerende partij met betrekking tot verzoeksters argument dat het adviesorganenbesluit om twee redenen onwettig is, beantwoordt de verzoekster in haar memorie van wederantwoord als volgt.

1) a) De argumentatie van de verwerende partij dat de door het adviesorganenbesluit ingeroepen hoogdringendheid wel degelijk op pertinente motieven steunt, is volgens de verzoekster slechts een schijnargumentatie waarop niet hoeft te worden ingegaan.

1) b) De verzoekster gaat niet akkoord met de rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst en luidens dewelke artikel 3bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betrekking heeft op besluiten waarbij de uitvoerende macht overeenkomstig artikel 105 van de Grondwet regelend optreedt in het kader van machtigingen verleend door volmachtwetten. Een dergelijke interpretatie gaat volgens haar namelijk lijnrecht in tegen de tekst zelf van de voormelde wetsbepaling. Zij vraagt dat terzake de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof zou worden gesteld:

“Worden de in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde grondwet neergelegde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie geschonden:

A. door artikel 3, § 1, eerste lid, en artikel 3bis van de bij koninklijk besluit van 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, volgens dewelke:

1° buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid en de ontwerpen betreffende begrotingen, rekeningen,

leningen, domeinverrichtingen en het legercontingent uitgezonderd, onder meer de federale ministers aan het met redenen omkleed advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State de tekst onderwerpen van alle voorontwerpen van wet of van ontwerpen van reglementaire besluiten (artikel 3, § 1, eerste lid);

2° de ontwerpen van Koninklijke Besluiten die de van kracht zijnde wettelijke bepalingen kunnen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen, voorgelegd worden aan het met redenen omkleed advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State en de hoogdringendheid, bedoeld in artikel 3, § 1, niet worden ingeroepen;

B. in de hypothese dat artikel 3bis alleen van toepassing zou zijn op Koninklijke Besluiten die genomen worden op grond van een wet die aan de Koning bijzondere machten toekent en dus niet op Koninklijke Besluiten die genomen worden op grond van artikel 108 van de gecoördineerde grondwet;

C. Zodat - zonder dat voor de verschillende behandeling van de hierna vermelde rechtsonderhorigen die zich wezenlijk in een gelijke toestand bevinden, pertinente en proportioneel verantwoorde motieven kunnen worden ingeroepen:

1° een rechtsonderhorige die als verzoekende partij bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de onrechtmatigheid inroept van een Koninklijk Besluit dat in uitvoering van artikel 108 van de gecoördineerde grondwet een bestaande wettelijke bepaling heeft opgeheven, aangevuld, gewijzigd of vervangen, gegrond op het feit dat de "hoogdringendheid" in de zin van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is ingeroepen voor het ontwerp dat heeft geleid tot het bestreden Koninklijk Besluit;

2° een rechtsonderhorige die als verzoekende partij bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State de onrechtmatigheid inroept van een Koninklijk Besluit dat weliswaar niet uitgevaardigd is in uitvoering van artikel 108 van de gecoördineerde grondwet maar wel een bestaande wettelijke bepaling heeft opgeheven, aangevuld, gewijzigd of vervangen, gegrond op het feit dat de "hoogdringendheid" in de zin van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is ingeroepen voor het ontwerp dat heeft geleid tot het bestreden Koninklijk Besluit?"

2) De verzoekster merkt voorts op dat zij niet verplicht is om op straffe van onontvankelijkheid aan te tonen hoe het onderhandelen in het Comité B zou kunnen leiden tot de onwettigheid van het adviesorganenbesluit. Het zesde middel is immers van openbare orde. De verzoekster meent dan ook dat zij op elk ogenblik van de procedure dat middel nader mag ontwikkelen of daaraan zelfs een nieuwe feitelijke en/of juridische grondslag mag geven.

Wat de door haar opgeworpen exceptie van illegaliteit van het adviesorganenbesluit betreft, voert zij in haar memorie van wederantwoord bijkomend aan dat voor het onderhandelen van een ontwerp van besluit twee artikelen van het koninklijk besluit van 28 september 1984 van belang zijn.

Artikel 27 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 stelt voor die onderhandelingen twee soorten oproeptermijnen in: een gewone oproeptermijn van tien werkdagen enerzijds en een verkorte oproeptermijn van drie werkdagen anderzijds.

Artikel 25 van het voornoemd koninklijk besluit stelt voor die onderhandelingen twee soorten onderhandelingstermijnen in: een gewone onderhandelingstermijn die normaliter dertig dagen bedraagt enerzijds en een verkorte onderhandelingstermijn die tien dagen bedraagt anderzijds.

De verzoekster leidt daaruit af dat onderhandelingen die plaats hebben op grond van een gewone oproeptermijn en een gewone onderhandelingstermijn gedurende een periode van tien werkdagen + dertig kalenderdagen verlopen. Onderhandelingen die daarentegen plaats hebben op grond van een verkorte oproeptermijn en een verkorte onderhandelingstermijn vergen slechts drie werkdagen + tien dagen.

Welnu, vermits de onderhandelingen die voorafgaandelijk aan het adviesorganenbesluit hebben plaatsgehad zijn doorgevoerd met een gewone oproeptermijn en met een gewone onderhandelingstermijn, is het naar het oordeel van de verzoekster aan de verwerende partij zelf te wijten dat er zich een zogenaamde “dringende noodzakelijkheid” heeft voorgedaan.

11.4. In haar laatste memorie volhardt de verzoekster in haar standpunt.

Beoordeling

11.5. Voor zover de verzoekster dit middel betreft op de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 en 9 juni 2004 is het onontvankelijk om de onder de randnummers 5.5 en 5.6 vermelde redenen.

11.6. In zoverre de verzoekster dit middel betreft op de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 moet worden vastgesteld dat, in overeenstemming met artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, voor de beide vergaderingen de volgende leden werden uitgenodigd: Jacky Leroy (voorzitter), Frank Van Massenhove (ondervoorzitter), Noël Colpin (FOD Financiën), Wilfried Van Herzeele (FOD Financiën), Ben Smeets (FOD P&O), Anne Coekelberghs (FOD P&O), Veerle Vander Meersch (ACV-Openbare diensten), Marieke Knuts (ACV-Openbare diensten), Arielle Adam (VSOA), Paul Monsaert (VSOA), Michèle Belot (ACOD) en Xavier Verlinde (ACOD).

Voorts blijkt dat, in overeenstemming met artikel 33bis, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, tijdens de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 de volgende leden effectief aanwezig waren: Jacky Leroy (voorzitter), Wilfried Van Herzeele, Ben Smeets, Anne Coekelberghs (vertegenwoordigers van de overheid) en Veerle Van Der Meersch, Marieke Knuts, Paul Monsaert en Arielle Adam (vertegenwoordigers van de vakorganisaties). Tijdens de vergadering van 17 november 2010 waren dezelfde leden aanwezig, met uitzondering van Veerle Van Der Meersch die werd vervangen door Xavier Verlinde.

11.7. Gelet op wat voorafgaat, werden voor de beide vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie zeven mannen en vijf vrouwen

uitgenodigd, waren er tijdens de vergadering van 20 oktober 2010 vier mannen en vier vrouwen aanwezig en waren er tijdens de vergadering van 17 november 2010 vijf mannen en drie vrouwen aanwezig, wat aldus niet in strijd is met de twee derden-regel bepaald in artikel 2bis van de adviesorganenwet. Aangezien de interdepartementale stagecommissie wel degelijk in overeenstemming met de adviesorganenwet was samengesteld, heeft de verzoekster geen belang bij haar betoog dat de uitsluiting van de interdepartementale stagecommissie uit het toepassingsgebied van de adviesorganenwet door het adviesorganenbesluit onwettig is.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

G. Zevende middel

12.1. De verzoekster voert in een zevende middel de schending van het onpartijdigheidsbeginsel in hoofde van Yves Rym aan.

Zij betoogt dat:

- Yves Rym heeft beslist om de goedkeuring van het eerste eindwerk in te trekken;
- de tweede promotor door toedoen van Yves Rym een niet-definitieve versie van haar werk heeft beoordeeld;
- door toedoen van Yves Rym niet het volledige stagedossier bij de interdepartementale stagecommissie werd neergelegd, en evenmin de evaluatie door Johny Pirron, het definitieve eindwerk en de maandelijkse verslagen.

De verzoekster verwijt aan de opleidingsdirecteur druk te hebben uitgeoefend waardoor het verloop van haar stage in het algemeen en de inhoud van haar stage-eindwerk in het bijzonder niet correct beoordeeld zijn.

Zij wijst erop dat het onpartijdigheidsbeginsel verhindert dat Yves Rym tijdens de eerste en tweede vergadering van de interdepartementale

stagecommissie tegelijkertijd als rechter en partij optreedt. Hij kan volgens dit beginsel evenmin tijdens de vergaderingen van de stagecommissie als beschuldigde, onderzoekende of dirigerende partij handelen om zo het verloop van verzoeksters carrière binnen de FOD Financiën te beïnvloeden. Ook mag hij er geen persoonlijk belang bij hebben gehad dat een uitspraak over de stage in een welbepaalde richting ging.

De verzoekster acht het onpartijdigheidsbeginsel voorts geschonden omwille van de vooringenomenheid van Yves Rym, die haar niet heeft willen begeleiden en niet regelmatig feedback heeft willen geven. Personen die een invloed hadden op het verloop van haar stage, werden door Yves Rym beïnvloed vanuit zijn hiërarchische positie. Bovendien heeft Yves Rym bewust systematisch geweigerd om bepaalde documenten in verband met het verloop van de stage voor te leggen aan de stagecommissie. De hoedanigheid van opleidingsdirecteur impliceert naar het oordeel van de verzoekster niet automatisch diens onpartijdigheid of schijn van onpartijdigheid. Om een verdenking van partijdigheid te staven, erkent de verzoekster dat hiertoe enerzijds feiten moeten worden aangevoerd en op wettige wijze worden vastgesteld. Anderzijds moet uit de omstandigheden blijken dat die partijdigheid het college in zijn geheel beslissend heeft kunnen beïnvloeden. De verzoekster tracht vervolgens aan de hand van een aantal feitelijke gegevens deze schending van het onpartijdigheidsbeginsel aan te tonen.

12.2. De verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord in eerste instantie op dat de verwijzing naar de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie in 2003 en 2004 geen uitstaans hebben met onderhavige procedure. Het voorliggende beroep is immers onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing van 3 december 2003 houdende verlenging van de verzoeksters stage en het voorstel van de stagecommissie van 9 juni 2004 om de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid.

Zij repliceert voorts dat de verzoekster zich beperkt tot gratuite beweringen die geenszins gestaafd worden met verwijzing naar stukken van haar dossier en dewelke bovendien geen enkele uitstaans hebben met het voorstel van de stagecommissie van 17 november 2010 om haar af te danken wegens beroepsongeschiktheid. De verwerende partij wijst erop dat het uitsluitend dat voorstel is dat tot de bestreden beslissing aanleiding heeft gegeven. De schending van het onpartijdigheidsbeginsel heeft dus geen betrekking op deze beslissing.

De verwerende partij wijst er nog op dat Yves Rym niet als lid heeft gezeteld tijdens de vergaderingen van de stagecommissie van 20 oktober 2010 en 17 november 2010.

Zo het voorliggend beroep toch ontvankelijk zou zijn wat de eerste en de tweede bestreden beslissing betreft, dan nog kunnen verzoeksters opmerkingen naar het oordeel van de verwerende partij niet tot een schending van het onpartijdigheidsbeginsel doen besluiten. Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel ten opzichte van een collegiaal orgaan zoals de interdepartementale stagecommissie is immers slechts voorhanden wanneer:

- precieze, wettig vastgestelde feiten aangevoerd worden, die van aard zijn de verdenking van partijdigheid op één of meer leden van het beraadslagend college te doen rusten en
- uit de omstandigheden kan worden afgeleid dat die partijdigheid van één of meer leden het college in zijn geheel heeft kunnen beïnvloeden.

Welnu, de verzoekster beperkt haar betoog tot Yves Rym. Zij toont geenszins aan dat de hele stagecommissie door hem negatief beïnvloed zou geweest zijn. Bovendien is het louter feit dat de verzoekster kritiek heeft geuit op Yves Rym geenszins van aard een verdenking van partijdigheid op hem te doen rusten. Hiërarchische oversten en ambtenaren belast met een leidinggevende of controletaak zijn vaker het voorwerp van kritiek vanwege hun ondergeschikten. Dit betekent nog niet dat zij daarom partijdig zijn. De verwerende partij stelt dat uit

niets het door de verzoekster aangehaalde gedrag blijkt en dat het zeer normaal is dat de opleidingsdirecteur de situatie van stagiairs onderzoekt en bespreekt.

12.3. In de mate dat de verwerende partij haar stelling ten aanzien van de beslissingen van 3 december 2003 en van 9 juni 2004 herhaalt, verwijst de verzoekster naar haar eigen stelling dienaangaande.

De verzoekster wijst er voorts op dat het precies door toedoen van de verwerende partij zelf is dat zij het bestaan van een aantal van de door haar ingeroepen feiten niet kan bewijzen. Daarom vraagt zij dat de verwerende partij een volledig administratief dossier zou neerleggen ter griffie van de Raad van State.

De verzoekster erkent nog dat de door haar uiteengezette feitelijke ontwikkeling van het onpartijdigheidsbeginsel betrekking heeft op voorbereidende handelingen ten opzichte van het ministerieel besluit waardoor zij opnieuw ontslagen wordt.

12.4. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat op 26 juni 2003, het moment van de uiteenzetting van het eindwerk, alle benoemingsvoorwaarden voldaan waren. Op 26 juni 2003 wordt de goedkeuring van de eerste promotor ingetrokken door Yves Rym. Volgens de leer van de intrekking kan deze intrekking slechts gebeuren door de persoon die de goedkeuring gaf. De goedkeuring werd gegeven op 6 juni 2003. Hiervoor verwijst de verzoekster naar de brief van Marc Heyssens van die datum. De intrekking wordt niet gemotiveerd, maar om dit probleem op te lossen, wordt er een evaluatie gemaakt die op 4 juli 2003 aan de verzoekster wordt overhandigd. Van de oorspronkelijke drie evaluaties die op 6 juni 2003 gelijktijdig werden overgemaakt, is er echter geen spoor meer. Eigenaardig is ook dat op de evaluatie van de eerste promotor op 4 juli 2003 geen ontvangstdatum staat van de Nationale School voor Fiscaliteit, terwijl dergelijke datumstempel wel degelijk staat op de begeleidende brief van Marc Heyssens, waarin hij als eerste promotor van het

eindwerk zijn goedkeuring meldt. De partijdigheid ontstaat op het ogenblik dat Yves Rym tegen de oorspronkelijke evaluaties, die spoorloos zijn, en tegen de maandelijkse verslagen in, een evaluatie opmaakt in de zin dat het verloop van de stage niet geheel gunstig verloopt. Het is Yves Rym die het voorstel tot verlenging van de stage opmaakt en voorlegt aan Serge Pfeffer, die zonder dit effectief te onderzoeken en zonder het dossier te raadplegen het voorstel van Yves Rym als waar overneemt. Het voorstel van Yves Rym wordt letterlijk overgenomen en door Serge Pfeffer aan de interdepartementale stagecommissie overgemaakt. Een zuiver voorbereidende handeling wordt door Yves Rym in een voorbeslissing gegoten die enige beperking teweegbrengt in de discretionaire bevoegdheid van de interdepartementale stagecommissie, alsook in de discretionaire bevoegdheid van de beslissende en bevoegde overheid, zoals de minister van Ambtenarenzaken en de minister van Financiën. De driemaandelijkse evaluaties worden immers zo opgemaakt om de procedure en de discretionaire bevoegdheid van de interdepartementale stagecommissie te manipuleren, waardoor de partijdigheid geïntroduceerd werd via de driemaandelijkse evaluaties en die partijdigheid zich verder ontwikkelde in een onbewuste partijdigheid in hoofde van de leden van de respectieve interdepartementale stagecommissies alsook de beslissende overheid. Noch die leden noch de minister van Ambtenarenzaken of de minister van Financiën hebben moeite gedaan om het volledige dossier te doorgronden en te lezen, laat staan om dit ook te raadplegen voordat de respectieve zittingen plaatsgrepen of voordat beslissingen werden genomen. De verzoekster verwijst hiervoor onder meer naar het stuk dat zij moest ondertekenen wanneer ze inzage nam in haar dossier. Dergelijk stuk werd enkel opgemaakt bij de derde en vierde interdepartementale stagecommissie. Daaruit blijkt dat geen enkel lid de moeite heeft genomen om het dossier te bekijken. Een bijkomend bewijs is de briefwisseling naar de twee secretarissen van de interdepartementale stagecommissies, waarbij de verzoekster op regelmatige tijdstippen verwijst naar het feit dat stukken die normaal in het administratief dossier moeten zitten er systematisch worden uitgehaald. Het betreft stukken die ten voordele van de verzoekster werden neergelegd en het bewijs bevatten dat er in se geen voorwaarden aanwezig waren om de stage te verlengen of de verzoekster te

ontslaan. De manipulatie wordt vergroot wanneer de maandelijkse verslagen, die duiden op een discrepantie met de driemaandelijkse reglementaire verslagen, systematisch uit het dossier worden gelaten dat voor de interdepartementale stagecommissie werd neergelegd en ergens anders in de kast van Yves Rym worden opgeslagen. Daarnaast werden personen, zijnde de stagemeesters, systematisch door Yves Rym benaderd om in negatieve zin evaluaties op te maken na 26 juni 2003. De eerste maal op 1 juli 2003 en daarna meerdere malen, die helaas niet kunnen aangeduid worden op feitelijke werkelijkheid, behoudens wat de tweede promotor schrijft in zijn evaluatie, behoudens wat Koenraad Van Der Massen zegt tijdens de tweede interdepartementale stagecommissie en behoudens de mail waarin melding wordt gemaakt dat Yves Rym zich op 15 november 2010 naar Gent begaf om aldaar een vergadering te hebben met alle “stakeholders” in het verloop van de stage. Het administratief dossier dat aangedikt werd door maandelijkse verslagen, schriftelijke evaluaties ter plaatse en ten kantore van de Nationale School van Fiscaliteit opgemaakt (dit tot vijf maal toe), briefwisseling tussen Yves Rym, de Nationale School voor Fiscaliteit, Rita Dreessen, het CBO BRUSSEL, de tweede en de eerste promotor, en de verzoekster, worden niet voorgelegd. Uitnodigingen tot bijkomende studiedagen, ziektebriefjes en motiveringen van afwezigheden worden vanaf 26 juni 2003 “van zijn dikheid ontnomen en teruggebracht tot de naaktheid van de reglementaire stukken”, zijnde de driemaandelijkse evaluaties. Ook dit afgeslankte dossier wordt tot op heden voorgelegd aan de Raad van State, waardoor de partijdigheid die geslopen is in de procedure, ingesteld door Yves Rym, nog steeds aanwezig is. De verzoekster is voorts van mening dat de loutere vermelding dat een beslissend orgaan zich aansluit bij een voorbereidende nota niet volstaat om te besluiten dat de inhoud van de voorbereidende nota ook effectief aan een onderzoek door het beslissend orgaan onderworpen is, ongeacht of deze beslissing genomen werd bij voorbeslissing door een interdepartementale stagecommissie of door een beslissende overheid, ten minste niet wanneer niet blijkt dat alle leden van het beslissend orgaan in het bezit zijn gesteld van die nota en evenmin in het bezit zijn gesteld of inzage konden nemen van een volledig administratief dossier dat achter een gesloten kast zit bij Yves Rym. Een dergelijk bewijs is in casu inderdaad niet voorhanden. Enkel is het

bewijs voorhanden dat Yves Rym nog altijd oordeelt dat het stagedossier geen deel uitmaakt van verzoeksters persoonlijk dossier. De verzoekster herhaalt dat een wettig samengesteld orgaan zich niet kan beperken tot de kennisneming van hetgeen een kandidaat voor een overheidsfunctie heeft aangebracht bij een onwettig samengestelde rechtsvoorganger, minstens niet wanneer er zich nieuwe elementen kunnen aandienen die nog steeds niet werden voorgelegd door de verwerende partij. In casu was dit het geval, vermits uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een orgaan bij het nemen van een beslissing -zuiver voorbereidend, voorbeslissend of eindbeslissend- steeds rekening moet houden met de meest actuele gegevens en alle gegevens die zouden kunnen aantonen dat het spel niet correct werd gespeeld.

Beoordeling

12.5. In haar uiteenzetting van het middel tracht de verzoekster de partijdigheid van Yves Rym aan te tonen. Aan de hand daarvan blijkt zij vervolgens een aantasting van de onpartijdigheid van de interdepartementale stagecommissie te willen aantonen en aldus ook de onregelmatigheid van de bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekster het middel betreft op de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 en 9 juni 2004 is het onontvankelijk om de redenen vermeld onder de randnummers 5.5 en 5.6.

12.6. De onpartijdigheid van een collegiaal orgaan is slechts dan geschonden wanneer enerzijds precieze, wettelijk vastgestelde feiten kunnen worden aangevoerd die een redelijke twijfel kunnen doen ontstaan wat de onpartijdigheid van één of meer leden van het college betreft en wanneer anderzijds uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat de partijdigheid van dit lid of deze leden het hele college heeft kunnen beïnvloeden.

Met haar betoog betreffende de zogenaamde partijdigheid van Yves Rym toont de verzoekster nog niet aan dat er redelijke twijfel bestaat wat de onpartijdigheid van één of meer leden van de interdepartementale stagecommissie betreft, laat staan dat de partijdigheid van dit lid of deze leden de hele commissie zou hebben kunnen beïnvloeden. Tijdens de vergaderingen van 20 oktober 2010 en van 17 november 2010 maakte Yves Rym immers geen deel uit van deze stagecommissie. Yves Rym was enkel aanwezig als afgevaardigde van de functioneel directeur P&O van de FOD Financiën en is in die hoedanigheid ambtshalve gehoord geworden door de interdepartementale stagecommissie, zoals andere personen ambtshalve werden gehoord en ook de verzoekster en haar verdediger werden gehoord, teneinde de stagecommissie toe te laten aan de hand van de verschillende verklaringen en aan de hand van het dossier te oordelen over de stage van de verzoekster. Op basis van haar eigen beoordeling heeft de stagecommissie dan op 17 november 2010 voorgesteld om de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid, aangezien zij niet heeft aangetoond geschikt te zijn en over de vereiste bekwaamheden te beschikken om de taken uit te voeren die verbonden zijn aan de betrekking waarvoor zij is aangewezen en gezien haar eindverhandeling niet werd goedgekeurd.

Voor zover de verzoekster aan de hand van feitelijke gegevens tracht aan te tonen dat Yves Rym anderen negatief heeft willen beïnvloeden, gaat het om hiërarchische meerderen en promotoren van de verzoekster, en dus niet om leden die tijdens de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 deel hebben uitgemaakt van de interdepartementale stagecommissie. De verzoekster toont hiermee niet de partijdigheid in hoofde van één of meer leden van de interdepartementale stagecommissie aan.

Met haar betoog dat Yves Rym bepaalde documenten niet aan de interdepartementale stagecommissie zou hebben voorgelegd, toont de verzoekster evenmin aan dat de stagecommissie op partijdige wijze zou hebben geoordeeld. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeksters dossier, in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk de maandelijkse evaluaties alsook de evaluatie van

Johnny Pirron bevatte. De maandelijkse stageverslagen werden namelijk door de interdepartementale stagecommissie zelf tijdens haar vergadering van 20 oktober 2010 opgevraagd en zijn ook effectief meegedeeld geworden door Yves Rym. Daar in het voorstel tot afdanking van 17 november 2010 voorts uitdrukkelijk gesteld wordt dat Johnny Pirron, die door de stagiair als expert naar voor wordt geschoven, van oordeel is dat alhoewel de eindverhandeling ten gronde geen fouten bevat of zonder inhoud is, er geen logische en vlot leesbare structuur is, zij onoverzichtelijk is en de juridisch-theoretische behandeling veel te langdradig, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de interdepartementale stagecommissie niet over diens evaluatie zou hebben beschikt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

H. Achtste middel

13.1.1. De verzoekster voert in een achtste middel de schending van het huishoudelijk reglement van de interdepartementale stagecommissie aan.

13.1.2. In een eerste middelonderdeel betoogt de verzoekster dat er voor de derde en de vierde interdepartementale stagecommissie slechts een bepaald aantal leden effectief werden uitgenodigd. Het gaat meer in het bijzonder om personen die behoren tot de FOD Financiën en over personen die onder het rechtstreeks gezag van de voorzitter van de stagecommissie -die tevens voorzitter van de FOD Personeel en Organisatie is- vallen. De andere bij het ministerieel besluit van 18 mei 2009 aangeduide leden werden echter niet uitgenodigd.

Bovendien waren er tevens personen aanwezig die geen deel uitmaken van de stagecommissie en personen die nominatief niet werden aangeduid om tijdens de vergadering van de stagecommissie aanwezig te zijn.

13.1.3. De verzoekster betoogt in een tweede middelonderdeel dat de verplichting tot geheime stemming, zoals vermeld in het huishoudelijk reglement

van de interdepartementale stagecommissie, is geschonden. Zij stelt dat zij dit onderdeel van het middel nader zal ontwikkelen in haar memorie van wederantwoord.

13.2.1. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord met betrekking tot het eerste middel onderdeel op dat dit onderdeel onontvankelijk is bij gebrek aan uiteenzetting ervan. De verzoekster duidt namelijk niet aan op welke wijze de handelwijze van de verwerende partij zou ingaan tegen het huishoudelijk reglement van de interdepartementale stagecommissie.

Minstens kan naar het oordeel van de verwerende partij dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen. In het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wordt namelijk bepaald dat de stagecommissie paritair is samengesteld uit een voorzitter, een ondervoorzitter, twee houders van een managementfunctie -1 of -2 per taalrol en zes afgevaardigden van de representatieve vakorganisatie. Welnu, voor de vergadering van de stagecommissie van 17 november 2010 werden overeenkomstig artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel de volgende personen uitgenodigd: J. Leroy (voorzitter), F. Van Massenhove (ondervoorzitter), B. Smeets (FOD P&O), A. Coekelberghs (FOD P&O), W. Van Herzeele (FOD Financiën), N. Colpin (FOD Financiën), X. Verlinde (ACOD), M. Belot (ACOD), P. Monsaert (ACV), A. Adam (ACV), M. Knuts (VSOA), V. Vander Meersch (VSOA).

De verwerende partij merkt op dat de minister van Ambtenarenzaken met het besluit van 18 mei 2009 per FOD een aantal personen heeft aangeduid die lid kunnen zijn van de stagecommissie. Het voorschrift in artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel impliceert volgens haar uiteraard niet dat voor elke vergadering van de stagecommissie alle door de minister aangeduide leden moeten worden opgeroepen.

Voor zover de verzoekster het huishoudelijk reglement geschonden acht omwille van de aanwezigheid van personen die niet werden aangeduid om tijdens de vergadering van de stagecommissie aanwezig te zijn, gaat de verwerende partij er van uit dat de verzoekster de aanwezigheid tijdens de vergadering van 17 november 2010 van M. Van Avondt bedoelt. De verwerende partij verklaart diens aanwezigheid doordat de stagecommissie zich heeft laten bijstaan door een tweetalig taaladjunct opdat alle leden met de nodige kennis van zaken een oordeel konden vellen over verzoeksters dossier. De verwerende partij voegt hier nog aan toe dat de aanwezigheid van S. Schillemans tijdens de vergadering van 20 oktober 2010 eveneens gerechtvaardigd was.

De verwerende partij ziet dan ook niet in hoe afbreuk zou worden gedaan aan het huishoudelijk reglement van de stagecommissie.

13.2.2. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel werpt de verwerende partij op dat de verzoekster niet aanduidt op welke wijze de verplichting tot geheime stemming werd geschonden. De verzoekster stelt daarentegen enkel dit onderdeel nader te zullen ontwikkelen in haar memorie van wederantwoord. Naar het oordeel van de verwerende partij is de verzoekster nochtans blijkbaar op de hoogte van één of ander feit waardoor zij meent dat deze verplichting overtreden werd. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien de verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de aangevoerde rechtsregel geschonden werd.

De verwerende partij is daarenboven van oordeel dat geen enkel stuk uit het dossier het vermoeden van de verzoekster ondersteunt. In het voorstel van de interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010 wordt daarentegen wel degelijk gewag gemaakt van de geheime stemming.

13.3.1. In haar memorie van wederantwoord betwist de verzoekster dat het eerste middelonderdeel onontvankelijk zou zijn bij gebrek aan uiteenzetting.

Naar haar oordeel is zij niet verplicht om op straffe van onontvankelijkheid aan te tonen hoe de handelwijze van de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie ingaat tegen het huishoudelijk reglement. De verzoekster stelt dat zij dit overigens zal doen in haar memorie van wederantwoord, wat kan, gezien het volgens haar een middel van openbare orde betreft.

Welnu, het kan volgens de verzoekster niet worden betwist dat het uitnodigen van personen die geen deel uitmaken van de stagecommissie ingaat tegen het huishoudelijk reglement.

13.3.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt de verzoekster dat de voorzitter van de stagecommissie een voorstel tot afdanking heeft geformuleerd, waarover is gestemd. Evenwel moet niet alleen over het dispositief van een administratieve beslissing worden gestemd, maar ook over de onlosmakelijk daarmee verbonden motieven. Uit de stukken van het dossier meent de verzoekster te kunnen afleiden dat alleen over het dispositief geheim is gestemd en dus niet over de motieven.

13.4.1. In haar laatste memorie laat de verzoekster met betrekking tot het eerste middelonderdeel nog gelden dat het bepalen van wie wel mag uitgenodigd worden of niet eigenlijk geen bevoegdheid is van de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie, noch de bevoegdheid van de secretaris waarover vrijelijk kan gehandeld worden. Het huishoudelijk reglement is duidelijk. Iedereen, zijnde alle leden benoemd en aangeduid in het ministerieel besluit van 18 mei 2009, moet worden uitgenodigd. En daardoor kan iedereen, elk lid afzonderlijk, bepalen of hij al dan niet op de zitting van de interdepartementale stagecommissie kan aanwezig zijn. Personen die niet mogen deelnemen aan de interdepartementale stagecommissie mogen simpelweg niet uitgenodigd worden. Daarvoor verwees de verzoekster wel degelijk naar Sandra Schillemans en Marleen Van Avondt, omdat zij wettelijk gezien geen lid van de interdepartementale stagecommissie zijn. Andere personen werden toegelaten op de zitting van de derde interdepartementale stagecommissie op 20 oktober 2010,

die noch lid waren van de interdepartementale stagecommissie noch uitgenodigd werden door de voorzitter of door de secretaris van de interdepartementale stagecommissie, maar zonder meer als bijstand werden meegenomen door Yves Rym. Ook dat is niet toegelaten. Enkel de personen waarbij duidelijk wordt weergegeven waarom deze worden uitgenodigd en ook de personen die lid zijn van de interdepartementale stagecommissie mogen deelnemen aan de zitting.

13.4.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, laat de verzoekster in haar laatste memorie nog gelden dat uit de beslissing van de eerste interdepartementale stagecommissie blijkt dat de stemming effectief niet in het geheim is gebeurd. Ook tijdens de tweede, de derde en de vierde interdepartementale stagecommissies hebben de beraadslagingen niet in het geheim plaatsgevonden. Bij de derde interdepartementale stagecommissie was er zelf geen stemming of was er een staking van stemming, waardoor de stem van de voorzitter doorweegt, wat doet veronderstellen dat ook in dit geval de stemming niet geheim was. Dit middel is van openbare orde en moet derhalve ambtshalve door de Raad van State onderzocht worden. Uit de gegevens van het dossier kan geen bewijs geleverd worden dat de rechten van de verdediging door de verwerende partij werden geschonden. De verwerende partij gaf in al haar beslissingen, komende van de vier respectieve interdepartementale stagecommissies, zelf te kennen dat het geheim van zowel de stemming als van de beraadslaging niet altijd gewaarborgd werd. Dit geheim wordt bij de eerste en tweede interdepartementale stagecommissie bijkomend geschonden doordat Yves Rym zowel partij en rechter was en derhalve de beraadslaging en de stemming ten nadele van de verzoekster heeft beïnvloed.

Beoordeling

13.5. Met haar betoog dat een aantal leden niet werden uitgenodigd, zet de verzoekster duidelijk uiteen hoe zij het huishoudelijk reglement geschonden acht, dat in zijn artikel 1, § 2, 1), bepaalt dat de oproeping wordt toegestuurd aan de leden van de commissie. De verwerende partij heeft de draagwijdte van dit

onderdeel van het middel ook begrepen en er zich, zij het dan in ondergeschikte orde, tegen verweerd, zodat zij in haar rechten van verweer niet is geschaad. De exceptie is ongegrond.

Zoals reeds werd geoordeeld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het vijfde middel, werden voor de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 een aantal leden uitgenodigd en is dit gebeurd in overeenstemming met artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel. In tegenstelling tot wat de verzoekster blijkt voor te houden, is het niet omdat in het ministerieel besluit van 18 mei 2009 per FOD een aantal houders van een managementfunctie als effectief lid of als plaatsvervangend lid zijn aangeduid, dat daarom alle in dit ministerieel besluit aangeduide leden moeten worden uitgenodigd.

Waar de verzoekster voorts nog de aanwezigheid van “personen” tijdens de voornoemde vergaderingen van de stagecommissie bekritiseert, duidt zij in het geheel niet aan om welke personen het precies gaat. Zij stelt enkel dat het personen betreft die geen deel uitmaken van de stagecommissie. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, raakt de voorgehouden schending van het huishoudelijk reglement van de interdepartementale stagecommissie niet de openbaar orde en komt het haar toe duidelijk aan te geven welke personen zij precies bedoelt.

Het eerste middelonderdeel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

13.6. Wat het tweede middelonderdeel betreft, voert de verzoekster in haar verzoekschrift enkel een schending aan van de verplichting tot geheime stemming zoals vermeld in het huishoudelijk reglement van de interdepartementale stagecommissie, zonder dit middel nader te ontwikkelen. Zij stelt in haar verzoekschrift zelf dat zij dit slechts in haar memorie van

wederantwoord zal doen. Noch in haar verzoekschrift, noch in haar memorie van wederantwoord, geeft zij aan dat zij dit onderdeel van het middel niet reeds ten tijde van haar verzoekschrift heeft kunnen ontwikkelen, terwijl een schending van het huishoudelijk reglement van de interdepartementale stagecommissie geenszins de openbare orde raakt.

Het tweede middelonderdeel is onontvankelijk.

I. Negende middel

14.1.1. De verzoekster voert in een negende middel de schending van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 28sexies van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel aan.

14.1.2. De verzoekster stelt in een eerste middelonderdeel dat haar eindverhandeling door haar eerste promotor op 6 juni 2003 werd goedgekeurd. Zij betwist daarom de beoordeling van de interdepartementale stagecommissie die op 3 december 2003 heeft beslist haar stage te verlengen doordat zij binnen de voorziene reglementaire tijd geen goede eindverhandeling zou hebben voorgelegd. Zij meent immers wel een goede eindverhandeling te hebben ingediend en dit binnen de daartoe voorgeschreven termijn.

Minstens wordt volgens de verzoekster noch in de ondertussen vernietigde afdankingsbeslissing noch in het daaraan voorafgaande voorstel tot afdanking van de stagecommissie verduidelijkt op welke wijze de voorgeschreven termijn zou overschreden zijn.

14.1.3. In een tweede middelonderdeel betwist de verzoekster de deugdelijkheid van de motivering van de voorstellen tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 en van 17 november 2010. Zij

is namelijk van oordeel dat zij haar eindwerk wel binnen de daartoe voorgeschreven termijn heeft ingediend. Minstens wordt volgens haar noch in het bestreden afdankingsbesluit noch in het daaraan voorafgaande voorstel tot afdanking van de stagecommissie verduidelijkt op welke wijze de voorgeschreven termijn zou zijn overschreden, welke vastgestelde regels zouden zijn miskend en over welke duidelijke instructies het zou gaan. Zij meent dat er helemaal geen instructies door haar eerste promotor werden gegeven. Haar tweede promotor heeft wel instructies gegeven, zij het dan flagrant in extremis, daags voordat zij haar eindwerk bij hem moest indienen.

14.1.4. In een derde middelonderdeel citeert de verzoekster de motivering voor de terugwerkende kracht van de bestreden beslissing en stelt zij dat haar uiteenzetting van het tweede onderdeel van dit middel ook in dit verband geldt.

14.1.5. In een vierde middelonderdeel stelt de verzoekster dat de interdepartementale stagecommissie zowel voorafgaandelijk als volgend op 's Raads arrest nr. 207.544 van 20 september 2010 ten onrechte geen uitspraak heeft gedaan over de inhoud van de eindverhandeling. De verzoekster wijst er in dit verband op dat op 9 juni 2004 één van de leden zelf heeft toegegeven niet in staat te zijn een uitspraak te doen over de inhoudelijke kwaliteit van de eindverhandeling. Ook tijdens de vergaderingen van 20 oktober 2010 en van 17 november 2010 werden geen opmerkingen omtrent de inhoud van dit eindwerk gemaakt.

14.2.1. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat, voor zover de verzoekster de deugdelijkheid van de motivering van de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 betwist, deze beslissing in navolging van 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 een definitieve beslissing is en dat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is. Bovendien heeft deze beslissing naar het oordeel van de verwerende partij reeds haar volledige

uitwerking gehad, zodat de verzoekster geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel.

14.2.2. De verwerende partij repliceert, wat het tweede middelonderdeel betreft, dat de bestreden beslissing, naast een verwijzing naar het advies van de interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010, samengevat op de volgende motieven is gesteund:

- De stage van de verzoekster is niet gunstig verlopen;
- De eindverhandeling werd niet goedgekeurd daar zij inhoudelijk niet kon aanvaard worden.

De verwerende partij merkt op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, de voornoemde beslissingen aldus niet gemotiveerd worden door het gegeven dat de verzoekster haar eindverhandeling te laat zou hebben ingediend. Wel worden inhoudelijke bemerkingen geformuleerd die doen besluiten dat de verzoekster niet in staat is om op een heldere beknopte wijze een administratief onderwerp uiteen te zetten. Daarom werd haar eindverhandeling niet goedgekeurd.

Voor zover de bestreden beslissing verwijst naar het voorstel van de interdepartementale stagecommissie van 17 november 2010, blijkt volgens de verwerende partij dat de verzoekster er kennis heeft kunnen van nemen aangezien zij dit voorstel zelf citeert. De minister van Ambtenarenzaken volgt in de bestreden beslissing inhoudelijk dit oordeel van de stagecommissie en neemt de motieven ervan over. Het voorstel zelf van de interdepartementale stagecommissie werd volgens de verwerende partij afdoende gemotiveerd, zoals blijkt uit de notulen.

Voor zover de verzoekster opmerkt dat zij geen instructies zou hebben gekregen in de periode tussen 26 juni 2003 en 3 december 2003, uit zij volgens de verwerende partij kritiek op de motieven die de beslissing van de

stagecommissie van 3 december 2003 om de stage te verlengen ondersteund hebben. Deze beslissing is definitief geworden en heeft thans haar volledige uitwerking gehad. De motieven die tot deze beslissing hebben geleid, werden niet meer hernomen om het voorstel tot afdanking van 17 november 2010 en de bestreden beslissing te schragen. Daarom zijn verzoeksters argumenten dienaangaande niet pertinent.

De verwerende partij meent voorts verzoeksters opmerking dat de door haar tweede promotor gegeven instructies manifest te laat werden gegeven, niet kan worden in aanmerking genomen. Dit blijkt namelijk uit een beschrijving van de feiten door de verzoekster zelf. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de verzoekster reeds op 22 januari 2004 richtlijnen heeft gekregen met betrekking tot de structuur van een eindverhandeling, dat zij op 9 februari 2004 schriftelijke opmerkingen heeft gekregen met betrekking tot de structuur en inhoud van haar eindverhandeling en dat zij de definitieve versie van haar eindverhandeling op 23 februari 2004 heeft ingediend, en dus twee weken nadat de tweede promotor zijn opmerkingen heeft overgemaakt. De verzoekster had dus wel degelijk kennis van de richtlijnen en instructies betreffende haar eindverhandeling. Zij beschikte bovendien over een termijn van twee weken om haar eindverhandeling alsnog aan te passen aan de opmerkingen van de tweede promotor. De verwerende partij wijst er dienaangaande nog op dat de verzoekster deze instructies niet heeft gevolgd.

Voor zover de verzoekster meent wel een goede eindverhandeling te hebben ingediend en zij het materiële motiveringsbeginsel geschonden acht, stelt de verwerende partij dat het voorstel tot afdanking van 17 november 2010 en de bestreden beslissing steunen op de vaststelling dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste opgelegd door artikel 31, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (het voorleggen van een eindverhandeling volgens de vastgestelde regels en termijnen).

Volgens de verwerende partij volgt uit het voorstel van de stagecommissie van 17 november 2010, alsook uit het verslag over de beoordeling van de eindverhandeling opgesteld door de tweede promotor op 8 maart 2004, dat de eindverhandeling op een aantal punten gebrekkig was. Zo luidde het besluit van de beoordeling door de tweede promotor als volgt:

“Aangezien Mevrouw S. DE BRAUWER er niet in slaagt om op een heldere en gestructureerde wijze de fiscale problematiek van vruchtgebruikconstructies uiteen te zetten en dit binnen de normale proporties die haar opgelegd zijn (geen 88 pagina’s), kan ik onmogelijk dit werk goedkeuren en dit niettegenstaande haar laatste versie in tegenstelling tot vorige wel vollediger is”.

Zij leidt hieruit af dat de bestreden beslissing berust op rechtens aanvaardbare feiten die hun weerslag vinden in het administratief dossier.

14.2.3. De verwerende partij repliceert met betrekking tot het derde middelonderdeel dat verzoeksters uiteenzetting in het tweede onderdeel van dit middel een schending van de materiële motiveringsplicht betreft, gehaald uit de stelling dat zij haar eindwerk op tijd heeft ingeleverd en er geen inhoudelijke instructies werden gegeven door haar promotoren. De verwerende partij stelt zich de vraag hoe die argumentatie mutatis mutandis van toepassing zou zijn op het derde middelonderdeel. Zij is van oordeel dat de verzoekster dient uiteen te zetten op welke wijze de ingeroepen rechtsregel geschonden werd en dat dit middelonderdeel derhalve onontvankelijk is.

14.2.4. De verwerende partij meent, wat het vierde middelonderdeel betreft, dat verzoeksters opmerkingen met betrekking tot de stagecommissie van 9 juni 2004 niet dienstig zijn. De Raad van State heeft immers geoordeeld dat deze stagecommissie onregelmatig was samengesteld en op basis daarvan het oorspronkelijk afdankingsbesluit vernietigd. Precies daarom werd na dit vernietigingsarrest een nieuwe stagecommissie bijeengeroepen.

De verwerende partij merkt verder op dat de interdepartementale stagecommissie zich, gelet op de artikelen 31 en 32 van het koninklijk besluit van

2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, in zijn beoordeling diende te baseren op het door de directeur-generaal van het OFO opgestelde verslag over de stage, dat een oordeel vormde over de eindverhandeling op basis van de opmerkingen van de promotoren. De interdepartementale stagecommissie heeft de argumenten van de promotoren om de eindverhandeling niet goed te keuren afgetoetst aan de argumenten die de verzoekster hiertegen ingebracht heeft en heeft vervolgens geoordeeld dat verzoeksters opmerkingen geen afbreuk doen aan de beoordeling van de promotoren. Ondanks duidelijke instructies en raadgevingen is gebleken dat de verzoekster er niet in geslaagd is om op een duidelijke en gestructureerde wijze een bespreking te geven van het onderwerp.

14.3. In haar memorie van wederantwoord volhardt de verzoekster in haar standpunt zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

14.4.1. In haar laatste memorie laat de verzoekster met betrekking tot het eerste middelonderdeel nog gelden dat, mocht de Raad van State oordelen dat de onontvankelijkheid *ratione temporis* blijft gelden, niet gezegd kan worden dat het stuk waarbij Marc Heyssens zegt dat het (eerste) eindwerk een goedkeuring kreeg, uit de rechtsorde en uit de realiteit verdwijnt. Dergelijk stuk bestaat echt en zit bij de inventarisstukken die tijdens de derde en vierde interdepartementale stagecommissie werden neergelegd.

14.4.2. De verzoekster verwijst, wat het tweede middelonderdeel betreft, naar haar standpunt dat zelfs als de onontvankelijkheid *ratione materiae* zou blijven bestaan, dan nog, zoals het dictum van 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 zegt, de eindbeslissing met een onregelmatigheid is bekleed wanneer zich tijdens de loutere administratieve voorbereiding een onregelmatigheid voordeed. Tijdens de tweede interdepartementale stagecommissie werd geweigerd om het stuk van de eerste promotor als afdoende te beschouwen, omdat de eerste interdepartementale stagecommissie daarover reeds een oordeel had gevormd, wat in feite foutief is. Wat de motieven betreft waarom het eerste eindwerk werd ingetrokken, werd nooit of te nimmer nader

onderzocht noch achterhaald waarom Yves Rym deze intrekking op 26 juni 2003 deed. Het tweede eindwerk was goed, maar de verzoekster kreeg geen goedkeuring meer, zelfs na het herwerken van het tweede eindwerk. De verzoekster kreeg nooit richtlijnen. Zij kreeg op 24 januari 2004 slechts één blad met verwijzingen naar drie circulaires, waarvan slechts één in aanmerking kwam voor het eindwerk. Over hoe en in welke richting de verzoekster het eindwerk moest maken en opbouwen, kreeg zij geen enkele hulp, noch van de eerste noch van de tweede promotor. Op 10 februari 2004 werd het tweede eindwerk aan de tweede promotor overhandigd, die nooit ofte nimmer de definitieve versie ervan kan gelezen hebben omdat dit noch op 6 februari 2004 noch op 9 februari 2004 in zijn definitieve versie was overgedragen. De motieven waarom het tweede eindwerk alsook het derde eindwerk goede werken zijn, bevinden zich in de pleitnota van de tweede interdepartementale stagecommissie. Maar dit werd wijselijk door de verwerende partij nog steeds niet voorgelegd, terwijl dergelijk stuk ter zitting van de tweede interdepartementale stagecommissie werd voorgelegd. Het verweer wordt ook in de derde en vierde interdepartementale stagecommissie voortgezet, onder meer door het eindwerk te laten lezen door Johnny Pirron, die het eindwerk goed vindt, mits vormelijke correcties die zich opdringen naar lay-out en langdradigheid.

14.4.3. Het derde middelonderdeel duidt volgens de verzoekster duidelijk aan dat de motiveringsplicht zuiver willekeurig is, zonder verdere motivering wat onder het belang van de dienst moet worden verstaan.

14.4.4. Met betrekking tot het vierde middelonderdeel, stelt de verzoekster dat men het onderscheid moet maken tussen de bevoegdheid, zijnde de macht die de interdepartementale stagecommissie heeft om discretionair te oordelen over het dossier en te achterhalen of de niet-goedkeuring nu een goedkeuring moet zijn of niet en het feitelijk in staat zijn om deze bevoegdheid waar te nemen. De leden van de interdepartementale stagecommissie zijn niet bekwaam om het eindwerk naar inhoud te smaken of te beoordelen, omdat zij geen fiscale experts zijn. Daardoor gaan zij simpel over tot een zekere belangenafweging tussen de motieven gegeven door de promotoren die het

eindwerk niet goedkeurden en de motieven van Johnny Pirron, die het werk goed en zonder fouten vond.

Beoordeling

14.5. Met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekster het eerste middelonderdeel toespitst op de beslissing van de interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 tot verlenging van de stage. Daarnaast wordt dit middel ook betrokken op het voorstel van de stagecommissie van 9 juni 2004 om de verzoekster af te danken en op het inmiddels bij 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 vernietigde afdankingsbesluit van 26 januari 2005. Gezien het gezag van gewijsde van voormeld arrest, gezien een nieuw afdankingsbesluit werd genomen nadat de verwerende partij de ontslagprocedure heeft hernomen en gelet op het gestelde onder de randnummers 5.5 en 5.6, kan de onwettigheid van deze beslissingen niet dienstig worden aangevoerd.

Het eerste middelonderdeel is onontvankelijk.

14.6.1. Voor zover de verzoekster het tweede middelonderdeel tevens betreft op het voorstel tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004, is dit onderdeel, gelet op het gestelde onder randnummer 5.6, eveneens onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Van het principe dat de akte zelf de motieven moet bevatten mag worden afgeweken wanneer de beslissing verwijst naar een advies, mits is voldaan aan een aantal voorwaarden. De inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn en het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat daarin de overwegingen zijn vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zoals de verwerende partij aangeeft, blijkt de afdanking te zijn gesteund op het niet gunstige verloop van de stage van de verzoekster en op het niet hebben ingediend van een goedgekeurde eindverhandeling, ondanks een verlenging van de stage en ondanks duidelijke instructies die haar werden verschaft. Nergens in dit besluit kan worden gelezen dat verzoeksters afdanking zou zijn gesteund op het feit dat de eindverhandeling niet tijdig zou zijn ingediend. In de bestreden beslissing wordt bovendien nog verwezen naar het gemotiveerd voorstel van de stagecommissie van 17 november 2010 om de verzoekster af te danken wegens beroepsongeschiktheid. Dit voorstel tot afdanking van de stagecommissie is gesteund op de overweging dat de verzoekster niet heeft aangetoond geschikt te zijn en over de vereiste bekwaamheden te beschikken om taken uit te voeren die verbonden zijn aan de betrekking waarvoor zij is aangewezen en dat verzoeksters eindverhandeling niet

werd goedgekeurd. Deze vaststellingen van de stagecommissie worden als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat zich herhalende problemen die zich tijdens de stage voordeden zoals het moeilijk kunnen onderscheiden van hoofd- en bijzaak met als gevolg prioriteits- en rendementsproblemen, een gebrek aan organisatie en structuur en een gebrek aan integratie in de dienst;

Overwegende dat de stage als één geheel dient te worden geëvalueerd;

Overwegende dat de heer Johny PIRRON die door de stagiair als expert naar voor wordt geschoven van oordeel is dat alhoewel de eindverhandeling ten gronde geen fouten bevat of zonder inhoud is, er geen logische en vlot leesbare structuur is, zij onoverzichtelijk is en de juridisch-theoretische behandeling veel te langdradig;

Overwegende dat de stagiair niet aantoonbaar in staat te zijn een administratief onderwerp helder en beknopt uiteen te zetten;

Overwegende dat de commissie de gedrevenheid en overtuiging waarmee mevrouw Sandra DE BRAUWER te werk gaat erkent en zij ongetwijfeld over heel wat competenties beschikt;

Overwegende dat mevrouw Sandra DE BRAUWER echter niet [beschikt] over de competenties vereist voor de functie van inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de FOD Financiën.”.

De motivering van dit voorstel voldoet aldus aan de vereisten gesteld door de wet van 29 juli 1991 en is afdoende. Uit de toedracht van de zaak blijkt voorts dat dit voorstel aan de verzoekster ter kennis werd gebracht. Daar de bestreden beslissing zich inhoudelijk bij het voorstel aansluit, kon er in de bestreden beslissing met goed gevolg naar verwezen worden, zonder dat afbreuk wordt gedaan aan de vereisten gesteld door de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht verplicht er de overheid voorts niet toe de motieven van haar motieven te vermelden. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, diende de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook niet te specificeren welke instructies haar voor haar eindverhandeling werden gegeven.

14.6.2. In zoverre de verzoekster een inhoudelijke kritiek heeft op de motieven, voert zij een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De verzoekster betwist in dit verband de vaststelling dat haar duidelijke instructies zouden zijn gegeven op basis waarvan zij in staat zou zijn geweest een goedgekeurde eindverhandeling in te dienen.

De grief van de verzoeksters dat haar geen instructies werden gegeven door haar eerste promotor, heeft betrekking op de periode voordat de interdepartementale stagecommissie zich heeft uitgesproken over de verlenging van haar stage. Om haar toe te laten alsnog een goede eindverhandeling af te leveren, werd haar stage op 3 december 2003 verlengd. Zoals herhaaldelijk gesteld, is het voorliggend beroep onontvankelijk voor zoverre de onwettigheid van die beslissing wordt aangevoerd.

De verzoekster kan voorts niet worden gevolgd in haar bewering dat de door haar tweede promotor gegeven instructies laattijdig waren. Zij erkent namelijk zelf in haar relaas van de feiten dat zij reeds op 22 januari 2004 een aantal instructies vanwege haar tweede promotor ontving. Uit de toedracht van de zaak blijkt voorts dat de verzoekster op 10 februari 2004 de nota van haar tweede promotor ontving. Deze nota bevatte opmerkingen over de vorm en over de inhoud van het werk van de verzoekster. De verzoekster heeft de uiteindelijke aangepaste versie van haar eindverhandeling pas op 23 februari 2004 ingeleverd, en dus een maand na de ontvangst van de eerste instructies van haar tweede promotor en twee weken na de ontvangst van de instructies met betrekking tot de vorm en inhoud van het werk. Een dergelijke termijn dient ruimschoots te volstaan om de eindverhandeling aan te passen aan de gegeven instructies. In zijn gemotiveerde eindbeoordeling van 8 maart 2004 besluit de tweede promotor uitdrukkelijk verzoeksters eindverhandeling onmogelijk te kunnen goedkeuren. De verzoekster weerlegt de motieven uit deze eindbeoordeling die hebben geleid tot de niet-goedkeuring van haar eindverhandeling niet.

De verzoekster slaagt er aldus niet in de deugdelijkheid van het motief dat geen goedgekeurde eindverhandeling werd ingediend te betwisten.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeksters stage over het geheel niet gunstig is verlopen, vindt afdoende steun in de stukken van het administratief dossier. Tijdens haar vergadering van 17 november 2010 heeft de stagecommissie namelijk vastgesteld -op basis van het dossier van de verzoekster

en de verklaringen die tijdens deze vergadering zijn afgelegd- dat zich tijdens de stage herhalende problemen voordeden zoals onder meer het moeilijk kunnen onderscheiden van hoofd- en bijzaak met als gevolg prioriteits- en rendementsproblemen. Dit betreft inderdaad een opmerking die meerdere malen in het kader van de stageverslagen van de verzoekster werd gemaakt.

Er kan derhalve evenmin tot een schending van de materiële motiveringsplicht worden besloten.

Voor zover ontvankelijk, is het tweede middelonderdeel ongegrond.

14.7. In het derde middelonderdeel bekritiseert de verzoekster het gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het verlenen van terugwerkende kracht aan die beslissing. De verzoekster beperkt er zich toe haar uiteenzetting uit het tweede onderdeel van toepassing te achten op dit derde middelonderdeel. Vastgesteld moet echter worden dat de motivering die wordt gegeven voor het verlenen van terugwerkende kracht aan de bestreden beslissing in het tweede middelonderdeel geenszins wordt betwist. Er wordt dan ook niet ingezien -en de verzoekster geeft trouwens ook helemaal niet aan- in welke mate haar argumentatie in het tweede onderdeel op dit onderdeel kan worden betrokken.

Het derde middelonderdeel is onontvankelijk.

14.8. Het vierde middelonderdeel is onontvankelijk voor zover de verzoekster dit betreft op het voorstel tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 om de onder randnummer 5.6 vermelde reden.

Wat verzoekster betoog betreft dat de interdepartementale stagecommissie zich niet heeft uitgesproken over de inhoud van haar eindverhandeling, dient vooreerst te worden vastgesteld dat tijdens de vergadering

van deze commissie van 17 november 2010 verzoeksters verdediger zelf uitdrukkelijk heeft gesteld dat de commissie niet bevoegd is om de eindverhandeling te evalueren en dat daarom kan worden verwezen naar een document van Johny Pirron waaruit blijkt dat het eindwerk wel degelijk de essentie weergeeft. Daarnaast blijkt uit het verslag van deze vergadering dat verzoeksters argumenten (en die van haar verdediger) met betrekking tot haar eindverhandeling werden afgewogen tegen de argumenten die dienaangaande door haar promotoren zijn aangehaald. Tevens werd vastgesteld dat Johny Pirron, die door de verzoekster als expert naar voor werd geschoven, weliswaar van oordeel is dat de eindverhandeling ten gronde geen fouten bevat of zonder inhoud is, doch dat er geen logische en vlot leesbare structuur is, het werk onoverzichtelijk is en de juridisch-theoretische behandeling veel te langdradig. De interdepartementale stagecommissie heeft op basis daarvan vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonbaar in staat te zijn een administratief onderwerp helder en beknopt uiteen te zetten.

De Raad van State vermag zich in het kader van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht niet in de plaats van de overheid te stellen. Hij mag enkel nagaan of die overheid de grenzen van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten is gegaan, wat te dezen, gezien de voormelde afweging, niet het geval is.

Voor zover ontvankelijk, is het vierde middelonderdeel ongegrond.

J. Tiende middel

15.1.1. De verzoekster voert in een tiende middel de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de hoorplicht, en van het beginsel van de redelijke termijn.

15.1.2. Zij betoogt in een eerste middelonderdeel dat haar onvoldoende tijd en mogelijkheden werden gegund om haar verdediging op een nuttige wijze op te bouwen. Dit blijkt volgens haar uit het gegeven dat de vergadering van de

interdepartementale stagecommissie nauwelijks één uur en twintig minuten heeft geduurd en dat haar toen niet de kans op repliek werd geboden, alsook uit de houding van een bepaald lid tijdens deze vergadering.

15.1.3. De verzoekster wijst er in een tweede middelonderdeel op dat zij heeft gevraagd een aantal personen (en meer in het bijzonder Jo Schoonbaert, René Van Der Fraenen en Koenraad Van Der Massen) op te roepen als getuigen, doch dat zij tijdens de tweede interdepartementale stagecommissie verplicht werd slechts één van de drie door haar opgeroepen getuigen te verhoren.

Zij merkt ook op dat zij alle getuigen al dan niet rechtstreeks wenste te ondervragen, en dit in afwezigheid van Yves Rym. Daardoor zou zij een aantal onrechtmatig gemaakte beweringen kunnen hebben ontkracht. Deze mogelijkheid van vraagstelling werd haar echter geweigerd, in eerste instantie omdat de voorzitter van de interdepartementale stagecommissie de getuigen niet had opgeroepen voor de vergadering van 20 oktober 2010 en vervolgens omdat tijdens de vergadering van 17 november 2010 enkel de leden op order van de voorzitter rechtstreekse vragen konden stellen aan de getuigen.

Met betrekking tot de derde en de vierde interdepartementale stagecommissies heeft Yves Rym een hiërarchische meerdere alsook haar tweede promotor als getuige gebruikt, zo stelt de verzoekster. Voorts werden haar bijkomende (nieuwe) mondelinge evaluaties gegeven, zonder dat zij recht van wederantwoord kreeg.

Met betrekking tot de eerste, de tweede en de derde interdepartementale stagecommissies merkt zij op dat systematisch personen werden uitgenodigd die één of meerdere negatieve bemerking(en) konden geven over het verloop van haar stage.

Hoewel zij meerdere malen heeft getracht om meerdere personen te laten getuigen, werden pas naar aanleiding van de vierde

interdepartementale stagecommissie alle stagemeesters en de twee promotoren uitgenodigd. Met uitzondering van Koenraad Van Der Massen, die afwezig was wegens ziekte, werden al deze getuigen gehoord. De verzoekster merkt nog op dat de reden van afwezigheid niet werd meegedeeld.

De verzoekster betwist voorts nog dat tijdsgebrek kan worden ingeroepen als materieel draagkrachtige motivering voor het niet-aanhoren van bepaalde getuigen, wat nochtans wel werd ingeroepen tijdens de vergadering van de tweede interdepartementale stagecommissie.

15.1.4. De verzoekster betoogt in een derde middelonderdeel dat zij als deel van haar verdediging voor de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 een aantal vragen had opgesteld om de sfeer waarin haar stage was verlopen nader te duiden. De stagecommissie heeft haar echter geweigerd deze vragen te stellen, zonder daartoe enige motivering te geven, laat staan een draagkrachtige motivering.

15.1.5. In een vierde middelonderdeel voert de verzoekster aan dat de interdepartementale stagecommissie zich tijdens haar vergadering van 9 juni 2004 onterecht tot de eindverhandeling heeft beperkt, terwijl zij zich over alle relevante aspecten diende uit te spreken met het oog op het formuleren van een voorstel tot afdanking. In dit verband wijst de verzoekster er op dat het verslag van de toenmalige directeur-generaal van het OFO wél alle relevante aspecten omvatte en haar verdediging tijdens de vergadering van 9 juni 2004 was opgebouwd als een repliek op dit verslag. Hoewel uit de aanhef van dat voorstel tot afdanking blijkt dat de interdepartementale stagecommissie dit verslag in haar beoordeling heeft betrokken, heeft zij verzoeksters repliek daarop volledig buiten beschouwing gelaten.

De vraag of de eerste promotor verzoeksters eindwerk al dan niet heeft goedgekeurd nog voor de interdepartementale stagecommissie zich diende uit te spreken over een eventuele verlenging van de stage werd door de voorzitter

van de interdepartementale stagecommissie bovendien onterecht uit het debat geweerd tijdens de vergadering van 9 juni 2004.

15.1.6. In het vijfde middelonderdeel meent de verzoekster dat de stagecommissie tijdens haar vergadering van 9 juni 2004 onvoldoende tijd heeft uitgetrokken voor de beraadslaging waardoor de besluitvorming van deze commissie onzorgvuldig en onvolledig tot stand kwam. Dat de beraadslaging nauwelijks vijf minuten in beslag heeft genomen, wijst volgens de verzoekster op een manifeste overschrijding van de grenzen van de redelijkheid.

15.1.7. De verzoekster stelt in het zesde middelonderdeel dat de stagecommissie en de bevoegde ministers overhaast hebben beslist. Zij merkt meer bepaald op dat tussen het eerste voorstel tot afdanking en het (vernietigde) afdankingsbesluit van 26 januari 2005 meer dan zeven maanden zijn verlopen, terwijl de stagecommissie op 17 november 2010 een tweede voorstel heeft geformuleerd dat al op 16 februari 2011 door een nieuw afdankingsbesluit werd gevolgd. Ook acht de verzoekster het onaanvaardbaar dat de minister van Ambtenarenzaken zijn eerste afdankingsbesluit pas na zeven maanden nam, hetgeen volgens haar inhoudt dat dit besluit niet op actuele gegevens werd gesteund.

15.1.8. De verzoekster werpt in een zevende middelonderdeel op dat de stagecommissie zich bij haar beoordeling op een genoegzame afweging van de gegevens van de zaak moet steunen. Volgens de verzoekster zijn er in het stagedossier nog meer stukken aanwezig die een positievere benadering van het verloop van haar stage aantonen en die haar beroepsgeschiktheid bevestigen. De verzoekster heeft meermaals om de neerlegging van deze stukken verzocht, doch zonder positief resultaat. Tevens stelt zij zich de vraag waarom de stagecommissie niet alle bemerkingen van Johnny Pirron heeft weerlegd.

15.2.1. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 geen aanleiding heeft

gegeven tot de bestreden beslissing en dat het eerste middelonderdeel dan ook niet pertinent is.

15.2.2. Wat het tweede middelonderdeel betreft, stelt de verwerende partij dat in zoverre de verzoekster opnieuw een aantal argumenten uit het verloop van de vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie van 2004 aanhaalt, zij geen aanleiding kunnen geven tot de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij betwist vervolgens dat tijdens de derde en de vierde interdepartementale stagecommissies de hoorplicht zou zijn geschonden. Dit beginsel houdt namelijk geenszins in dat de bestuurde mondeling moet worden gehoord, doch vereist enkel dat de bestuurde nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Welnu, de verzoekster heeft een dossier van 89 bladzijden kunnen neerleggen waarin zij haar argumenten met betrekking tot het verloop van de procedure heeft uiteengezet.

Daarenboven kregen zowel verzoeksters raadsman als zijzelf tijdens de vergadering van 17 november 2010 de mogelijkheid hun argumenten mondeling uiteen te zetten, en dit nadat een aantal personen waren gehoord. Zij konden aldus repliceren op de opmerkingen van alle personen die verklaringen op die vergadering hebben afgelegd. Naar het oordeel van de verwerende partij werd de hoorplicht aldus wel degelijk geëerbiedigd.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verzoekster in eerste instantie stelt dat alle opgeroepen personen werden gehoord met uitzondering van Koenraad Van Der Massen, die afwezig was wegens ziekte, doch dat zij vervolgens opmerkt dat diens afwezigheid niet werd meegedeeld.

Verzoekster opmerking dat het niet-horen van een bepaalde getuige tijdens de tweede vergadering van de interdepartementale stagecommissie ten onrechte werd verantwoord door tijdsgebrek, heeft naar het oordeel van de

verwerende partij betrekking op de procedure die tot het reeds vernietigde afdankingsbesluit heeft geleid en is daarom niet pertinent. Tijdens de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 oktober 2010 werd die persoon wel gehoord.

15.2.3. De verwerende partij repliceert, wat het derde middelonderdeel betreft, dat verzoeksters kritiek opnieuw betrekking heeft op de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 en dus gedateerd en niet pertinent is.

15.2.4. Met betrekking tot het vierde middelonderdeel wijst de verwerende partij er in eerste instantie nogmaals op dat deze opmerkingen van de verzoekster niet pertinent zijn.

Zij stelt voorts dat de interdepartementale stagecommissie op 3 december 2003 beslist heeft om verzoeksters stage te verlengen vermits zij geen goede eindverhandeling had ingediend en aldus niet voldeed aan die benoemingsvoorwaarde. Daar de verzoekster deze beslissing niet heeft aangevochten binnen de beroepstermijn, heeft de Raad van State dan ook geoordeeld dat die beslissing definitief is geworden. Daarom kon tijdens de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 naar het oordeel van de verwerende partij geen rekening worden gehouden met verzoeksters opmerking dat haar eindverhandeling goedgekeurd zou zijn geweest. Daarom ook moet verzoeksters argument met betrekking tot het niet motiveren door de interdepartementale stagecommissie van de reden dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters repliek op het door de toenmalige directeur-generaal van het OFO opgestelde verslag van haar wijze van dienen, terzijde worden gelaten. Opnieuw heeft verzoeksters kritiek immers betrekking op het voorstel tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004.

15.2.5. De verwerende partij herhaalt met betrekking tot het vijfde middelonderdeel dat verzoeksters kritiek betrekking heeft op de vergadering van

de stagecommissie van 9 juni 2004, die geen voorbereidende handeling van de bestreden beslissing is geweest.

15.2.6. Wat het zesde middelonderdeel betreft, repliceert de verwerende partij vooreerst dat verzoeksters opmerkingen met betrekking tot de termijn tussen het voorstel tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 en het vernietigde afdankingsbesluit van 26 januari 2005 niet dienstig zijn.

Verder is zij van mening dat de procedure die thans tot de bestreden beslissing heeft geleid, binnen een redelijke termijn werd afgehandeld.

15.2.7. De verwerende partij merkt op dat de verzoekster in het zesde middelonderdeel niet specifiek aanduidt van welke stukken zij de neerlegging vraagt en wijst erop dat het volledige dossier bij de memorie van antwoord wordt gevoegd. Naar het oordeel van de verwerende partij heeft de verzoekster zelfs geen belang bij het middel(onderdeel) daar de verzoekster in het bezit is van alle stukken waar zij in het verleden inzage van vroeg.

15.3. De verzoekster volhardt in haar memorie van wederantwoord in haar standpunt zoals uiteengezet in haar verzoekschrift.

15.4. In haar laatste memorie stelt de verzoekster nog dat zij er geen oordeel kan over vellen of het horen van Koenraad Van der Massen een doorslag in de positieve zin zou gegeven hebben. Zij wijst erop dat overhaast tewerk werd gegaan doordat geen voorafgaand onderzoek werd gedaan om een commissie samen te stellen die aan alle regels van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, en van het ministerieel besluit van 18 mei 2009 voldoet, rekening houdend met de reden van vernietiging bepaald in 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010. De interdepartementale stagecommissie met haar secretaris doet zelf nog niet de moeite om de noodzakelijke documenten, die heden door de auditeur werden opgevraagd, te verzamelen om dit onderzoek aangaande de samenstelling te doen. De overhaastheid blijkt ook uit de chronologische weergave van de feiten. Het doel

van dit overhaasten was te vermijden dat de verzoekster rechten zou krijgen. Een bijkomende interdepartementale stagecommissie werd georganiseerd omdat de verzoekster de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie in vraag stelde en omdat de verzoekster nu wel gegronde argumenten aanbracht. Het kan toch niet zijn dat de verzoekster nu moet aantonen waarom de interdepartementale stagecommissie een overdreven spoed aan de dag legde. Voor de verzoekster zijn het tweede, derde, vierde en zesde middelonderdeel gegrond. Met betrekking tot het zevende onderdeel is het logisch dat de verzoekster zich verdedigt met schriftelijke stukken die aantonen dat één van de commissieleden zijn commissietaak ten gronde opnam door een afzonderlijke evaluatie te vragen aan een expert terzake. De verwerende partij moet alle bemerkingen in de evaluatie van Johny Pirron weerleggen en minstens uitleggen waarom met bepaalde stukken van de evaluatie geen rekening werd gehouden. Ook tijdens de vierde interdepartementale stagecommissie kwam vast te staan dat de redenering en argumentatie van de verzoekster, die de tweede promotor als foutief beschouwde, later door het Hof van Cassatie was overgenomen. In die zin werd door de voorzitter van de vierde interdepartementale stagecommissie een vraag gesteld. De tweede promotor antwoordde hierop dat dit inderdaad zo was en dat de visie van de administratie door dit Cassatiearrest was gewijzigd. Dat heeft voor gevolg dat de verzoekster het, volgens de tweede promotor, eigenlijk bij het juiste eind had, maar dat dit toentertijd niet door de administratie werd gevolgd en verzoeksters werk als foutief werd aanschouwd.

Beoordeling

15.5. In zoverre de verzoekster het eerste middelonderdeel op de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004 betreft, is het middel om de redenen vermeld onder randnummer 5.6 onontvankelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet betwist dat haar tijdens de vergaderingen van de stagecommissie van 20 oktober 2010 en van 17 november 2010 wel voldoende tijd en mogelijkheden werden

gegund om haar verdediging op een nuttige wijze op te bouwen. Uit het verslag van deze vergaderingen blijkt bovendien dat zij zich zowel schriftelijk -zoals blijkt uit het gegeven dat haar verdediger een 89 bladzijden tellend dossier heeft ingediend- als mondeling heeft kunnen verdedigen.

Dit eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

15.6. In het tweede middelonderdeel voert de verzoekster aan dat zij meerdere malen tevergeefs heeft getracht om meerdere personen te laten getuigen voor de interdepartementale stagecommissie, zodat aldus niet enkel personen zouden worden uitgenodigd en gehoord die enkel negatieve bemerkingen aangaande het verloop van verzoeksters stage hadden. Deze argumentatie van de verzoekster wordt door haarzelf ontkracht doordat zij zelf in haar uiteenzetting van dit onderdeel van het middel erkent dat alle personen die betrokken zijn geweest bij de beoordeling van haar stage zijn uitgenodigd voor en gehoord tijdens de vergadering van 17 november 2010 van de interdepartementale stagecommissie. Het is enkel en alleen op het tijdens deze vergadering gegeven voorstel tot afdanking dat de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeksters argument dat tijdens de voorgaande vergaderingen van de stagecommissie niet alle getuigen zouden zijn uitgenodigd en gehoord geworden, is dan ook niet dienstig.

Wat verzoeksters betoog betreft dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen een aantal onrechtmatige beweringen te ontkrachten doordat zij tijdens de vergadering van 17 november 2010 van de interdepartementale stagecommissie de getuigen niet in afwezigheid van Yves Rym heeft mogen ondervragen, wordt niet ingezien dat de verzoekster bepaalde beweringen niet zou hebben kunnen ontkrachten, nu de verzoekster haar standpunt op nuttige wijze voor de interdepartementale stagecommissie heeft kunnen doen kennen, en dit zowel schriftelijk als mondeling. Indien de verzoekster omwille van de aanwezigheid van Yves Rym bepaalde argumenten niet naar voren heeft gebracht

tijdens haar mondelinge verdediging, heeft zij dit enkel aan zichzelf te wijten en kan dit geenszins aan de interdepartementale stagecommissie worden verweten.

De verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar argument dat haar tijdens de vergaderingen van de stagecommissie van 20 oktober 2010 en van 17 november 2010 “bijkomende nieuwe evaluaties” werden gegeven. Zij geeft immers helemaal niet aan om welke “bijkomende nieuwe evaluaties” het dan wel zou gaan en uit de lezing van de verslagen van deze vergaderingen van de interdepartementale stagecommissie kan niet worden afgeleid dat effectief “bijkomende nieuwe evaluaties” werden gegeven.

Zo tot slot al moet worden aangenomen dat de verzoekster tijdens de vergadering van 17 november 2010 de reden van de afwezigheid van Koenraad Van Der Massen niet werd medegedeeld en dat dit effectief diende te gebeuren, toont de verzoekster met dit argument nog niet aan dat haar verdediging voor de stagecommissie er met de mededeling van de reden van deze afwezigheid wezenlijk anders zou hebben uitgezien en wel in zulke mate dat dit de beoordeling van de interdepartementale stagecommissie ook zou hebben kunnen beïnvloeden.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

15.7. De in het derde middelonderdeel aangehaalde kritiek wordt enkel betrokken op de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004. Het middelonderdeel is om de reden vermeld onder randnummer 5.6 onontvankelijk.

15.8 De in het vierde middelonderdeel aangehaalde kritiek wordt eveneens enkel betrokken op de vergadering van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004. Het middelonderdeel is om de reden vermeld onder randnummer 5.6 onontvankelijk.

15.9. Ook het vijfde middelonderdeel wordt uitsluitend betrokken op het voorstel tot afdanking van de interdepartementale stagecommissie van 9 juni 2004, zodat dit middelonderdeel om de onder randnummer 5.6. vermelde reden evenzeer onontvankelijk is.

15.10. Voor zover de verzoekster in het zesde middelonderdeel de verwerende partij inertie of traagheid verwijt bij het nemen van het afdankingsbesluit van 26 januari 2005, dient herhaald dat de Raad van State dit besluit met zijn arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 heeft vernietigd zodat kritiek hierop thans niet meer dienstig is.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekster niet in concreto aantoont dat het voorstel tot afdanking van 17 november 2010 en de bestreden beslissing “overhaast” zouden zijn genomen. Ten overvloede wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel (randnummer 6.7), waar anders werd geoordeeld.

Het zesde middelonderdeel is ongegrond.

15.11. Wat het zevende middelonderdeel betreft, moet worden vastgesteld dat de verzoekster allerm minst verduidelijkt welke niet-neergelegde stukken zich nog in het stagedossier bevinden waaruit haar beroepsgeschiktheid blijkt.

In zoverre de verzoekster een schending van het inzagerecht in haar stagedossier zou aanklagen, wordt erop gewezen dat een eventuele onregelmatigheid bij de beperking van het inzagerecht zonder invloed is op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat verzoeksters kritiek betreft dat de interdepartementale stagecommissie niet alle bemerkingen van Johnny Pirron met betrekking tot haar eindwerk heeft weerlegd, wordt opgemerkt dat op de stagecommissie in beginsel

geen verplichting rust om te antwoorden op de opmerkingen vanwege een door de stagiair gekozen expert. De verzoekster duidt ook geen enkele bepaling of beginsel aan waaruit een dergelijke verplichting volgt. Het volstaat dat de stagecommissie de evaluatie van de gekozen expert in haar beoordeling betreft en dat zij aangeeft op grond van welke elementen in deze evaluatie zij tot haar besluit komt. Te dezen kan uit het voorstel tot afdanking van 17 november 2010 worden afgeleid dat bepaalde bevindingen van de door de verzoekster aangeduide expert door de stagecommissie in rekening werden gebracht om onder meer te besluiten dat de verzoekster niet aantoonbaar in staat te zijn een administratief onderwerp helder en beknopt uiteen te zetten. Het is hierbij niet vereist dat de interdepartementale stagecommissie bij elke opmerking van de expert een afzonderlijke repliek geeft.

Het zevende middelonderdeel is ongegrond.

K. Elfde middel

16.1. De verzoekster voert in een elfde middel de schending van de aanwezigheids- en quorumvereisten volgend uit artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel aan.

De verzoekster merkt allereerst op dat zij dit middel niet gedetailleerd hoeft te ontwikkelen, aangezien de Raad van State het omwille van het openbare ordekarakter ervan ambtshalve moet opwerpen.

Vervolgens laat zij gelden dat de departementale stagecommissie op de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 uit veertien leden bestond indien artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel aldus wordt geïnterpreteerd dat die bepaling rekening houdt met het bestaan van drie taalrollen, zijnde een Nederlandstalige, een Franstalige en een tweetalige taalrol. Indien echter artikel 33bis van voornoemd koninklijk besluit wordt gelezen in de zin dat deze bepaling uitgaat van het bestaan van slechts twee taalrollen (d.i. een

Nederlandstalige en een Franstalige), bestond de stagecommissie maar uit twaalf leden.

De verzoekster wijst erop dat de departementale stagecommissie bij haar hoorzittingen, haar beraadslagingen en besluitvorming steeds drie beginselen in acht dient te nemen, meer bepaald “het beginsel van het respect voor het toepasselijke aanwezigheidsquorum”, “het beginsel van de pariteit onder de vertegenwoordigers van de overheid en de vertegenwoordigers van de representatieve vakorganisaties” en “het beginsel van het respect voor het toepasselijke stemmingsquorum”. De toepassing van deze beginselen verschilt, aldus de verzoekster, naar gelang de interpretatie die met betrekking tot artikel 33bis wordt aangehouden.

16.2. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij, onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 201.497 van 4 maart 2010 inzake Van Hauwaert, op dat het elfde middel niet ontvankelijk is omdat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, in het inleidend verzoekschrift moeten worden ontwikkeld indien hun grondslag op dat ogenblik gekend is. Doordat de verzoekster al eerder kennis had van de precieze samenstelling van de departementale stagecommissie, kon zij in haar verzoekschrift reeds verduidelijken op welke wijze artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel werd geschonden. Bijgevolg mocht de verzoekster de nadere ontwikkeling van het middel niet uitstellen tot in haar memorie van wederantwoord.

In ondergeschikte orde stelt de verwerende partij dat de departementale stagecommissie wel degelijk regelmatig, dus in overeenstemming met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, werd samengesteld. Er waren uiteindelijk acht van de uitgenodigde leden aanwezig, waaronder vier vertegenwoordigers van de vakorganisaties, zodat de stagecommissie geldig kon beraadslagen. Volgens de verwerende partij houdt het voorschrift van artikel 33bis niet in dat voor elke

vergadering van de stagecommissie alle door de minister aangeduide leden moeten opgeroepen worden.

16.3. De verzoekster ziet af van haar voornemen om dit middel in haar memorie van wederantwoord nader te ontwikkelen en behoudt zich het recht voor dit in een later stadium van de procedure te doen.

16.4. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat dit middel gelijklopend is met hetgeen reeds bij verzoekschrift werd uitgelegd aangaande het quorum, al naargelang het artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel verwijst naar eentalige of tweetalige taalrollen (dus ofwel twee ééntaalrollen ofwel drie taalrollen, te weten twee ééntaalrollen en één tweetalige rol), zodat niet kan gezegd worden dat dit middel niet tijdig zou opgeworpen zijn. Bovendien blijft de verzoekster bij haar standpunt dat middelen van openbare orde tot en met de zitting kunnen opgeworpen worden. Mochten de rechten van de verwerende partij hierdoor zijn geschaad, dan moet deze laatste partij dit aantonen en niet de verzoekster. Ook verwijst de verzoekster naar 's Raads arrest 216.024 van 26 oktober 2011 dat in het middel met betrekking tot de schending van de taalwetgeving werd besproken. Naar aanleiding van dit arrest dient geoordeeld of er drie taalrollen vereist zijn.

Beoordeling

16.5. Zelfs indien de vraag naar de regelmatigheid van de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie tijdens haar vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 de openbare orde raakt en door de Raad van State desnoods ambtshalve moet worden onderzocht, staat het aan de verzoekende partij om de regels van behoorlijke procesvoering in acht te nemen. Dit houdt te dezen in dat zij haar middel, waar mogelijk, in het eerstvolgende procedurestuk verder dient te ontwikkelen, op het gevaar af anders de wapengelijkheid tussen partijen te schenden en het onderzoek door de Raad van

State te bemoeilijken. Indien de verzoekster, zoals te dezen, in haar verzoekschrift aankondigt het middel nader in haar memorie van wederantwoord te zullen ontwikkelen, zij vervolgens in die memorie stelt “vooralnog hiervan af te zien en zich -in het licht van het openbaar ordekarakter van het annulatiemiddel- het recht voorbehoudt dit in een later stadium van de procedure te doen”, kan het middel, ook al is het van openbare orde, enkel ontvankelijk worden bevonden in zoverre de verwerende partij dit heeft begrepen.

16.6. Wat de grond van het middel betreft, dient vooreerst verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het vijfde middel waar geoordeeld werd dat de interdepartementale stagecommissie haar samenstelling op de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 rechtsgeldig kon steunen op het ministerieel besluit van 18 mei 2009. Dit ministerieel besluit, dat de effectieve en plaatsvervangende leden van de stagecommissie aanduidt, werd namelijk in overeenstemming met artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel genomen. Voorts kan worden verwezen naar de besprekingen van het zesde middel en het eerste onderdeel van het achtste middel alwaar tevens wordt geconcludeerd dat de uitnodiging van de leden van de stagecommissie voor de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010 in overeenstemming met artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel is gebeurd.

Hoewel de verzoekster dit in haar middel in twijfel tracht te trekken, kan uit artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wel degelijk worden afgeleid dat bij de samenstelling van de interdepartementale stagecommissie slechts van twee (eentalige) taalkaders dient te worden uitgegaan. Artikel 33bis, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel maakt immers geen enkel gewag van drie taalkaders, noch van een “tweetalig” taalkader, zodat de interdepartementale stagecommissie op grond van die bepaling

in het totaal, met inbegrip van de voorzitter en ondervoorzitter, uit twaalf leden bestaat die tussen twee taalkaders kunnen worden verdeeld.

Aangezien op de vergaderingen van 20 oktober 2010 en 17 november 2010, enerzijds, meer dan de helft van de effectieve of plaatsvervangende leden aanwezig was en, anderzijds, de overige taal- en pariteitsvereisten van artikel 33bis, § 3, van voormeld koninklijk besluit evenzeer werden nageleefd, kon de interdepartementale stagecommissie op beide data geldig beraadslagen.

Het elfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

L. Twaalfde middel

17.1. De verzoekster voert in haar memorie van wederantwoord in een nieuw twaalfde middel de onbevoegdheid van Wilfried Van Herzeele (FOD Financiën) aan om te zetelen in de interdepartementale stagecommissie op 20 oktober 2010 en 17 november 2010, alsook de onwettigheid van het ministerieel besluit van 18 mei 2009.

De verzoekster is van mening dat zij dit nieuwe middel in haar memorie van wederantwoord mag ontwikkelen, vermits het de openbare orde raakt.

De verzoekster wijst er in haar middel op dat Wilfried Van Herzeele in de interdepartementale stagecommissie heeft gezeteld en dit met toepassing van het ministerieel besluit van 18 mei 2009. Krachtens artikel 33bis van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel kon de voornoemde persoon echter enkel in die stagecommissie zetelen op voorstel van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën, terwijl de Raad van State het koninklijk besluit van 16 juli 2008 tot vaststelling van de samenstelling van het directiecomité van de FOD Financiën bij zijn arrest nr. 190.425 van 13 februari 2009 heeft vernietigd. Bijgevolg is de aanduiding van de

voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën onwettig gebeurd en, bij uitbreiding, ook de aanstelling in de stagecommissie bij ministerieel besluit van 18 mei 2009 van Wilfried Van Herzeele.

17.2. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat J.-P. Arnoldi niet bevoegd was of is om Wilfried Van Herzeele of een andere persoon voor te stellen als lid van de interdepartementale stagecommissie. Door de vernietiging van zijn benoeming wordt J.-P. Arnoldi's benoeming verondersteld nooit te hebben bestaan. De continuïteit van de openbare dienst heeft geen prioriteit op de openbare orde. In een rechtsstaat kan de overheid maar rechtsgeldig optreden en beslissingen nemen als dat optreden en/of die beslissing kunnen worden ingepast in bestaande wetten of rechtmatig vastgestelde rechtsnormen. Bijgevolg is een beslissing onwettig als niet direct de juridische en feitelijke grondslag van de beslissing kan worden bepaald. Zomaar stellen dat de bevoegdheden van de directeur-generaal automatisch toebehoren aan de adjunct-directeur-generaal is uit den boze. Daarenboven gaat het niet om de bevoegdheden van een adjunct directeur-generaal, maar van de waarnemend directeur-generaal.

Beoordeling

17.3. Verzoeksters betoog dat de toenmalige voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën, J.-P. Arnoldi, Wilfried Van Herzeele niet rechtsgeldig als lid van de interdepartementale stagecommissie aan de minister van Ambtenarenzaken kon voorstellen doordat de Raad van State het koninklijk besluit van 16 juli 2008 tot vaststelling van de samenstelling van het directiecomité van de FOD Financiën heeft vernietigd, wordt niet bijgetreden. In acht genomen het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst, vermocht J.-P. Arnoldi, in zijn hoedanigheid van waarnemend voorzitter en in afwachting van een nieuwe samenstelling van het directiecomité, wel degelijk tot de aanduiding van voornoemde ambtenaar overgaan.

Het middel is ongegrond.

M. Dertiende middel

18.1. De verzoekster voert in haar memorie van wederantwoord in een nieuw dertiende middel de onbevoegdheid aan van de minister van Ambtenarenzaken “wegens schending van de samen gelezen bepalingen van artikel 233 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het rijkspersoneel en artikel 233 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het rijkspersoneel”.

De verzoekster meent dat zij dit nieuwe middel in haar memorie van wederantwoord kan invoeren, aangezien het van openbare orde is. Zij meent ook dat zij het middel, gezien het openbare orde-karakter ervan, niet gedetailleerd hoeft te ontwikkelen.

De verzoekster voert aan dat haar statutaire stage niet meer als “lopend” in de zin van artikel 233 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het rijkspersoneel kan worden gekwalificeerd.

Luidens die bepaling dienen de stages en de beroepen inzake stage die op 30 november 2004 lopend waren, voortgezet te worden op grond van de bepalingen die vóór die datum golden. Naar het oordeel van de verzoekster is dit in casu niet het geval.

Tengevolge 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 bevond de verzoekster zich in de toestand voorafgaand aan haar afdanking en kon haar afdanking, overeenkomstig artikel 28quinquies, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, alleen worden uitgesproken door de minister van Financiën, dit is de minister onder wie de verzoekster tijdens haar stage ressorteerde. Volgens de verzoekster was de minister

van Ambtenarenzaken derhalve onbevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

18.2. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat de nieuwe beslissing tot ontslag, omwille van het algemeen beginsel van de niet-retroactiviteit van administratieve handelingen, moet genomen worden rekening houdend met de overgangsmaatregel bepaald in artikel 124 van het koninklijk besluit van 19 november 2008 houdende vereenvoudiging van verscheidene reglementaire bepalingen betreffende de loopbaan van het Rijkspersoneel, dat het volgende voorschrijft: “De stagiairs waarvan de stage lopend is op de datum van inwerkingtreding van dit besluit blijven onderworpen aan de bepalingen die toen van kracht waren voor wat betreft de stage en de procedure tot benoeming. Ze worden echter benoemd in een klasse.” Deze overgangsbepaling dient letterlijk geïnterpreteerd te worden omdat aan het lopen van de stage van de verzoekster al op 3 december 2003 en zeker op 9 juni 2004 een einde kwam. Volgens het besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel kan de stage maar een verloop kennen van maximaal één jaar en vier maanden. Uit de gegevens van het feitenrelaas heeft de verzoekster een stage doorlopen van 24 maanden enerzijds en anderzijds werd deze stage tot tweemaal toe verlengd met een periode van 4 maanden. De eerste maal door de beslissing van Yves Rym om de stage te verlengen met vier maanden op 4 juli 2003, de tweede maal doordat de eerste interdepartementale stagecommissie van 3 december 2003 de beslissing van Yves Rym herbevestigt met een nieuwe verlenging van 4 maanden vanaf die dag. Ondanks deze acht maanden verlenging, bleef de verzoekster in de hoedanigheid van stagiair tot op het ogenblik dat de bevoegde minister besliste om de verzoekster te ontslaan, nadat hieromtrent eerst een beslissing werd genomen door een nieuwe interdepartementale stagecommissie. Artikel 129 van het koninklijk besluit van 19 november 2008 houdende vereenvoudiging van verscheidene reglementaire bepalingen betreffende de loopbaan van het Rijkspersoneel bepaalt: “Dit besluit treedt in werking op de eerste dag van de maand na die waarin het is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.” De publicatie is gebeurd op 26 november 2008, zodat de inwerkingtreding van de nieuwe regelgeving is vastgesteld op 1 december 2008.

De passage is duidelijk en laat geen interpretatie toe. Er moet namelijk aan twee cumulatieve voorwaarden voldaan zijn om onder de oude reglementering te vallen aangaande de stage en benoeming. Enerzijds moet het gaan om “stagiairs”, en anderzijds om “stagiairs waarvan de stage lopend is op de datum van inwerkingtreding van dit besluit”. De verzoekster is juridisch gezien nog steeds in de hoedanigheid van stagiair, waar zij dit in feite niet meer is omwille van de weigering van de verwerende partij hieromtrent. Met andere woorden is de minister van Ambtenarenzaken op 16 februari 2011 niet langer bevoegd *ratione materiae* om de verzoekster te ontslaan omwille van beroepsongeschiktheid en omwille van het belang van de dienst met ingang van 5 februari 2005 en met een opzeg van drie maanden.

Beoordeling

18.3. Verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegde minister, namelijk de minister van Ambtenarenzaken, wordt niet bijgetreden om de volgende redenen.

18.4. Net als het door de Raad van State vernietigde afdankingsbesluit van 26 januari 2005, werd ook de bestreden beslissing door de minister van Ambtenarenzaken genomen.

Ten tijde van het nemen van het besluit van 26 januari 2005 luidde artikel 28sexies, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel als volgt:

“De afdanking wordt uitgesproken door de minister onder wie de stagiair ressorteert, naargelang van het geval, op voorstel van de interdepartementale stagecommissie of van de stagecommissie.

De afdanking van stagiair van niveau A is evenwel onderworpen aan het akkoord van de minister van de federale overheidsdienst waarvoor de stagiair voorlopig is aangewezen”.

Artikel 30, § 2, van het voormeld koninklijk besluit bepaalde uitdrukkelijk dat de stagiair van niveau A uitsluitend ressorteerde onder de minister tot wiens bevoegdheid de Ambtenarenzaken behoren.

18.5. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, was de tweede alinea van het voornoemd artikel 28sexies, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel opgeheven bij artikel 10 van het koninklijk besluit van 19 november 2008 houdende vereenvoudiging van verscheidene reglementaire bepalingen betreffende de loopbaan van het Rijkspersoneel (hierna: koninklijk besluit van 19 november 2008). Ingevolge de wijziging bij artikel 11, 2° van het koninklijk besluit van 19 november 2008, bepaalde artikel 30, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel niet langer dat de stagiair van niveau A uitsluitend ressorteert onder de minister tot wiens bevoegdheid de Ambtenarenzaken behoren. In het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 19 november 2008, wordt integendeel het volgende vermeld:

“De stagiair van niveau A valt onder de bevoegdheid van de FOD waar hij in de hoedanigheid van stagiair wordt toegelaten door de voorzitter van het directiecomité of zijn afgevaardigde en niet meer door de minister van Ambtenarenzaken”.

Ingevolge deze wijziging ressorteert de stagiair van niveau A sedert de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 19 november 2008, te weten 1 december 2008, dus niet langer onder de minister van Ambtenarenzaken en is laatstgenoemde dan ook niet langer bevoegd om de afdanking van een stagiair van niveau A uit te spreken. De bestreden beslissing werd echter genomen nadat de verwerende partij ingevolge 's Raads arrest nr. 207.445 van 20 september 2010 de procedure had hernomen waar ze is misgelopen. Ingevolge dit arrest is het afdankingsbesluit van 26 januari 2005 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt het aldus geacht nooit te hebben bestaan. Dit impliceert dat de verzoekster geacht wordt in dienst te zijn gebleven als stagiair,

met andere woorden dat haar reeds op 1 maart 2002 aangevatte stage nog lopend was.

Krachtens de overgangsbepaling vervat in artikel 124 van het koninklijk besluit van 19 november 2008 blijven de stagiairs waarvan de stage lopend is op de datum van de inwerkingtreding van dit besluit onderworpen aan de bepalingen die toen van kracht waren voor wat betreft de stage en de procedure tot benoeming. Hieruit volgt dat artikel 28sexies, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, zoals het van toepassing was vóór de wijziging door het koninklijk besluit van 19 november 2008, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing diende te worden toegepast. Met andere woorden was in casu de minister van Ambtenarenzaken nog steeds bevoegd om, met het akkoord van de Minister van Financiën, de afdanking van de verzoekster uit te spreken, zoals te dezen ook is gebeurd.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig augustus tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	waarnemend kamervoorzitter,
	staatsraad
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Carlo Adams